

ANN CHARLTON

CAPCANA MINCIUNII

Chiar și la șase ani după ce se întâmplase, Teresa încă nu-l iertase pe Ashe Warwick pentru că o părăsise, pe ea și familia ei, când rămăseseră fără bani. Acum, profita de ocazie pentru a egala scorul – și, cu înfățișarea schimbată drastic, se strecurase din nou în viața lui Ashe. Dar era tulburător să descopere că mercenarul egoist pe care îl cunoscuse cântiva părea să aibă totuși, la urma urmei, și câteva calități! Până când Ashe i-a descoperit înșelătoria, iar Teresa și-a dat seama că se jucase cu focul...

Întrucât Ashe Warwick nu ezitase s-o părăsească în momentul când familia ei își pierduse banii, Teresa nu și-a făcut muștrări de conștiință, când i s-a ivit ocazia să-l păcălească. Atâta numai că întreaga situație s-a întors împotriva ei, în cel mai dramatic mod...

ANN CHARLTON

CAPCANA MINCIUNII

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

El era. Ashe Warwick.

Teressa stătea în ușa cabinetului, cu aspiratorul de praf și cutia în mâini. Timp de șase ani, cu intermitențe, se întrebase ce avea să simtă când urma să-l revadă. La început, când avea șaisprezece ani, privise totul cu melodramatism. Niciun cuțit nu era destul de tăios, nicio soartă nu era prea cumplită pentru el. Dar atunci lumea își ieșise din minți, tatăl ei cedând presiunilor care aveau să-i răpească atât sănătatea, cât și averea. Disparația acesteia din urmă fusese însoțită și de dispariția a numeroși „prieteni” – inclusiv Ashe Warwick. Da, avea noroc că nu ajunsese atât de aproape de el la vârsta de șaisprezece ani.

Mai târziu, când îi văzuse romanul lansat și încununat de succes, dorința de răzbunare devenise mai puțin fizică. La optsprezece ani, își dorea ca unele persoane, recunoscându-se în carte, să-l dea în judecată, cerându-i sume astronomice. Iar și mai târziu, când citise în paginile financiare că preluase Warlord Finance la moartea tatălui său, Teressa sperase să descopere că era un peștișor într-un bazin plin de rechini.

— Sper să se scufunde fără urmă, îi spusese ea surorii sale, care avea și mai multe motive să-l urască.

Dar, în acea perioadă, drăgălașul cap al lui Cecily fusese prea plin de Mike Manetti, așa că tânăra manifestase prea puțin interes la adresa mercenarului de fost logodnic al ei. La douăzeci de ani, Teresa se delecta cu ideea că lui Ashe i se puteau întâmpla în marele oraș tot felul de nenorociri. N-ar fi fost decât un act de dreptate, să fie devorat de aceiași pești piranha vărgați care grăbiseră căderea tatălui ei.

Iar acum, Cecily era măritată cu Mike și plecaseră să-și facă luna de miere în Italia – iar Teresa revenise, după cinci ani petrecuți pe coasta de vest a continentului. Din nou în Sydney și, efectiv, față în față cu Ashe. Mă rog, nu tocmai față în față. Ashe lucra așezat la biroul său de abanos și sticlă, și până acum nu ridicase privirea, pentru a o vedea așteptând. Ținea în dreptul feței un teanc de foi imprimate la computer, dincolo de care nu i se vedea decât creștetul capului. Ar fi putut să fie cumnatul ei, dacă lucrurile evoluau altfel – dacă Damien Radcliffe n-ar fi fost ruinat. Ashe s-ar fi însurat cu Cecily și nimeni n-ar fi descoperit că nu era decât un vânător de averi. Probabil că el și Cecily și-ar fi întemeiat o familie. Teresa se cutremură la gândul de a fi ajuns mătușa copiilor lui Ashe. Dar, așa cum stăteau lucrurile, Cecily își pierduse atracția ca posibilă moștenitoare. Ashe fugise înaintea banilor. Și, după niciun an, amărăciunea și deziluziile tatălui lor se sfârșiseră pe un par de spital. La înmormântare veniseră nenumărați ipocriți – printre care și acest individ.

Părul ondulat, șaten-deschis, pe care și-l amintea,

avea acum un luciu argintiu. Fire albe? Perfect. Le merita pe tot capul. Imprimarele se dădura puțin la o parte și văzu că purta ochelari. Teresa ridică mâna să ciocănească. Îi părea bine, tare bine, că venise ca s-o ajute pe doamna Richards. Merita o seară de muncă grea la curățenie, în birourile firmei Warlord, numai pentru a-l vedea pe Ashe Warwick încărunțind și cu vederea slăbită. Probabil că mai avea și burtă, și dispepsie. Poate că peștii piranha încă nu-l înfulecaseră, dar cel puțin începuseră să-l ronțăie. Înainte de a apuca să bată în tocul ușii, Ashe foșni cu foile de computer și îi făcu semn să intre, cu un gest preocupat.

— Intră, intră, doamnă Richards, spuse el, fără să ridice ochii.

Teresa așteptă un moment, înfuriată de replica prea repezită și faptul că nu-și învrednicise menajera nici măcar cu o privire. Draga de doamna Richards, care vorbea despre el de parcă ar fi fost cine știe ce monument al virtuții, nu merita nicio privire fugară, acolo. Dar nu numai asta o ținea pe loc, în ușă. Ci și sunetul glasului său. Nu se schimbase deloc. „Tess”, și-l amintea ea spunând, cu același timbru profund și atrăgător, când Cecily îl adusese pentru prima oară în casă. Atunci, în glasul lui nu se simțise nicio undă de nervozitate, doar un amuzament adult la adresa adolescenței de cincisprezece ani, diformă și cu aparat dentar.

Ashe se ridică de la birou, cu vrafu de hârtii în mână.

— Poți începe, doamnă...

Se opri, observând că nu era menajera obișnuită.

— A... ești nouă la Universal Cleaners, din câte înțeleg?

Măna Teressei se strânse pe mânerul aspiratorului. În timp ce Ashe mergea prin birou, pentru a răsfoi un teanc de dosare, văzu că, de fapt, peștii piranha încă nu se atinseseră de el. Nu avea burtă. Silueta îi era athletică, lată în umeri și cu abdomenul plat. Firele albe îi transformaseră culoarea blondă a părului într-un frapant bej-argintiu. Ochelarii nu-l făceau să arate nici studios, nici îmbătrănit, și nici chiar ridurile de pe față, pe care la douăzeci și șapte de ani nu le avusese, păreau să-l avantajeze. Propria ei schimbare fizică, atât de dramatică, la care se adăugă o undă de răutate, o convinsese că Ashe trebuia să-și fi pierdut seducția. Nici pomeneală de așa ceva.

— Ei? ridică el ochii, când Teresa nu-i răspunse.

Îl privi cum își scotea ochelarii, măsurând-o.

— Care-i problema?

— Eu...

Se împotmoli de la primul cuvânt. Ochii aceia — aveau o culoare stranie, de topaz, și un mod de a se uita drept prin ea. Cât de des o privise astfel, în timpul acelor dineuri la Cliffe House, când râdea și glumea cu familia ei atât de încrezătoare. Teresa ar fi trebuit să fie domnișoară de onoare, la nuntă. Era gata să parieze pe zece la unu că mirele nici măcar n-ar fi observat-o.

— Doamne ferește, fato, exclamă el, luându-i

frământarea drept sfială. Nu-ți fac nimic! Lucrezi permanent la Universal, sau nu?

— Ăă... din când în când, spuse ea, în sfârșit.

— Hmmm. De obicei, la mine în birou face curat doamna Richards. Să nu deranjezi nimic, când ștergi praful.

Scoase un dosar din teancul de pe birou și ieși.

Teressa trânti peste rafturile cu cărți o cărpă din lână de miel. Poate că ar fi fost mai bine să apară îmbrăcată mortal. Aerul acela înfumurat nu s-ar fi potrivit cu noua Teressa Radcliffe, pe care Ashe n-o văzuse niciodată. În cei mai decolorați blugi ai ei și cu o cămașă peste măsură de largă, cu părul brunet pieptănat cu cărare pe-o parte și împletit în cozi pentru a-i camufla frumusețea ușor de recunoscut, părea o fată neînsemnată, de vreo optsprezece ani. Dar avea douăzeci și doi și acele câteva cuvinte schimbate cu Ashe îi reînviaseră toate sentimentele răzbunătoare. Cârpa trecu rapid peste birou, ocolind teancurile de dosare. Teressa se opri, cu atenția atrasă de numele scris pe coperta primului dosar. Devenise rapid un pește mare, dacă se ocupa de asemenea conturi, își spuse ea, dându-l la o parte. Al doilea dosar era intitulat „Primac”, cu subtitlul „Moore”. Lăsă cărpa jos și răsfoi paginile, aruncând priviri repetate spre ușă. Dacă sumele astronomice care apăreau pe foile scrise la mașină și de mână însemnau ceva, era un alt client important. Ashe Warwick *era* un rechin, după câte se părea.

Nu exista dreptate pe lume – nici urmă. Nu merita un asemenea succes, după cum nici Damien Radcliffe nu meritase, în niciun caz, eșecul, indiferent ce spuneau criticii lui. Timp de aproape două decenii, tatăl ei fusese unul dintre cei mai căutați agenți corporatiști. Speculațiile lui îndrăznețe îl ajutaseră să-și construiască un imperiu. Îi aduseseră și pierderi, ca oricărui jucător, iar revistele financiare, deși îl lăudau ca pe un speculator cu nervi de oțel, atrăgeau atenția că Radcliffe nu era impresionant ca operator de acaparări. Alegea greșit țintele, se spunea, uneori plătea prea mult – și nu administra cu succes companiile, după ce le prelua. Rețetă sigură pentru dezastru, afirmau criticii. În cele din urmă, se dovedise că aveau dreptate. Damien, care se extinsese peste măsură și suferea el însuși presiuni de acaparare, mizase o dată prea mult. Suferise o serie de pierderi a căror magnitudine surprinsese pe toată lumea. Presa care îl reprezentase ca pe un corsar financiar flamboiant ajunsese să-i ortografieze greșit numele în doar câteva luni. Radcliffe Corporation intrase sub umbrela unei firme rivale, iar Damien se pomenise mizând doar pentru a-și păstra averea personală. Când începuse să sufere cu sănăatea, nici măcar de acest lucru nu mai fusese în stare. Prietenii fugiseră la adăpost – ca și cum s-ar fi putut molipsi de la Damien de insecuritate financiară. Până și rudele – care oricum erau destul de puține – simpatizau de la distanță. Invidia la adresa lui Damien, ascunsă după zămbete în timpul cât fusese bogat și influent, își făcuse o ultimă scurtă apariție prin

clătinarea generală de capete și murmurele „Am știut eu întotdeauna că avea să se ajungă aici...” Teressa își amintea excluderea treptată din cercurile restrânse ale celor avuți, își amintea cum cea mai bună prietenă a ei începuse dintr-odată să găsească scuze pentru a nu mai rămâne la ea în weekend, cum făcuse de-atatea ori. Își amintea ziua când Ashe Warwick se eschivase de la o căsătorie în imperiul Radcliffe care se prăbușea. Și cum arătase Damien după aceea. Asta nu era dreptate, își spusese ea, revoltată. Tatăl ei murise lăsându-le fiicelor lui un cont se mizerie care supraviețuise catastrofei – iar Ashe Warwick stătea la un birou Gwathney Siegal, purta costume scumpe cu dungi subțiri ca vârful de ac și pertracta sume cu șase și șapte cifre.

Pe un coridor bocăneau pași. Teressa închise dosarul, cu degete tremurătoare... fusese al doilea, sau al treilea din teanc? Al doilea. În timp ce-l îndesa sub cel de sus, o foaie se desprimse de sub coperta cu titlul „Primac”. Deznădăjduită, dădu s-o prindă din zbor, lovi cu cotul teancul ordonat, iar acesta se prăbuși cu încetinitorul, ca o avalanșă, la picioarele ei. În genunchi, Teressa începu să adune totul, împingând foile volante în dosarele din care păreau să fi căzut. Obrajii i se înroșiră de rușine, când îl auzi oprindu-se în ușă. Slabe șanse mai avea de a-i da o lovitură usturătoare lui Warwick, când nu era în stare nici măcar să arunce o privire prin hărțile lui fără să lase totul vraise!

— Ce n-ai... exclamă el și se apropie cu pași mari,

privind-o. Ți-am spus să nu te-atingi de nimic de pe birou...

Vorbea ca un director certând un elev greu de cap. Teresa înhăță o hârtie și o îndesă într-un dosar.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

Ashe se aplecă, o apucă de umeri și o împinse la o parte.

— Lasă-mă pe mine. Aș vrea să le mai pot citi și pe viitor.

Privind-o încruntat, clătină din cap:

— Unde te-a găsit doamna Richards?

Era mai degrabă o afirmație exasperată, nu o întrebare, iar Teresa începea să-și piardă calmul. Își mușcă buzele, privind în jos, iar mâinile de pe umerii ei slăbiră strânsoarea.

— Bine... consimți el, cu un oftat. Presupun că a fost un accident – nu mai arăta așa de nenorocită. Cum te cheamă?

Nenorocită? Nu era nenorocită deloc. Numai de-ar fi știut cât de puțin mai avea până la un atac fizic!

— Teresa.

— Hmmm. Eu mă numesc Warwick. Poți începe cu podeaua, Teresa. Plec nu peste mult.

Și, cu asta, își săltă pantalonii vărgați și se lăsă pe vine să strângă dosarele.

— Și spune-i doamnei Richards să-ți găsească o uniformă, dacă vei lucra regulat aici.

Își rezemă o mână de podea și o privi, cu ochii coborându-i elocvent spre bluza diformă și jeanșii albiți.

Teressa nu se mișcă, din nou cuprinsă de furie.

Când ridică a doua oară privirea, pentru a o găsi în același loc, Ashe spuse:

— Încerc să nu-mi pierd răbdarea, Teressa. Nu sta aici, uitându-te cum strâng după tine. Fii bună și începe să aspiți mocheta.

— ... ești o fată bună, Teressa, spuse doamna Richards, în timp ce strângeau aspiratorul și cârpele de lustruit dușumeaua, în furgonul alb; pe o parte a acestuia erau înscrise cuvintele „Universal Cleaners”, un titlu grandios pentru o văduvă scundă și energică, și echipamentele ei. Nu multe fete ar ajuta așa o cucoană în vârstă.

Teressa zămbi vinovată. Motivele sale nu erau nici pe departe atât de altruiste pe cât își imagina vecina ei. Din momentul când doamna Richards îi dezvăluise faptul că făcea curat în sediul firmei Warlord, Teressa sperase tot timpul un prilej de a o însoți – numai ca să-l revadă pe Ashe Warwick. Iar „piciorul bolnav” al bătrânei îi oferise această șansă. Oricum ar fi făcut-o, își spuse ea. Thelma Richards o primise cu căldură din clipa când se mutase în apartamentul alăturat, cu șase săptămâni în urmă, iar simpatia Teresei se transformase rapid în afecțiune. Totuși, o mustra puțințel conștiința.

— Nicio problemă, doamnă Richards. Săptămâna asta n-am avut decât două zile de lucru, ca angajată temporară, și mă plictiseam.

— Ei, îți sunt recunoscătoare. Poate fi obositor, să

faci curat la trei etaje.

— Dumneavoastră o faceți de cinci ori pe săptămână.

— Eu m-am obișnuit, draga mea. Sunt o păsăroaie argăsită, cum îmi spunea Tom al meu. Pe vremuri, aveau cinci clienți mari... oftă ea.

Vremurile de altă dată încetaseră la moartea lui Tom. Echipa de lucrători angajați ai soților Richards se destrămase. Nu mai rămăseseră decât doamna Richards și acel furgon alb, mic și rablagit.

— N-ar trebui să faceți singură munca asta, spuse Teresa, în timp ce mașina pornea pe traseul său haotic de la Milsons Point, cu luminile din Sydney și de pe Harbour Bridge licărind în urma lor și la stânga. Nu v-ar putea ajuta fiul dumneavoastră, Mark...?

Doamna Richards se îngrozi. Mark trebuia să se ocupe de soția și familia lui. Toată viața suferise de astmă și nu era un om puternic. Acest lucru îi aminti că bolile din copilărie ale celor patru copii ai ei erau legendare:

— ... și Dan al meu, era așa de predispus la bronșită.

Se amări puțin, ca întotdeauna când pomenea de Dan, cel mai tânăr fiu al ei. Plecase la muncă pe Peninsula Gove, cu peste un an în urmă, și de-atunci nu mai primise de la el decât o carte poștală din Indiile de Vest.

Familia ei părea o adunătură de ingrați, reflectă Teresa, deși evident că nu-i spunea niciodată acest

lucru vecinei sale, care vorbea despre ai săi cu drag, bucurându-se fără egoism de realizările lor. Faptul că niciunul dintre ei nu făcuse mari eforturi pentru a-i asigura bunăstarea n-o deranja deloc, la fel cum nici neputința lui Tom de a o lăsa independentă financiar nu-i reducea devotamentul față de memoria lui. Teresa cunoștea câteva persoane care ar fi putut primi lecții de loialitate de la doamna Richards.

— ... numai când mă supără piciorul ăsta nesuferit am probleme, încheie ea. Trebuie să recunosc că, atunci, îmi simt vârsta. Dar întotdeauna încep cu al șaselea, în caz că-mi seacă puterile. Așa, dacă-mi scapă unele mărunțișuri, măcar nu-s la etajul domnului Warwick.

— L-am văzut pe domnul Warwick al dumneavoastră.

Măinile de pe volan tresăriră.

— O, Doamne... Am crezut că-n seara asta nu era la serviciu. Țț, țț! Dac-aș fi știut, personal îi măturam în birou...

Teressa o privi surprinsă. Nici chiar marele ei respect pentru Warwick nu-i justifica deznădejdea.

— A întrebat dacă sunt nouă la Universal și i-am spus că da, cu normă parțială, ca să scap de alte explicații. Sper că n-am greșit.

Furgonul se zgălțai. Un șofer de pe banda alăturată, speriat, se îndepărtă.

— Da, da. Cred că... nu te-a întrebat despre Tom?

Teressa întoarse capul s-o privească:

— Despre Tom? Dar mi-ați spus că a murit acum

aproape doi ani. De ce să mă fi întrebat despre el?

Explicația pe care i-o dădu doamna Richards o amuți pe Teresa. Pur și simplu, nu spusese nimănui de la Warlord că Tom al ei murise. Renunțase la toate contractele de curățenie pe care le onoraseră împreună, dar îl păstrase pe cel cu firma Warlord, descurcându-se de una singură, cu excepția cazurilor de urgență. Era singura meserie pe care o știa, spuse ea, iar banii îi completau pensia și o ajutau să rămână independentă.

— Dacă le spuneam că sunt văduvă, nici în ruptul capului nu mi-ar mai fi prelungit contractul, nu-i așa? întreabă ea, cu o logică desăvârșită. L-am semnat pe cel nou ca Universal Cleaners...

— Dar n-a observat *nimeni* că lucrați singură?

— Domnul să te aibă în pază, draga mea, firește că nu. Oamenii nu observă cu adevărat personalul de serviciu. Dau bună ziua și schimbă două vorbe, însă nimeni nu bagă de seamă când *nu* ești prezent, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Tom nu era un om prea vorbăreț, Dumnezeu să-l odihnească, iar la etajul domnului Warwick măturam de obicei eu însămi, așa că nu i se pare deloc ciudat că nu-l mai vede pe Tom.

— Dar nu întreabă niciodată despre el?

Doamna Richards roși:

— Din când în când. Mă tem că i-am servit câteva minciuni nevinovate. Spun mereu că Tom o duce bine — dar îl cam deranjează spatele, sau cam așa ceva. Ceea ce e firesc să spun, înțelegi.

Era incredibil, dacă nu chiar puțin cam sinistru.

— Dacă află, domnului Warwick al dumneavoastră n-o să-i placă deloc că l-ați mințit.

Imediat, își regretă cuvintele. Furgonul se abătu spre marginea străzii, se redresă smucit, apoi coti nesigur pe Lyons Road. Traficul din Drummoyne n-avea să mai fie niciodată același, își spuse Teresa, în timp ce doamna Richards lăsa în urma ei un scrâșnet de frâne și protestele unui claxon.

— Din păcate, așa e. Dar știi cum se întâmplă – am făcut-o o dată, când eram îngrijorată și necăjită, și pe urmă am tot vrut să-i spun adevărul, dar n-am apucat. Acum, ar părea cam prostesc. Și, la urma urmei, mă îngrijesc să nu-și strice banii de pomană.

Și chiar mai mult decât atât. Starea de vinovăție a doamnei Richards sporea luciul ca oglinda al dușumelelor din firma Warlord și curățenia impecabilă a mochetelor. Își achitase înmiit minciuna.

— ... și, uneori, îl ajut și în particular.

— În particular?

— Are un apartament fermecător, la Harbord. M-am dus o dată acolo să-i mătur, fiindcă femeia care curăță de obicei n-a putut veni. Și o dată am fost la casa lui din Deception – o vilă mare și splendidă, pe coastă, dincolo de Nowra. Primește în ea musafiri, din când în când... Deception Inlet...

Doamna Richards continuă să-l ridice în slăvi pe neprețuitul ei domn Warlord pentru deșteptăciunea, înfățișarea și nemărginita lui bunătate.

— E așa de înalt. Tare-mi plac bărbații înalți,

declară ea, cu toată seriozitatea; pentru o femeie ca Thelma Richards, de un metru cincizeci, lumea era cu siguranță plină de bărbați înalți, medită Teresa. Iar pe domnul Warwick nu-l vei vedea în veci cu brățări și lănțișoare la gât, continuă ea, încântată. E un bărbat *adevărat*.

— Căsătorit? se interesă Teresa; poate că adusesse o fată bogată în fața altarului, cine știe?

— Nu, dar umblă vorba că se gândește s-o facă. Prietena lui e creatoare de modă, săptămâna trecută am auzit, de la o fată de la Cinci. Lara Moore, așa a zis c-o cheamă, și se zvonește că s-ar putea să fie ceva serios.

Moore? se încruntă Teresa. Unde văzuse, recent, acest nume?

— Tatăl ei e bogat cât încape, iar ea e singură la părinți. Conduce concernul acela mare despre care tot scriu ziarele – Promac, sau cam așa ceva...

Primac. Teresa văzu numele a doua zi, strecurat în pagina de afaceri a ziarului. Wallace Moore, președinte. Moore. Găsise acel nume în dosarul lui Ashe, însoțit de niște sume astronomice. Deci, se apucase din nou. Iar de astă dată, făcea afaceri cu tatăl tinerei bogătașe; probabil că era un aranjament interesant. Puse ziarul deoparte. Într-o asemenea situație, până și Ashe Warwick trebuia să fie atent cum se mișca, altfel putea să piardă și afacerea, și moștenitoarea. Dar avea să se descurce, bănuia ea. Făcu o mutră. Nu putea face nimic ca să-i clatine viața plină de succese. Ashe provenea dintr-o

familie cu trecut prestigios, avea destulă minte ca să supraviețuiască în furtunile financiare ale orașului, destul talent ca să scrie un roman ajuns la a doua ediție și destule calități fizice ca s-o aragă pe fiica unui magnat, aliindu-se astfel cu și mai multă avuție și putere. Oricum l-ai fi luat, era un învingător. Mă rog, își spuse ea cu speranță, poate că încărunțea elegant și nu avea burtă. Rămănea, însă, dispepsia.

Era o săptămână a comunicațiilor. Jane Merrow, o veche colegă de școală cu care corespondase în ultimii ani, îi telefonă s-o invite la cină. Se mai văzuseră o singură dată după întoarcerea Teresei, cu ocazia unei reuniuni vesele la prânz.

— Va fi o petrecere formalistă, Jane? se interesă ea, amintindu-și meticulosul stil monden al doamnei Merrow.

— Doamne ferește, nu, va fi ca de obicei.

Ceea ce însemna că doamna Merrow avea să-și pună perlele, nu diamantele, și urma să servească la masă nu cu cel mai bun serviciu de argintărie, ci cu următorul ca valoare. „Cinică am mai devenit”, își spuse Teresa. Cinică și, poate, chiar invidioasă că familia Merrow, la fel ca Ashe Warwick, continua să ducă aceeași viață confortabilă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Peste două săptămâni, Tess. Va veni și Joël, dacă reușește mămica să-l convingă. Abia aștept să vă ce mutră o să facă frate-meu mai mare, când va vedea că

te-ai întors din Perth arătând ca un fluture.

Fluture? Viespe, mai degrabă. Dar abia aștepta să-l revadă pe Joël Merrow. Urma să-și găsească o anumită satisfacție în a-i aminti despre mizeriile pe care i le spusese pe vremea când era mai tânără, mai simplă și mai grasuță. Da, o viespe, fără doar și poate.

În acea săptămână, Teresa primi câteva scrisori. Cecily îi trimise o ilustrată de la Roma, folosind superlativele cu dărnicia ei obișnuită – unele adresate Cetății Eterne, iar pe cele mai multe, noului ei soț. Scrisoarea ei, sosită a doua zi, era măzgălită ca răspuns la ultima aerogramă a Teresei, în care pomenise despre coincidența de a-și lua un apartament lângă o cunoștință de-a lui Ashe. Probabil Cecily îi citise gândurile.

„... Sper că ai lăsat încolo ideile alea copilărești de răzbunare. Nu te apropia de Ashe, nu-i un adversar de nasul tău”, îi scria sora ei. „Cât despre povestea aia veche, o să-ți toarne doar un șir de minciuni...” Teresa se încruntă. Cecily scria pe un ton ciudat, părând aproape supărată, deși trăia extazul lunii de miere alături de Mike. Împăturind scrisoarea, conchise că era posibil ca sora ei să nu fi trecut nici până acum complet peste acea dezamăgire de demult”.

— Lua-te-ar dracu’, Ashe, mormăi ea, simțind familiarul junghi de frustrare.

Cea de-a treia scrisoare primită de Teresa în acea săptămână era de la Tony. Acesta era fratele mai tânăr al noului ei cumnat și folosea cuvintele ca „dragoste” și

„veșnicie” la fel de darnic cum era Cecily cu superlativele. În timp ce strângea scrisoarea, se felicita că avusese spiritul de prevedere de a le spune lui Tony și familiei sale că nu avea telefon, altfel l-ar fi auzit jeluind lunga despărțire pe interurban, tocmai din Perth. Numai gândul o epuiza.

— Mare minune că nu te-ai măritat, Teresa, îi spuse doamna Richards, în timp ce beau împreună ceaiul de dimineață în apartamentul ei din vecini. Plin cu ghivece de flori și fotografii acoperind trei generații, arăta mai degrabă ca un magazin de curiozități supra-aglomerat. Bibelourile și suvenirurile ocupau toate spațiile pe care nu le cuceriseră plantele și fotografiile. Ultima ilustrată a lui Dan din Indiile de Vest era înfiptă în rama portretului său. Avea marginile îndoite, semn că fusese mănuită mult.

— Am fost cât pe ce, se strâmbă Teresa. Dar am scăpat la timp.

— Înseamnă că nu era omul potrivit pentru tine, dacă gândești așa.

Tony era *cel mai* nepotrivit om. El, însă, nu era de aceeași părere. Și, întrucât făcea parte dintre noii cumnați ai lui Cecily, toată situația fusese – și încă mai era – delicată, ca să se exprime cu menajamente. Cei din neamul Manetti, încântați când Mike se însurase cu Cecily, erau convinși că în curând aveau să primească încă o fată din familia Radcliffe în lumea lor efervescentă, așa că îl refuza nu numai pe Tony, ci pe tot clanul.

— Nu mă întorc la Sydney decât pentru șase luni, le spusese ea drăgăstoșilor Manetti. Știind-o pe Cecily în sanctuarul căsniciei, își putea permite să-și relaxeze activitățile de *public relations* cu familia italiană – un soi de salvare a aparențelor din partea radeliffiană a relației de rudenie. Cecily tindea să fie cam neglijentă cu problemele de acest gen, iar Teresa, recunoscând că era combinația ideală pentru sori ei, avusese grijă că nimic să n-o periclitizeze. Din păcate, entuziasmul ei față de familia Manetti îi făcuse pe toți, în frunte cu Tony, să-și formeze o impresie greșită. De fapt, nici nu era sigură dacă avea să rămână sau nu definitiv în Sydney. Dar spera ca, după șase luni, Tony să-și găsească alta pe care s-o înecă sub prinosul lui de afecțiune. Când plecase, Tony îi turnase un potop de melodramatisme italienești, cu în australiană sa cu accent discordant. Numai marile finale fotbalistice – întrucât le câștigase clubul lui, cu un gol eroic marcat se însuși Tony – și necesitățile viilor familiei, îl reținuseră în vestul Australiei. Teresa spera ca, Mike fiind plecat în luna de miere, afacerile să-l mai oprească pe Tony acolo timp de încă o lună măcar. Până atunci, ea avea să-și înceapă munca permanentă în postul de recepționeră a unui hotel, ceea ce-i limita enorm timpul liber.

— Într-adevăr, nu era omul potrivit. N-am de gând să mă mărit, încă vreo câțiva ani de-acum încolo.

— Toate spunem asta, draga mea, îi făcu cu ochiul doamna Richards, ridicându-și piciorul pe un mic taburet.

— Iarăși vă supără piciorul, doamnă Richards? Ați dori să vă ajut din nou la Warlord?

Bătrâna insistă că se simțea minunat, absolut minunat. Ceea ce era cu atât mai bine, fiindcă îi promisese domnului Warwick că avea să vină la vila lui de pe coastă, în Deception Inlet, sămbătă.

— Voi sta până luni.

— Nu v-a luat cam pe nepregătite?

— Menajera obișnuită nu poate merge, pentru că i s-au îmbolnăvit copiii de pojar, iar bietul domn Warwick așteaptă să i se umple casa de musafiri. Evident, când a rămas fără ajutor, s-a gândit imediat la Universal.

Evident.

— ... de data asta va veni prietena lui, cu tatăl ei. Fac o croazieră cu iahtul.

La auzul acestor cuvinte, Teressa deveni mai atentă.

— Primac și fiica lui?

— Da, așa se numește compania, Primac. Va mai veni un asociat al domnului Moore, și încă două persoane. Îmbinarea plăcutului cu utilul, așa mi-a declarat domnul Warwick...

Plăcutul și utilul... Teressa se gândi la acele frumoase numere cu șase cifre din dosarul firmei Primac... un weekend întreg de negocieri pe îndelete, din partea domnului Ashe Warwick. Ar fi fost mai mare rușinea să se întâmple ceva neprevăzut. Ce păcat că nu putea fi și ea acolo, să le bage puțin bețe în roate...

— Odihniți-vă piciorul, doamnă Richards, și dacă

aveți nevoie să vă înlocuiesc, mă puteți anunța oricând. Sunt liberă aproape în fiecare seară, răse ea ostentativ, chiar și în weekend.

— Doamne ferește, draga mea, nici n-aș *visa* una ca asta.

Dar avea s-o viseze, ba bine că nu.

Era mâna destinului, conchise Teresa, când vecina ei îi dădu vestea. Soarta. Fiica doamnei Richards și familia ei veneau pe neașteptate de la Canberra la Sydney, urmând să sosească vineri, tocmai când Thelma trebuia să se prezinte la Deception, pentru munca din weekend. Exact bățul în roate pe care-l aștepta, își spuse Teresa, fără să scape ocazia.

— Întâmplător, în acest weekend sunt liberă. Lăsați-mă pe *mine* să mă duc la Deception.

Cuvintele ei avuseseră o sonoritate premonitoare, își spuse ea în următoarea dimineață de sâmbătă, pe când mergea spre sud, în lungul coastei. Ca și cum s-ar fi putut ca, într-o zi, să și le regrete. Dar acum nu mai avea ce face. Se angajase să lucreze pentru Ashe până luni dimineață.

Doamna Richards se simțise cam vinovată că trimitea pe altcineva în locul ei. Nu-l găsisese pe domnul Warwick la birou și-i lăsase un bilet explicativ. Dar nu precizase pe cine urma să trimită, ceea ce era cu atât mai bine, căci Teresa își inventase deja unul. Hunter — Teresa Hunter. Numele avea o anumită ironie. În timp ce se uita prin apartament, întrebându-se ce nume să-și

aleagă, privirea îi căzuse asupra romanului lui Ashe, „Vânătorul singuratic”. Dacă folosirea unui nume fals era dezonorantă, nu trebuia decât să-și amintească propria falsitate a lui Ashe, și totul se justifica.

Drumul două două ore și ceva, fiind aproape nouă când intră prin poarta cu stâlpi de piatră a casei lui Ashe de pe coastă. Construită în unghi oblic pe un mic promontoriu, era o frumusețe veche și grațioasă. Forma inițială îi fusese extinsă cu o aripă modernă care nu distona prin nimic cu bovindourile originale, veranda lată de piatră care ocolea tot parterul și coloanele de lemn cu încrustații complicate. Teressa își luă geanta de voiaj din mașină și privi în jur. În razele soarelui plutea o ceață matinală subțire. Țipetele singuratice ale unui pescăruș accentuau foșnetele valurilor blânde pe nisipul și pietrele de sub casă, dincolo de panta cu desigurii încălcite. O briză fremăta prin crengile care cunoscuseră zile mai vântoase, iar departe, în zare, orizontul se pierdea în păcla cerului unei noi zile de noiembrie.

Vântul umfla tricoul lung de bumbac indian al Teresei. Și-l cumpărase cu ani în urmă, pradă unui impuls, iar farmecul său ieftin se ștersese de mult. Combinat cu o fustă la fel de moleșită, era o capodoperă a vestimentației ponosite. Nu că și-ar fi impus să arate jerpelită – doar anonimă. Dacă voia să-i observe pe Ashe și oaspeții lui, trebuia ca ea însăși să rămână neobservată. Motiv pentru care își acoperise părul cu un batic și nu-și fardase ochii. Arăta ca o fată drăguță și agreabilă – pe care oricine o putea ignora cu conștiința

împăcată.

— Probabil ești de la Universal.

Glasul o făcu să se răsucească în loc, și toate comentariile introductive pe care și le planificase îi zburară din minte la vederea lui Ashe Warwick, în slip și cu o cămașă descheiată neglijent peste pieptul gol. Avea un prosop petrecut în jurul gâtului și îl ținea de capete cu ambele mâini. Tocmai îi ridica un colț, pentru a șterge un strop de apă sărată ce i se scursese din părul ud, când o recunoscă.

— A, tu ești, spuse el, cu o vizibilă lipsă de entuziasm. Cum te cheamă – Melissa, așa e?

— Teresa.

Ochii de topaz îi contemplară înfățișarea modestă, iar Ashe făcu un gest resemnat.

— Acum e prea târziu. Va trebui să ne mulțumim cu tine, Teresa.

Îi luă geanta și o conduse spre treptele de la intrare. Teresa îl urmă, așteptând în timp ce-și ștergea de nisip picioarele desculțe, pe un preș.

— De la ce vine „R”-ul? o întreabă el.

Îl privi lung.

— Numele de familie, continuă nerăbdător Ashe, arătând spre inițialele de pe geantă.

Teresa căută în minte un răspuns, dar nu găsi decât cuvântul „Hunter”, care nu se potrivea, și numele ei adevărat. Uitase despre inițialele de pe geantă. Sub privirea aurie a ochilor lui, își simți tot curajul risipindu-se. Nu se uitase *întotdeauna* drept prin ea, își

aminti ea acum. Ridică mâna la batic, smucindu-și-l în față.

— Ai, sau nu ai un nume?

— Da... băigui ea în sfârșit. Ăă... Richards.

— A, așa se explică, replică sec Ashe. Ar fi trebuit să-mi dau seama că faci parte din familie.

Richards. Richards! De ce Dumnezeu îl alesese tocmai pe ăsta? se dojeni Teressa în sinea ei, pe când îl urma în casă. De ce nu spusese că luase geanta cu împrumut? Abia dacă observă antreul elegant și scara, înainte de a-și continua drumul, pe un coridor lung.

— Aici e camera ta pentru weekend.

Ashe puse geanta pe podea și trase draperiile, pentru a lăsa soarele să lumineze o încăpere confortabilă, cu mobilă veche și completări viu colorate.

— Baia e după ușa de-acolo. Când te-ai aranjat, continuă el, privindu-i sceptic înfățișarea ștearsă, am să-ți arăt unde sunt toate lucrurile de care ai nevoie.

Teressa dădu din cap, privindu-i pieptul pentru a-i evita ochii. Dar așa cum era, gol și cu fire de nisip prinse în părul blond-șaten, se vădea întru totul la fel de tulburător, așa că-și coborî privirea și mai mult, spre mâinile lui împreunate.

— Și, Teressa, adăugă Ashe, îndreptându-se spre ușă, încearcă să nu privești tot timpul în pământ. Probabil mama ta ți-a spus că îi vei servi pe oaspeții mei...

Se întrerupse, iar Teressa își dădu seama, cu o neașteptată plăcere malițioasă, că probabil și-o imagina

pe acea neghioabă timidă servindu-le băuturi lui Primac și fiicei lui. Avea șanse ca totul să iasă mai bine decât crezuse.

— Mă scuzați, murmură ea, cu privirea în podea.

— O, Doamne, mormăi printre dinți Ashe și, când ridică privirea, Teresa văzu că ieșise.

Capitolul 2

Camera avea o ușă cu geamuri care dădea pe verandă. Umbre răcoroase, gresie fină și, dincolo de acestea, coroana masivă a unui smochin adăpostind de soare iarba-iepurelui cețoasă și bogăția de begonii. Acolo, la adăpostul casei, nu adia nicio boare de vânt cu vapori de apă sărată, iar oceanul nu se vedea. Dar mirosurile și sunetele mării îi aminteau cu subtilitate de prezenta apropiată și imensă a acesteia. Teresa își agăță hainele în șifonier și puse câteva articole cosmetice pe masa de toaletă. Scoțându-și eșarfa în fața oglinzii, își trecu o mână prin părul lung până la umeri. Des, cu firul drept și de o culoare închisă lucioasă, ar fi trecut totuși neobservat, dacă nu avea surprinzătoarea șuviță argintie care-i creștea de deasupra tâmplei stângi.

— Unele fete plătesc o avere ca să aibă asemenea șuvițe, spusese doamna Richards, după ce se convinsese că era într-adevăr naturală.

Teressa și-ar fi dorit să plătească o avere – ar fi scăpat mai ieftin. Șuvița albă începuse să-i crească la

șaptesprezece ani, după ce Damien Radcliffe fusese coborât prematur în locul de veșnică odihnă, lângă mama ei. Un medic îi explicase femomenul în termeni seci de specialitate, zâmbind tolerant la adresa ideii că ar fi fost rezultatul frământării emoționale. O coincidență, declarase el. Dar părea și un memento – un fel de semn de doliu permanent.

Acum, în perioada coafurilor multicolore, a șuvițelor vopsite și a efectelor punk, nu mai era o asemenea noutate ca la început, dar îi conferea o distincție pe care Teresa știa că trăsăturile sale de o frumusețe mediocră altfel n-ar fi putut-o avea. Prin contrast, nuanța acaju a părului ei părea mai intensă, iar ochii cenușii, cu gene negre dese, oricât erau de mari, ar fi fost mai puțin interesanți fără influența șuviței argintii. Își ridică mâna la tâmplă – un tic nervos de care nu reușise să se dezbrace. Apoi, deznodă baticul și îl legă la loc, mai strâns. Pe moment, nu voia să iasă în eviedență, ci să se piardă în decor.

Porni în căutarea noului ei șef, privind în bucătăria spațioasă, în sufragerie și în camera de biliard. Poate că era sus, își spuse ea și, curioasă, urcă scara cu încrustații elegante. La etaj, existau suficiente dormitoare și băi pentru a se putea deschide un mic hotel. Teresa privi într-o suită de camere dintre care cea mai mare era dominată de un pat de alamă lucitoare. Peste cuvertura maro zăcea aruncată o cămașă umedă, iar slipul zăcea pe podea, unde și-l scosese posesorul său. Se auzea zgomotul unui duș, dar acesta se opri înainte ca Teresa

să-i conștientizeze semnificația și Ashe Warwick ieși agale din baia alăturată – cu trupul sclipindu-i ud și complet gol. Își ștergea umerii cu un prosop verde-chitră, când o observă. Fără urmă de jenă, coborî prosopul, înfășurându-și-l pe șolduri. Teresa se înroși la față și coborî scara în fugă, în timp ce-l auzea spunând ceva, dar fără să aștepte sfârșitul frazei. Cea mai tâmpită reacție cu putință! Își reproșă ea, în timp ce intra, mai calmă, în aripa modernă. Dar, la urma urmei... Oricine ar fi crezut că era într-adevăr atât de timidă și împiedicată pe cât se prefăcea.

Aripa cea nouă conținea și un cabinet. Un birou mare acoperea pe diagonală un colț cu rafturi de bibliotecă, iar peretele lateral era făcut complet din sticlă, cu vedere spre lagună, unde valurile se rostogoleau neobstrucționate peste promontoriu, pentru a se revărsa apoi în deschizătura îngustă. Își putea da seama de ce se numea Deception: după ce intra, amăgită, apa mării rămănea captivă într-un făcuteț. Suprafața acestuia era străbătută de valuri mărunte, legănând barca amarată lângă un ponton, iar o plajă nisipoasă se arcuia în direcție opusă, gravată cu arcurile lăsate de flux și împrejmuită între movile cu smocuri de iarbă, dune și arbuști. Auzi un zgomot pe scară și se repezi se aștepte în apropierea acesteia – ca o servitoare cinstită dar insipidă, spera ea.

Făcu, însă, greșeala de a privi în sus, pe când Ashe cobora încet ultimele câteva trepte. Încheindu-și cureaua ceasului de mână, Ashe se opri. Obrajii Teresei se

îmbujorară din nou. Pantalonii de sport croiți la comandă și bluza tricotată îl făceau să arate atrăgător și plin de viață. Gol, păruse o statuie a perfecțiunii masculine.

— Ar fi trebuit să închid ușa, Teressa, spuse el, pe neașteptate, în loc de a o dojeni că urcase nepoftită la etaj, așa cum crezuse ea. Dar sper că nu te-ai rușinat prea tare.

— Firește că nu, murmură Teressa, cu capul în piept, întrebându-se de ce naiba era atât de jenată. Nuditatea nu mai era demult o noutate pentru ea.

— La urma urmei, ai copilărit printre frați.

Înălță capul, cu ochii mari, surprinși:

— Frați?

Ashe clipi din ochi. Îi studie întrebător fața.

— Parcă mama ta mi-a spus că are băieți? Unul e plecat nu știu unde, pare-mi-se.

Sosise momentul să-i spună că Thelma Richards nu era mama ei. Însă iarăși o intimidau ochii aceia pătrunzători, de topaz.

— A, da, zămbi ea, încurcată. Dar nu-i același lucru.

— Într-adevăr, îndrăznesc să spun și eu că nu este, replică el, amuzat. Vino, am să-ți arăt de unde să iei lucrurile.

O conduse spre un dulap mare, deschizând câteva uși pentru a-i arăta prosoapele și așternuturile.

— Poate faci ordine la mine în cameră, apoi pregătești paturile pentru oaspeți, folosind culorile

asortate cu fiecare dormitor. Ai înțeles? o privi el, fără convingere.

Teressa își lăsă capul în piept, pentru a-și ascunde tresărirea nervoasă a nărilor.

— Da, domnule, răspunse ea, umilă.

Ashe oftă adânc și merse mai departe, spre bucătărie. Urmându-l, Teressa se întrebă ce-o fi făcut ca să-și mențină tonusul muscular. Probabil își petrecea mai tot timpul la birou, dar părea să fie în plină formă. Și foarte bronzat – pe tot trupul. Oare făcea nudism?

— ... nu trebuie să gătești. Dar pe-asla o știi deja. Măncarea va fi adusă de la restaurant, diseară și mâine seară. Tu doar servește-o cu căruciorul și pe urmă fă cafelele... mă ascultă, Teressa?

Ridică privirea, pe negândite, imaginându-și-l pe directorul administrativ al firmei Warlord întins pe plajă sau în solar. Acesta făcu o pauză infinitesimală, înainte de a se întoarce, pentru a începe să-i explice cum funcționau echipamentele din bucătărie, unde și cum dorea să se servească cina din seara aceea.

— Sper că știi să servești la masă?

— Cred că da, domnule.

Ashe își trecu o mână prin părul umed.

— La naiba. Toată povestea asta poate să iasă un fiasco, mormăi el pentru sine. Fă paturile în dormitoare, Teressa. Cum, necum, cu mesele cred că ne vom descurca.

Și ieși, bătând-o pe umăr din mers. Gestul o înfurie, deși recunoscuse în sinea ei că juca un rol numai bun

pentru așa ceva.

Se apucă de lucru în dormitoare, tentată să amestece cearșafurile și cuverturile în cea mai scandaloasă învâlmășeală de culori, dar le termină cu bine. În dormitorul mare, aranjă la loc așternutul răvășit și putui pernele, dintre care una păstra mirosul lui Ashe. Preț de câteva secunde, o țină în apropierea feței, surprinsă să descopere cât de intens îl identifica deja cu acel parfum iute. Aruncă grăbită perna la loc, iar aceasta ricoșă, astfel încât fu nevoită să se întindă peste pat ca s-o ia.

— Nu cumva te bate gândul să te culci în timpul programului, Teresa?

Înhăță perna și se ridică, netezindu-și fusta pe care poziția forțată i-o ridicase.

— Nu, domnule.

Ashe își desprinsese dinspre picioarele ei ochii îngândurați și porni spre un birou, ca să se uite peste niște hârtii. Teresa potrivea cuvertura peste perne, culese de jos cămașa și slipul umed și porni tiptil spre ușă.

— Prosoapele, îi aminti el, fără s-o privească, arătând spre baia alăturată. În baie.

— Sigur, domnule, psalmodie Teresa.

Diavol arogant! Baia trăsnea a săpun și aftershave — o versiune concentrată a mirosului din pernă. Adună prosoapele de pe dușumeaua udă. Picioarul îi alunecă și, scoțând un mic țipăt, căzu, cu picioarele luându-i-o în două direcții contrare.

— Ce s-a mai întâmplat?

Ashe apăru în ușă, cu teancul de hârtii într-o mână.

Când Teresa se agăță de bara pentru prosoape ca să se ridice, veni și o apucă de cot, săltând-o în picioare dintr-o singură mișcare puternică și firească.

— Te pomenești că ești predispusă spre accidente, Teresa? îi zămbi el ușor, ajutând-o să-și regăsească echilibrul; dar redeveni serios, în timp ce Teresa se îndepărta, strângând prosoapele la piept. Diseară, când servești cina, vei fi mai atentă, așa-i? adăugă, cu un tremur abia stăpănit.

Dând din cap, Teresa o zbughi, oarecum încurajată de neliniștea lui. Poate că-și imagina compania Primac căzând victimă unui cărucior cu bunătăți scăpat de sub control, sau pe prietena lui cu fructe de mare în poală.

După ce găsi un uscător pentru rufele jilave, Teresa intră în cabinet, să ceară noi instrucții. Când ajunse la ușă, auzi deslușit glasul profund al lui Ashe.

— Îmi poți propune pe altcineva?

Tăcere.

— Am nevoie de cineva pentru diseară...

Din nou tăcere.

— Nu, doar un dineu pentru șase persoane. Dacă găsești pe cineva, să mă anunți.

Cu un zgomot descurajator, receptorul fu pus în furcă, iar Teresa se grăbi să intre în bucătărie. Exagerase cu rolul de cretină; Ashe îi căuta o înlocuitoare. Poate că era mai bine așa, să fie expediată acasă înainte de a da de cine știe ce necaz. Izgoni gândul. Ce putea să i se întâmple? Cumva, avea să rezolve și acea scăpare de neiertat, cu numele. Nu, nu

voia să fie dată afară, nu înainte de a-i cunoaște pe distinșii lui oaspeți și a face o mică experiență cu cheia de piulițe. Sosise momentul să-i inspire domnului Warwick și puțină încredere. Pregătind o tăviță, făcu cafea și o duse în cabinet. Când intră, Ashe stătea în picioare, lângă fereastră.

— O cafea, domnule Warwick?

Auzind-o, se întoarse.

— Mulțumesc. Pune-o pe birou, Teresa.

— Să v-o torn în ceașcă?

Deși îi venea să scrășnească din dinți, reuși totuși să pară serviabilă.

Ashe dădu din cap și se așeză pe scaunul de la birou, punându-și ochelarii cu rame de argint. În timp ce cotrobăia într-un sertar, spuse:

— Exact de-o cafea aveam nevoie, Teresa. Îmi citești cumva gândurile?

În glasul lui se simțea o notă de indulgență, ca și cum ar fi vorbit cu o biată tălămbă bine-intenționată.

— Păi, știți – se pomeni Teresa împrumutând ticurile verbale ale doamnei Richards – am auzit că scriitorii beau cafele cât e ziua de lungă, domnule. Dar, dacă preferați un pahar de lapte, ziceți...

— Lapte? repetă el, privind-o nedumerit.

Teresa făcu o mutră compătimitoare:

— Păi, mă gândeam că poate aveți ceva probleme cu stomacul – fiind și scriitor, și om de afaceri.

— Ulcer? zămbi Ashe. Nu eu. Cel puțin, nu încă.

— Sau dispepsie? nu se lăsă ea, străduindu-se să-și

ascundă nota de speranță din voce.

— Mă bucur să spun că nu, chicoti Ashe.

Păcat. Probabil că și stomacul îi era căptușit cu oțel, la fel ca tot restul fapturii lui. Ochii de topaz i se ațintiră asupra baticului, apoi coborâră spre fața ei.

— De unde știi că scriu?

„Nu întrece măsura”, se preveni Teresa, lăsând privirea în pământ.

— V-am citit cartea, domnule Warwick — „Vânătorul singuratic”.

— Așa?...

Tonul glasului său profund se schimbase. Auzind, Teresa își stăpâni un pufnet în răs. Orgoliul lui solicita deja o reconsiderare a fetei grele de cap care-i citise romanul. La urma urmei, un asemenea discernământ trebuia să indice măcar o undă de inteligență, oricât de latentă.

— Și ți-a plăcut?

Mai bine zis: „Ai înțeles-o?” își spuse Teresa. Fruntea i se adumbri, încruntându-se ușor. Încercă să pară animată de bune intenții, dar puțin cam înceată de minte. Exact așa cum se aștepta el.

— Păi, știți, da — mi-a plăcut. Sigur, își frământă ea mâinile, n-am înțeles eu chiar tot, dar a fost foarte...

O mână i se ridică în dreptul inimii, cu un gest cam dezarticulat.

— Nu știu cum s-o descriu, dar când Chapman are de ales între ambiție și familie...

Ashe îi zămbi, privind-o drept în ochi, iar nervii

Teressei tresăriră. Dinții lui erau albi și o idee cam neregulați – dar avea un surăs fantastic. Uitase cât de fantastic.

— Se pare că ai descoperit esența cărții, Teresa.

Nu spuse mai mult de-atât, dar în ochi i se vedea licărind speranța. Poate că, totuși, nu se alesese cu o bătută-n cap.

Indiferent ce părere avea, îi dădu de lucru destul pentru ca și cea mai capabilă și mai inteligentă menajeră să nu aibă un moment de odihnă. Flori de aranjat în toate camerele, imediat ce soseau de la cea mai apropiată florărie, din satul Dundurra, prosoape și articole de toaletă pentru oaspeți, de organizat prin băi, de pregătit spălătoria, dacă cerea cineva să i se spele sau să i se calce hainele până a doua zi, tăvi și pahare de lustruit – Teressei i se învărtea capul.

— Să-mi aduci ceva de mâncare pe la unu, Teresa – și până atunci, te rog să nu mă deranjezi.

— Am înțeles.

Teresa făcu o reverență ironică, profitând de un moment de neatenție din partea lui. Când îl văzu întorcând capul, lăsă ochii în pământ. Ashe oftă:

— Seara asta e foarte importantă, Teresa. Domnul Moore e un client important de afaceri de-al meu și o aduce pe fiica lui și pe încă doi invitați. Vine și sora mea cu ei.

Tăcu o clipă.

— Încearcă să nu te mai intimidezi de fiecare dată

când îți vorbesc, vrei?

— Am să mă străduiesc, domnule Warwick, dădu ea din cap, cu privirea iarăși în jos, pentru a-și ascunde furia provocată de tonul lui.

— Începe chiar acum. Uită-te la mine când îți vorbesc, pentru numele bunului Dumnezeu!

Îl privi.

— Nu fi timidă, Teresa. N-o să te muște nimeni.

O mai studie un moment, clipi din ochi de vreo două ori și luă un pix de pe birou.

— Arăți destul de d-ră... mult mai bine cu obrajii îmbujorați, în orice caz. Hai, du-te.

Și se duse.

Florile sosiră, iar Teresa le aranjă cu plăcere în superba colecție de vase, boluri și stative cu brațe. De mult nu mai avusese de lucru cu niște boboci atât de magnifici. Bătrânul domn Snell, grădinarul de la Cliffe House, fusese întotdeauna foarte priceput la creșterea garoafelor și a trandafirilor, a gipsofilelor și, primăvara, a narciselor. Teresa strecură un trandafir roz cu coadă lungă într-o vază, zămbind. Da – narcisele. Erau sădite sub copacul poinciana și înfloreau în fiecare an – un miracol anual care i se păruse o certitudine, alături de atatea altele. Dacă ar fi știut că toate aveau să se sfârșească, ar fi apreciat mai din plin, ar fi admirat puțin mai îndelung ultimul spectacol de magie al narciselor.

Luă încă un trandafir roz, învârtindu-l absentă între degete. Ciudat, ce imagine vie lăsau unele lucruri,

preluată din copilărie până la maturitate. Narcisele, strălucitoare ca niște monede sub ramurile golașe primăvara ale copacului poinciana, se numărau printre acestea. Pomul în sine, învăpăiat de flori – vederea din acel loc spre fațada casei... un tort de nuntă, așa numea Damien, cu afecțiune, Cliffe House. Construită în 1900 de unul dintre proaspeții îmbogățiți decși să nu cruțe nicio cheltuială, avea elementele exotice ale unei duzini de alte stiluri, suprapuse peste structura clasică. Arcadele maure și ferestrele cu trei canaturi, coloanele și pilaștrii manierști, și dantelăria de fier forjat. Și turnul – un turn înalt, în stil italianat, cu acoperiș mansardat numai pentru a demonstra că niciun curent arhitectural nu fusese trecut cu vederea, și cu un balconaș în capătul scării în spirală. În adolescența ei visătoare, Teressa privise adesea luna din balconul turnului ei. Dolofană și nesărată, stătea rezemată de balustrada din piatră, înfruntându-și soarta cu stoicism și visând să fie zveltă și drăguță.

— Au!

Spinii trandafirului i se înfipseseră în degete. Puse bobocul în vază, reflectând că ar fi trebuit să-și formuleze mai concret dorința. Niciodată nu crezuse că urma să aibă de pierdut atât de multe, înainte de a i se împlini.

La ora patru, Ashe se întrerupse din lucru, mai făcu o baie în mare și se schimbă, pentru a pleca să-și aducă oaspeții de la debarcaderul din Dundurra. Intră în

sufragerie, arătând elegant și dezinvolt, într-o bluză de mătase bej-pal și un costum subțire, cafeniu deschis. Avea cămașa descheiată la gât, iar Teresa îi zări o lucire aurie în părul de pe piept. Deci, la urma urmei, „bărbatul adevărat” al doamnei Richards purta totuși bijuterii. Ochii lui ageri, de topaz, studiară aranjamentul de pe masă. Teresa era destul de mândră. Piesa florală din centru era încadrată între sfeșnice de argint, sticlăria și argintăria străluceau, iar șervetele albe ca zăpada se răsfirau în evantaie cu pliuri apretate.

Ashe era impresionat. Și surprins. Împiedicata aia adunată de pe străzi făcuse în sfârșit o treabă excelentă.

— Bravo, Teresa. Ai mai făcut vreodată așa ceva?

— Nu. Dar am luat o carte din bibliotecă și m-am uitat cum se face, explică ea, sfioasă.

Cerule, vorbea ca o vită! Ashe clătină din cap, zămbind:

— Cred că n-ai pereche-n lume, Teresa.

— Pofțiți?

— Lasă. Revin într-o oră, cred. Hai, că te descurci bine.

Îi spusese aceste cuvinte cu încă o bătaie pe umăr, apoi trase de batic:

— Pe ăsta să nu-l porți diseară, mm?

Surprinsă, Teresa ridică mâna spre cap, unde întâlnește mâna lui. Micul contact o făcu să tresară ca și cum ar fi atins o țigară aprinsă. Văzându-i reacția, ochii lui Ashe se îngustară și, un moment, stătu privind-o ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva. Se apropie

puțin, cu nările dilatându-i-se o secundă. După ce o mai studie câteva clipe cu acea expresie stranie, se răsuci în loc, pornind cu pași vioi pe pardoseala holului, spre garaj.

Teressa trase deoparte draperiile de catifea de la fereastra sufrageriei. În lumina scăzută a după-amiezii, văzu un Mercedes roșu-Bordeaux îndepărrându-se lin în lungul aleii, pentru a coti pe drum. Acele câteva secunde o deconcertaseră... Își mirosi încheietura mâinii. Poate că Ashe îi simțise parfumul. După-amiază, când își făcuse toaleta, aplicase din obișnuință puțin Mă Griffe, iar acesta dăinuise – un detaliu neverosimil, pentru timida Teressa de la Universal. Dar mai târziu, când spălase farfuriile și tacămurile în chiuveta de la bucătărie, urmele de parfum fuseseră înlăturate de apă. Foarte simplu, își spuse ea, aplicându-și pudră de talc. Acum, nu numai că arăta, dar și mirosea ca o fată simplă și cumsecade. Evită să-și privească ochii în oglinda băii.

Când reveni în cameră, se întunecase. Copacul de afară și arbuștii din jurul lui răspândeau o umbră densă, iar în jurul lămpii de grădină care se aprinsese în timp ce Teressa făcea duș se adunaseră stoluri de găze. Lăsase ușa verandei deschisă, iar contrastul dintre întunecimea camerei și lumina de-afară o neliniști în mod inexplicabil, pe când stătea în ușă. Nu se auzea niciun sunet, numai freamătul marelui copac și foșnetul adierii prin tufișuri, iar dincolo de acestea, murmurul aproape mut al mării. Din hol răsună un scârțăit,

făcând-o să tresară. Doar lemnul care se contracta în răcoarea serii. Dar o mișcare pe pat îi atrase privirea într-acolo, iar inima îi sări în gât. Cu un gest repezit, aprinse lumina. Văzu doi ochi aurii privind-o. Un trup prelung stătea tolănit pe cuvertura din petice colorate — un trup maroniu-deschis, cu bej-argintiu.

Capul pisicii se ridică, îngustând ochii. Teresa izbucni în răs, cam rușinată de panica momentană. Animalul se întinse, ridicându-se în poziția sfinxului, și-și menținu ochii ațintiți spre ea cu expresia reținută a felinei, în timp ce Teresa se așeza pe marginea patului.

— Bună, nepoftito...

În blana moale de pe ceafa pisicii, degetele sale atinseră o zgardă cam zdrențuită. Se părea că discul cu numele ei și al stăpânului se pierduse de mult.

— E clar că nu-i aparții stăpânului, pisico, deși semănați.

Își plimbă ușurel degetele de-a lungul spinării calde, iar zămbetul îi păli când ochii de topaz se ridicară spre ea.

— Dacă aș crede în vrăji, pisicuțo, aș zice că ești el, sub o altă înfățișare. Aceeași culoare a părului, aceeași ochi...

Se ridică dintr-odată, iar pisica sări în picioare, când salteaua tresări sub ea.

— Din păcate, nu poți rămâne aici.

Înainte de a ajunge cu mâinile la ea, pisica traversă patul și sări pe covor. Ajunsă în ușa deschisă a verandei,

mai întoarce o dată capul spre ea, după care dispăru în umbră, dincolo de cercul de lumină al lămpii.

Teressa stătea în antreu, lângă scară, când sosiră oaspeții, răsând și vorbind tare. Bărbații duceau geți de voiaj, iar cele două femei, mici truse de cosmetice. Ashe puse două valize de piele pe dușumea, aruncând o privire spre Teressa. Gura i se strânse puțin, când observă că-și schimbase baticul și avea niște pantaloni marinărești cam vetuști, de culoarea cositorului, și un tricou larg. Teressa se întrebă de ce îl nemulțumea atăta înfățișarea ei și fu cât pe ce să izbucnească în răs, la gândul scenei cu totul diferite pe care ar fi putut-o crea. În geantă, pe lângă bikini, avea o rochie superbă, mulată pe trup, roz pal cu argintiu, pe care și-o împachetase în ideea vagă a unei metamorfoze. Ce-ar fi crezut invitații lui Ashe, dacă găseau o servitoare cu umerii goi și tocuri-cui? Probabil că i-ar fi apucat disperarea. Mai ales pe blonda care se ținea agățată de brațul lui Ashe. Era zveltă, cu pantaloni și tricou în dungi bleumarin, și cu toate că se întunecase, avea cocoțați pe frunte niște ochelari de soare la ultima modă. Trebuia să fie Lara Moore, creatoarea de mode. Și moștenitoarea. Ashe se aplecă spre ea, privind-o în ochi zămbitor, iar Teressa simți un junghi nostalgic. În locul Larei, Ashe ar fi putut-o privi la fel pe Cecily – arătându-și dinții albi, cu ochii încrețiți în acea expresie care spunea „tu ești singura fată din lume”. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru Lara Moore, dar nu simțea nicio undă de regret. O antipatiza fără ezitare.

Tatăl fetei era ușor de identificat – un gigant industrial înalt de un metru și vreo șaptezeci și doi, cu niște ochi verzi și reci pe care-i moștenise și Lara. Îi adresa o serie de comentarii seci unui lungan chel, care râdea exagerat de prompt și dădea din cap mult prea viguros, în stilul unui sicofant devotat. Sora lui Ashe era scundă, cu părul scurt și buclat în exact aceeași culoare cu a părului lui Ashe, cu șase ani în urmă. Teresa îl privi pe ultimul membru al grupului – un tânăr simpatic, care nu părea să facă parte nici din tabăra Primac, nici din clanul Warlord. Acesta se uita prin hol cu interes, dar ochii îi tot reveneau spre Lara Moore.

— Teresa.

Numele ei răsună repezit, iar Teresa deveni brusc atentă, pentru a le fi prezentată celor două tinere.

— Condu-le pe Lara și Wendy în camerele lor, vrei? îi ceru Ashe.

Lara trecu pe lângă ea, trântindu-i în mâini trusa de farduri fără a o învrednici cu nicio privire. Porni pe scară, neașteptând să i se arate drumul.

— Ia-o și pe-asla, Teresa, îi dădu Ashe o geantă, și încă una. Nu erau grele, dar când porni, se simțea ca un cal de povară.

În cameră, Lara stătea lângă fereastră.

— Nu pleca, spuse ea, după ce Teresa lăsă jos geanta și trusa. Vreau să-mi calci ceva înainte de cină. Cum ziceai că te cheamă?

— Teresa, răspunse ea, făcând un soi de plecăciune teatrală.

Lara Moore nici nu clipi, scoțând doar o rochie fină de mătase din geantă.

— Poftim, și vezi, ai grijă. E un material foarte delicat.

Ochii ei verzi abia dacă o atingeau.

— Să reglezi fierul la o temperatură foarte scăzută, da?

Teressa observă că nu prea inspira încredere, în rolul ei de slujnică. O singură privire, și toată lumea se aștepta la ce putea fi mai rău. Mă rog – se cuvenea să capete ceea ce pretindeau.

— Aaa, da, duduie, răspunse ea, deloc ageră, dar dornică să facă impresie bună. Să pun fierul pentru „bumbac”, ce ziceți?

Rochia diafană fu smulsă înapoi, Lara strângând-o la piept, protector.

— Bumbac? Doamne ferește și apără – lasă că mi-o calc singură. Tu pregătește-mi o baie. Ai grijă să fie fierbinte.

— Da, duduie.

Teressa trecu în baia de alături. Unii oameni pur și simplu nu știau cum să fie bogați cu eleganță. „Pe când eu”, își spuse ea, cu un zămbet sec, „aș fi fost cea mai agreabilă bogătașă. Altruistă, îngăduitoare, drăguță cu ajutoarele plătite. Sau... oare chiar așa aș fi fost?” Dacă n-ar fi trebuit niciodată să bată la mașină scrisori de afaceri plicticoase și să-i calmeze toată ziua pe șefii nervoși, să-și gătească singură de mâncare și să deretice seara și în weekend, poate că ar fi ajuns exact ca Lara.

Ridică din umeri. În orice caz, Ashe Warwick o merita pe Lara Moore. Poate că cea mai dreaptă răzbunare din toate era aceea de a-l vedea căsătorit cu ea. Dădu drumul la apă în cadă și coborî la parter, unde îi întâlnește pe bărbați, care abia acum începeau să urce. Se dădu la o parte pe scară, lăsându-i să treacă.

— S-ar putea să fie câte ceva de călcat, Teresa, remarcă Ashe, din fruntea grupului. Îl urma lunganul chel, iar Teresa descoperi că era vorba de un „călcat” de alt gen. Omul îi zămbi și începu să facă un spectacol nemaipomenit din trecerea pe lângă ea, cu tot cu geanta, prilej de a-i înghesui coapsa cu piciorul. Se retrase, dezgustată. În spatele lui venea tânărul cel drăguț, care-i surăse vag, apoi Wallace Moore, care nici n-o băgă în seamă.

Dar avea de călcat și haine. Lara folosi spălătoria și urcă la etaj cu rochia călcată, în timp ce Teresa cobora cu o grămadă de cămăși și pantaloni.

— Sper că și-au adus și de rezervă, comentă sarcastică Lara. Mi-ai pus apa-n cadă?

— Da, domnișoară Moore.

— Sper că e fierbinte – nu pot să sufăr băile călii, nici chiar vara.

— Foarte fierbinte, domnișoară Moore.

Nici nu-și putuse băga mâna în apă. Trebuia să fie suficient de fierbinte – chiar și pentru Lara Moore.

Cina avu un mare succes. Măncarea fusese adusă de la cel mai bun restaurant din Dundurra, într-un container

de oțel izolat termic. Șoferul rămase s-o ajute la porționatul specialităților pe farfuriile cu element încălzitor, în timp ce mesenii își consumau apetitivele din fructe de mare. După ce introduse în frigider diversele sortimente de deserturi, omul plecă. Teressa aduse felul întâi pe cărucior, strânse farfuriile de la apetitive, apoi așteptă în bucătărie o perioadă rezonabilă, înainte de a aranja deserturile pe cărucior, împreună cu un platou de brânzeturi.

Wendy Warwick îi distra cu o povestire despre filmarea unei melodrame – se părea că era actriță. Doamna Richards ar fi fost încântată să audă că sora domnului Warwick al ei apărea la televizor. Tânărul așteptă ca Teressa să-l observe și îi făcu semn să se apropie. Teressa veni, aducând cu ea și căruciorul de servit.

— John O'Brien – zi-mi John, zămbi el. Întotdeauna îmi place să mă împrietenesc cu doamna care răspunde de mâncare. Ce-ai zice să-mi scrii numele pe ăla, Teressa... și pe aia... și... continuă el, arătând un tort încărcat cu frișcă, o prăjitură Forêt Noire și o cremă caramel.

— Stai cuminte, John! protestă Wendy. Poate că vreau să le savurez și eu. Lasă-mă pe mine să aleg mai întâi, Teressa, altfel risc să rămân numai cu brânza și biscuiții, și m-am săturat de așa ceva. Tocmai am pus punct curei de slăbire.

Lara preferă salata de fructe. Se părea că dieta ei încă nu se terminase. Tatăl său refuză complet

dulciurile, iar chelul pe care Wallace Moore îl numea „Reg” alege două deserturi, strecurându-și printre decizii o droaie de „dragile mele” și „așa fetelor” grețoase, plus bătaii familiare pe braț. Teresa tare-ar mai fi vrut să-i trântască o ditamai felia de Forêt Noire în poală.

Ashe ceru platoul cu brânzeturi. În timp ce Teresa se apleca să i-l pună în față, o privi zămbind.

— Trebuie să fi fost o carte foarte cuprinzătoare, murmură el, iar Teresa presupuse că era un compliment pentru servitul mesei. Ce păcat că n-o făcuse lată!

— Da, așa a fost. Acuma să fac cafelele, domnule Warwick?

— Nu, le bem în sala de biliard, mai târziu. Te sun eu la bucătărie, când să le aduci.

— Foarte bine, domnule, mormăi ea, simțindu-se ca o fată-n casă din perioada victoriană.

John și Wendy își disputară veseli ultima felie din tortul cu rom, iar Teresa o tăie pe mijloc.

— Și cum de-i ții locul lui Gwen, Teresa? se interesă Warwick. Ashe te-a angajat printr-o agenție?

— Nu... eu... lucrez la Universal, firma care face curățenie la Warlord.

— Vai de mine și de mine – o măturătoare! Nici nu mă mir că habar n-a avut să-mi calce rochia, răsă Lara. Și-am avut noroc să scap doar cu arsuri de gradul trei, în baia pe care mi-a pregătit-o!

Atenția lui Ashe se abătu dinspre dialogul între Wallace Moore și Reg, iar ochii i se îngustară la vederea

roșetii din obrajii Teresei. Se îmbujorase de furie că discutau despre ea la persoana a treia, dar el n-avea de unde să știe.

— Cred că și-acum sunt roșie ca un rac, își privi cu îngăduință Lara pielea bronzată mpecabil.

— Teresa n-a fost angajată ca servitoare, Lara. Dacă vrei o baie perfectă, mă tem că trebuie să-ți potrivești singură apa, zămbi Ashe.

Wallace Moore păru s-o observe pe Teresa pentru prima dată.

— Las' că nu moare fata dacă pregătește și ea o baie, interveni el scurt.

— Evident că nu, fu Ashe de acord. Sunt sigur că Lara e mai mult decât capabilă s-o facă.

Patronul firmei Primac îl privi lung.

— Știi al naibii de bine că vorbeam de fata aia de-acolo, arătă el cu capul spre Teresa, care se împurpură din nou în obraji, văzând că era tratată ca un manechin.

— Se numește Teresa, surăse Ashe cu o politețe tăioasă, iar bătrânul îl mai privi un moment, după care, fără tragere de inimă, scoase un chicotit.

— Asta n-o să-și ia niciodată diploma de *yesman*, ce zici, Reg? comentă el, iar Reg reuși să înghită în grabă pentru a răspunde la timp:

— Nu.

Lara strânse din buze la auzul muștrării blânde a lui Ashe și aruncă spre Teresa o privire de gheață. Pe Teresa, sprijinul neașteptat al lui Ashe o surprinsese.

Fără să facă sau să spună nimic, provocase o tensiune între el și prietena lui. Fu și mai mirată să constate că n-o încânta nici pe departe atâta cât s-ar fi așteptat.

Spălătorul de vase era plin și căruciorul liber, când în bucătărie se auzi soneria care comanda cafelele. Teresa salută militărește și puse filtrul în funcțiune. Din cauza distanței, duse totul până în camera de biliard cu căruciorul. John o întâmpină entuziast:

— Ce-ai zice să-mi pui deoparte din ciocolata aia cu lichior de cireșe? îi propuse el, cu un zămbet.

— Ba nici să nu te gândești! țipă Wendy, cu vocea ei impostată la cursurile de actorie. Îi dădu un pumn jucăuș în braț, iar duelul se sfârși printr-o îmbrățișare.

Acest lucru păru s-o irite pe Lara, căci Teresa o auzi spunându-i lui Ashe:

— Zău așa, comportamentul lui John e uneori de-a dreptul infantil!

Ashe răsă.

— E clar că el și Wendy par două suflete înrudite.

Larei nu-i plăcu nici acest răspuns. Luându-și cafeaua din mâinile Teresei, spuse:

— Credeam că-l interesează Drew Hazeldene.

— Ai dreptate, dar s-au despărțit acum o lună. Nici n-ai fi putut alege un moment mai potrivit ca să i-l prezinți lui Wendy.

Se vedea clar că Lara nu murea de plăcere să joace rolul lui Cupidon. Teresa se întrebă de ce.

Wallace Moore își luă cafeaua – neagră, fără zahăr,

fără ciocolată și fără un singur „mulțumesc”. Chelul întinse o mână din fotoliu, pentru a-și lua ceașca.

— Reg Stretton, draga mea, se prezintă el. Ai un nume foarte drăgălaș.

— Vă mulțumesc, domnule Stretton. Doriți și frișcă?

Stretton dădu din cap, punându-și ceașca pe măsuta joasă de lângă fotoliu, astfel încât trebui să se aplece pentru a adăuga frișca. Nu dură decât o secundă, dar nesuferitul individ reuși s-o ciupească de fesă. Teresa se smuci înapoi, roșie la față de furie. Oricât era de surprinsă, ar fi putut să salveze frișca. Dar revolta îi făcu încheietura mâinii să se relaxeze, și peste pantalonii lui Reg Stretton se revărsă un torent alb ca laptele.

Capitolul 3

— Vai de mine, ce *rău* îmi pare! se văicări Teresa, fălfăindu-și brambura mâna, în timp ce ultimii stropi de frișcă picurau formând un desen abstract pe pantalonii închiși la culoare ai lui Stretton.

— Ei fir-aș al dracu’! exclamă acesta, îndreptându-se, cu mâinile în aer, neputincios și nehotărât. Toți priviră într-acolo, apoi se apropiară. Wallace Moore bombăni ceva despre angajații dobitoci. Lara țistui din limbă, văzându-și criticile justificate. Wendy, însă, își înăbuși răsul, iar John O’Brien întrebă, ironic:

— Trebuia s-o iei tu pe toată, Reg?

Ashe îi aruncă Teresei o privire severă, după care aduse prosopul de la bar și un burete, pentru a începe dificila muncă de a-l curăți și pe Reg, și podeaua. Îi îndesă în mâini obiectele slinoase:

— Scapă de astea. Adu niște bureți curați și apă.

Tremura de enervare. Teresa se grăbi spre bucătărie, să îndeplinească ordinul. După ce reveni în sala de biliard, Ashe o instrui să termine de curățit covorul. Reg Stretton ieșise, probabil ca să se schimbe, și reapăru cu niște pantaloni curați, în timp ce Teresa termina de șters. O bătu pe spate, vesel:

— Nu face nimica, draga mea – se mai întâmplă. Dar trebuie să fim mai atenți, nu-i așa?

Teresa se enervă din nou.

— M-ați luat prin surprindere când m-ați ciup... începu ea, distinct.

— Da, da, da. Lasă, o bătu iarăși Reg pe umăr și porni destul de grăbit spre bar.

— Mai adu frișcă, Teresa, îi ceru rece Ashe. Și încă o cafetieră. Cât poți de repede.

Mă rog, fusese un număr improvizat, își spuse Teresa zguduită, în timp ce făcea din nou cafea, dar mai înviorase atmosfera. Nu era tocmai un băț în roate, însă Ashe avea de prezentat câteva scuze... Luă filtrul, văzu un bej-argintiu familiar reflectat în suprafața lucioasă și se răsuci în loc. Bejul-argintiu se transformă într-o săgeată, când pisica se repezi prin fața ei, iar filtrul îi căzu din mână, revărsându-și conținutul clocotit

pe dușumeaua bucătăriei. Teresa fu stropită pe brațul stâng și, cu un țipăt, se repezi la chiuvetă, să-ți toarne peste arsură apă rece.

— Fir-ar al dracului să fie... bombăni ea, în timp ce căuta un al doilea filtru, după care începu să șteargă pe jos. Pisica dispăruse pe coridor. Dumnezeu știa unde se dusesse. Fugise ca o... ca o pisică opărită, își spuse Teresa, chicotind, și fu nevoită să-și înăbușe râsul aproape isteric.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teresa, spuse iritat Ashe, intrând în bucătărie. Așteptăm cafeaua. De ce naiba ștergi pe jos?

— Am scăpat filtrul. I s-a spart capacul. L-am băgat în priză pe al doilea.

— Ai scăpat filtrul! repetă Ashe, exasperat.

Imediat, o întrebă:

— Te-ai fript?

— Puțin.

— Unde?

Fără tragere de inimă, îi arată brațul. Ashe se încruntă la vederea porțiunii mari de piele înroșită. Trase adânc aer în piept, apoi expiră prelung.

— Am să te oblojesc cu ceva. Stai jos.

Îi luă cărpa din mâini și o împinse aproape cu forța pe un scaun de bucătărie, începând apoi să scotocească printr-un dulap.

— Era o trusă de prim ajutor, pe-aici pe undeva...

Reveni cu trusa și deschise un tub de alifie. Când se aplecă să întindă unguentul galben, părul său, cu acea

culoare ciudată, ajunse la doar câțiva centimetri de fața Teresei. Inima ei începu să bată cu putere. „Din cauza șocului”, își spuse, privind firele argintii subțiri care sclipeau printre cele blonde. „Ești șocată de bombe, chiar și după o arsură ușoară”.

— Și de fapt, cum ai scăpat drăcia aia? o întrebă el.

— Din cauza pisicii...

Ashe se îndreptă la loc, puse capacul tubului și o privi fără să clipească din ochi – exact ca pisica.

— A pisicii? întrebă el, parcă suspectând-o că avea halucinații.

— Da, era aici și a fugit tocmai când luam eu cafetiera.

— Noi n-avem pisică.

— A fost în camera mea, astă seară, când dumneavoastră erați plecat la Dundurra. Pe pat. Poate e o pisică vagabondă.

Ashe clătină din cap:

— Fie, Teresa, o pisică. Dar bănuiesc că ești cam neatentă. N-ai nicio scuză pentru că ai vărsat frișca pe pantalonii lui Reg Stretton.

Înghiți un nod. Arsura o ustura. Iar considerația lui neașteptată, de asemenea.

— N-aș fi scăpat-o, dar m-a ciupit.

— Te-a ciupit...? repetă Ashe, parcă nevenindu-i să creadă; îi ridică bărbia spre el: Teresa, ești sigură?

— Da, bineînțeles. Vă pot arăta urma... adăugă ea cu ingenuitate, în același rol al Teresei de la Universal. Dintr-odată, i se părea foarte important să nu-l uite,

când ochii aceia aurii îi sfredeau pe ai ei.

Ashe îi privi pantalonii de culoarea cositorului, apoi răse scurt:

— Nu va fi necesar. Vrei să-i spun vreo două vorbe?

Ochii Teresei se dilată. *Iarăși* vreo două vorbe spuse unui coleg de afaceri, în favoarea insipidei fete de la bucătărie? Nedumerirea o făcu să se bălbăie:

— Nu, e-n regulă.

— Să-mi spui dacă se mai atinge de tine, Teresa. Îmi promiți?

Dădu din cap, dorindu-și ca *Ashe* să n-o mai atingă... să n-o mai privească...

— Aproape ți-a căzut eșarfa. De ce-oi fi purtând tu urățenia asta...

— O smulse din poziția precară pe cap și îi privi părul.

Involuntar, mâna Teresei se ridică la șuvița albă, acoperind-o, dar degetele lui le prinseră pe ale ei, coborându-i mâna la loc. O săltă de pe scaun și îi studie fața încadrată în părul brunet, eliberat din carcera baticului. Îi atinse argintul pur al șuviței.

— De ce Dumnezeu îți ascunzi așa părul? o întrebă el, încet.

— Nu... nu mi-l... e gata cafeaua, domnule Warwick... se bălbăi Teresa, înfierbântată de inspecția lui atentă. Se afla destul de aproape ca să-i vadă ridurile mărunte din jurul ochilor și textura regulată a pielii. Emană un miros curat și astringent, de aftershave, și o

căldură care-i făcea pielea să se înfioare de emoție.

— Doamne Dumnezeule, Ashe, ce s-a întâmplat?

În ușa bucătăriei apăru silueta zveltă a Larei. Vocea îi era nepăsătoare, dar ochii ei stăruiră asupra lor, cu răceală. Teressa stătea lângă Ashe, cu baticul scos și mâna într-a lui. Aproape că-i scăpă un chicotit nervos. Probabil arătau destul de suspect. Oare Lara avea să ezite în fața unui soț care-și făcea de cap cu personalul casnic?

Intră și Wendy, care văzu pe masă trusa de prim ajutor.

— Un accident, Ashe?

— Teressa s-a opărit.

— Acum ți-e bine? o întrebă Wendy.

Dădu din cap. Iarăși grijă și generozitate. O făceau să se simtă îngrozitor.

— Cred că te urmăresc accidentele, scumpo, comentă plictisită Lara.

— A fost o pisică, tresări ușor gura lui Ashe.

Le explică împrejurările accidentului, iar Wendy închise filtrul. Când ce fratele ei se dădu la o parte, observă părul Teressei.

— Teressa, șuvița aia e naturală?

— Da, rigică ea mâna la firele argintii, mi-a cerscut așa când aveam șaptesprezece ani.

— Acum câți ai? se interesă Ashe, părând cam îngândurat când o auzi declarându-și douăzeci; având în vedere rolul asumat, găsea că era mai înțelept să pară mai tânără. Credeam că ai și mai puțin, murmură el.

— E superbă, comentă Wendy. Ce zici, Lara?

— Hmm? A, șuvița aia. Eu, una, nu mă dau în vânt după ele.

Lara își încărligă degetele cu unghiile lungi împrejurul brațului lui Ashe, iar Teresa îi privea atitudinea posesivă cu care îl apuca. În minte îi reveni fulgerător o amintire, aducând cu sine un sentiment feroce, care o surprinse.

— Doar n-o să stăm *toată* noaptea în bucătărie, nu-i așa, iubitele? se bosumflă Lara.

Desprinzându-se, Ashe scoase unguentul din trusa de prim ajutor și i-l dădu Teresei:

— Păstrează-l și mai pune-ți, la noapte și de dimineață – altfel, s-ar putea să-ți iasă bășici.

— Vă mulțumesc, domnule Warwick, răspunse ea, cu privirea în jos.

Lara începea să se enerveze, văzând căta atenție îi era acordată servitoarei. Ar fi trebuit s-o mulțumească – numai dacă Ashe n-ar fi fost atât de...

— Te descurci singură cu curățenia aici? o întrebă el, iar Teresa dădu din cap. Atunci, strânge și du-te la culcare. În seara asta nu mai am nevoie de tine.

Porniră spre ușă, luând cu ei noul vas cu frișcă și cafetiera.

— Aș dori ca dimineață să servești micul dejun pe masa de pe terasă, îi arătă Ashe fereștrăuța de servit care se deschidea în afară. Și pe urmă, să strângi. E-n regulă?

— Doar dacă nu cumva, desigur, preferi să mai dormi, scumpo, și să-ți aducem *noi* micul dejun la pat,

adăugă Lara, cu un răs acru.

Teressa reuși să se prefacă uimită, ca și cum sarcasmul i-ar fi scăpat. Părea să scoată la lumină cele mai neplăcute trăsături de caracter ale Larei. Și viceversa.

— Zău așa, Ashe, o auzi ea pe blondă continuând, în timp ce se îndepărtau pe hol. Ești incredibil de îngăduitor pentru un om de afaceri. Subalternii vor profida de tine, dacă insiști să-i cocoloșești așa...

De pe culoar răsună un răs bărbătesc profund. Teressa își ciuli urechile, pentru a-i auzi răspunsul.

— Tănăra Teressa nu va profita de mine, spuse el. Habar n-ar avea cum.

Ei, dar asta nu se putea ști. Teressa începuse să facă ordine în bucătărie, nemulțumită că îi inspirase lui Ashe acea impresie. O impresie care-i sensibiliza coarda ocrotitoare. Părea dornic să aibă grijă de ea, ceea ce ar fi fost nostim, atâta numai că o ducea cu gândul la alte vremuri, când fusese realmente stângace și timidă. O amintire limpede ca de cristal o lăsase fără grai, dimineață, când sosise și îl văzuse în costum de baie, cu părul ud... mai vârstnic, dar foarte asemănător cu felul cum arătaie odată, cu ani în urmă, când îl văzuse lângă piscina de la Cliffe House. Atunci, Ashe zămbise, cu unul dintre acele surăsuri detestabil de înțeleghătoare ale lui. Teressa nu purta bikini, ca sora ei, cu costumul ei negru sumar, umplut de formele sale voluptuoase – nu avea nici măcar un costum dintr-o bucată. Își ascundea trupul durduliu sub niște pantaloni marinărești și un

tricou lung, încercând să susțină că n-avea chef de baie, deși era o zi caniculară, iar piscina o îmbia cu albastrul ei răcoros, care-i tăia respirația. Cecily insistase s-o convingă.

— Haide, Tess. Înotul e ideal pentru slăbit! strigase ea, plonjând, aproape fără a tulbura suprafața apei cu trupul ei suplu. Teressa se înroșise la față.

— Nu e decât grăsimea adolescenței, comentase Ashe, atingând-o pe braț.

— Chiar așa? replicase ea, smulgându-se din loc ca și cum ar fi ars-o.

— Și eu am fost o idee cam plinuț, dar uită-te la mine acum, glumise el, parcă-s o scândură.

Bineînțeles că nu arăta așa. Era înalt, musculos și splendid, iar aluzia că putuse suferi și el de osânză nu era decât una dintre acele încercări nepăsătoare ale adulților de a o ajuta să se împace cu soarta ei. Un panaceu ca atatea altele: „... dar ai un ten *fermecător*, Tess”, și „nu lua în seamă talia, ai niște mâini superbe”.

Tenul fermecător și mâinile superbe nu-i ajutaseră cu nimic, și nici remarcile miloase ale lui Ashe Warwick. Își amintea, însă, că Ashe îi zămbise frecvent și, odată, îi adusese un kimono dintr-o călătorie la Tōkyō. Teressa își întrezări imaginea în geamul fumuriu al ușii cuptorului. Șuvița argintie îi strălucea în păr, ca un memento luminos. Iar chimonoul îi stătuse respingător.

Motanul stătea din nou pe patul ei. Teressa îl privi

cu mâinile în șolduri.

— Ai scăpat basma curată, Nepoftitule. Tipic pentru un motan ca tine!

Îl mută pe fotoliu, unde animalul adormi în câteva minute. Apoi, Teresa se culcă, lăsând fereastra deschisă ca să intre aerul curat, sunetele slabe ale mării și crâmpielele de voci și răsete aduse de vânt. Mai târziu, când se trezui pe neașteptate, nu se mai auzea decât foșnetul melancolic al valurilor și, în apropiere, un glas tăguitor.

— Nepoftitule...?

Motanul scoase încă un miorlăit și sări de pe pat, spre ușa verandei. Privi într-acolo, apoi spre ea.

— Vrei să ieși?

Teresa își privi ceasul, în lumina scăzută a lămpii de grădină care intra printre draperii.

— Da știu c-ai ales bine momentul!

Îi deschise, iar motanul o zbughi în tufișurile luminate de lampa din grădină. Tot restul verandei, întinzându-se spre partea dinapoi a casei, era cufundat în întuneric, înghesuit între siluetele negre și cocoșate ale tufelor și copacilor. Teresa rămase în așteptare, apoi se rezemă de unul dintre stâlpii de lemn sculptat ai verandei. Briza sărată îi răsfira părul, făcând-o să-și ridice o mână pentru a-și ridica pletele grele de pe ceafă. Avea pielea dezgolită, cu excepția materialului subțire al cămășii de noapte scurte, iar aerul răcoros al nopții o mângăia plăcut. Teresa zămbi spre cer – stelele erau mai limpezi, mai strălucitoare. Merita deranjul de a se fi

trezit din somn. Ora unu și jumătate noaptea, pe litoral, avea un aer vrăjit. După un timp, auzi un foșnet și zămbi. Se întorsese, după ce răspunsese la chemarea naturii.

— Hai, Nepoftitule, intră – trebuie să dorm și eu puțin.

Raza unei lanterne străbătu lumina mai palidă din grădină, apoi se stinse, în timp ce Ashe Warwick pășea pe verandă, cu niște chei clănțănindu-i în mână.

— Ai obiceiul de a invita nepoftiții în camera ta, Teresa? se interesă el, făcând-o să se retragă spre ușă. Ce cauți aici, la ora asta?

— Păi, eu... eu doar... ăă...

Ochii lui se îngustară, în timp ce se apropia, văzându-i cămașa de noapte din voal. Aceasta îi lăsa descoperiți umerii, brațele și, își dădu ea seama, aproape tot restul trupului învăluit în faldurile străvezii. Măinile îi săriră în sus, ezitând zadarnic în dreptul sânilor.

— Și, continuă el răutăcios, privindu-i părul ciufulit, ce te face să crezi că vei putea dormi, dacă-ți intră nepoftitul în cameră?

— Era motanul, spuse ea, cu gâtulejul uscat.

Ashe păru amuzat.

— A, da, pisica misterioasă care ți se arată numai ție, Teresa.

— Adormise pe patul meu.

— Da, la fel ai spus și prima dată.

— Zău că așa a fost.

— Du-te și te culcă, Teresa. Dacă mai stai mult

pe-aici, în cămăși din noapte prin care se vede totul, s-ar putea să atragi alt soi de nepoștiți.

Cât de ocrotitor vorbea!

— Nu cu dumneavoastră prin preajmă, domnule Warwick.

Ashe înălță capul, privind-o cu ochii întredeschiși.

— La douăzeci de ani, Teresa, ar trebui să-ți dai seama că aș putea fi și eu unul dintre ei.

Briza aduse cu sine un delicios frison de pericol.

— Dumneavoastră, domnule Warwick? Dar sunteți la dumneavoastră acasă, sublinie ea, cu ingenuitate.

— Chiar poți fi atât de naivă? murmură Ashe, apropiindu-se cu încă un pas. Ce-ți mai face brațul?

Teresa și-l coborî, iar Ashe veni să-l examineze, apucând-o cu o mână caldă de deasupra cotului.

— Hmmm, o întoarce el ușor în lumină, după care privirea i se abătu dinspre pielea aspră, către conturul sănilor sub firavul lor acoperământ de dantelă, urcând peste umărul gol și gât, până când începu s-o furnice tot trupul, ca și cum ar fi atins-o. Stăruind cu ochii spre adâncitura de la baza gâtului, Ashe ezită. Pe brațul ei, mâna i se contractă infim, cu degetul mare mângăind pielea. Încet, privirea i se aținti asupra gurii sale întredeschise, pe când o strângea și mai tare.

— Să-ți mai dai cu cremă, dimineată, arătă el cu capul spre arsură, eliberându-i brațul. Și, Teresa – ia un halat pe tine, dacă mai ieși din casă...

Aplecându-se prin fața ei, deschise ușa și, un moment, ajunse cu obrazul aproape – atât de aproape de

ea, încât Teresei i se opri respirația, în timp ce-l privea în ochi.

— ... există mai multe moduri în care te poți arde, încheie el, încet.

Dimineața de duminică era caldă și păcloasă, preludiu al unei zile frumoase de noiembrie. Toți salutară cu entuziasm micul dejun copios servit pe terasă – mai puțin Lara, care își coji doar o portocală, cu aerul ei puritan de adeptă a dietei. După ce mâncarea fu servită, John O'Brien bătu cu palma în perna banchetei:

— Ia loc, Teresa – mănâncă și tu cu noi. Aici sunt munți de mâncare.

— Îți permiți prea multe, John, replică Lara, peste o felie de portocală. Ashe o plătește pe Teresa ca să muncească, nu să fie invitată la masă. Dumnezeu mi-e martor cât costă servitorii.

— Bine, te-asigur eu că servitorii *tăi* nu te vor dezamăgi. Problema asta las-o în seama lui Ashe.

Era un răspuns surprinzător de tăios din partea binevoitorului John. Când Teresa dădu să se retragă, o cuprinse cu un braț pe după umeri, făcând-o pe Lara să se încrunte. Intensitatea nemulțumirii ei o uimi pe Teresa. Dacă în locul lui John era Ashe, ar fi fost aproape convinsă că era geloasă.

— Până nu te așezi, Teresa, mă întreb – *vrei te rog* să-mi aduci și mie un măr? îi ceru Lara, cu o politețe exagerată. Vreau să zic, dacă bietul tău braț suportă efortul.

— Stai jos, Teressa, îi spuse calm John, apăsând-o pe umăr, în timp ce o privea pe Lara.

Teressa începea să se simtă ca felia de carne dintr-un sandviș.

— Ți-am mai văzut cu toții numărul de răsfățată nesuferită, Lara. Mai scutește-ne.

Wendy se uită de la unul la altul, apoi făcu o mutră spre Teressa.

Blonda se îndreaptă în scaun, ostilă și elegantă, în șort și tricou cu propria ei siglă „Laramor”. Șuieră spre John:

— Uneori, întreci măsura, John. Pentru asta, aș putea să te concediez!

— N-ai decât, Lara, o pofti el. Vezi doar dacă mai găsești un manager care să reziste mai mult de-o lună lucrând pentru tine. Chiar mă gândeam să-mi caut un post mai vesel. De îmblânzitor de lei, eventual.

Wendy arată discret spre casă, iar Teressa dădu din cap. Plecară, lăsându-i să se certe cu glasuri scăzute. Deci, John făcea parte din tabăra Moore, dar lucra în firma Larei, nu într-a tatălui ei.

— Sigur, spuse Wendy, când ajunseră în casă, nu rămâne la Laramor decât pentru că e nebun după ea.

— Dar Lara și fratele dumneavoastră nu...?

— Ține la Ashe, într-adevăr. Nu știu dacă sentimentul e reciproc... continuă Wendy, în timp ce scotea din frigider o felie de Forêt Noire rămasă de cu seară. Să nu-i spui lui John, zămbi ea, dispărând cu prada, în timp ce intra Ashe.

— Prânzul îl luăm la un hotel, Teresa. După ce strângi vasele de la micul dejun, pregătește niște termosuri cu cafea și pune-ne o sticlă de vin în răcitor, ca s-o luăm cu noi la plajă. Pe urmă, poți să faci ordine în dormitoare, iar până pe la vreo trei, ești liberă. Diseară, vom mânca de cină tot în casă, și cunoști sistemul. Toată lumea pleacă mâine dimineată, doar dacă nu cumva se strică vremea.

— Da, domnule Warwick.

Ashe tăcu un moment, studiindu-i îndelung hainele largi, care-i ascundeau formele trupului.

— Ai dormit bine azi-noapte? N-au mai venit... nepoștiți? zămbi el.

— Nu. Nu s-a mai întors.

— Cine nu s-a întors, Ashe iubitule?

Fața Larei era încă înnegurată după conflictul cu John și, intrând, îl luă pe Ashe de braț cu aerul unui copil năzuros care apucă jucăria cea mai mare, declarând: „a mea!” Teresa îi privi mâna cu care-l strângea pe Ashe. Un moment, se simți din nou încurcată, ca la șaisprezece ani.

— Nepoștitul Teresei – un motan.

Sprâncenele fine ale Larei se arcuiră:

— Un motan. Nu ne mai slăbești cu pisicile astea, scumpo. Eu n-am văzut niciuna.

— Era la mine în dormitor, îi spuse cu sinceritate Teresa. Domnul Warwick l-ar fi văzut, dacă venea mai devreme.

După ce-și termină munca, Teressa își luă un bikini pe sub haine și coborî să-și găsească o plajă nisipoasă izolată, în formă de semilună, lângă lagună. Ashe și invitații săi ocoliseră până pe plaja de surfing, cu cafelele și vinul. Aici, valurile mării erau mai blânde, ca niște franjuri delictaie de dantelă care se înspumau peste nisip și frânturile de scoici. Mai departe, niște pescari stăteau pe dig nemișcați ca statuile, iar câteva familii și grușuri se bălăceau și se zbenguiau cu bărcile.

Tocmai își întinsese hainele alături, când un val pe care-l subestimase îi udă blugii și tricoul. Soarele avea să le usuce curând. Teressa se culcă pe prosop, cu gândul la sunetele din jur, pentru a-și feri mintea de noi complicații. Strigătele copiilor, duduital aspru al unui motor pornind, urmat de torsul său lin, de-a lungul lagunei, spre mare, țipetele pescărușilor și zarva unei familii care trecea pe-alături.

— Mami, mami! Uite, o scoică!

— Minunată, scumpete.

— Și eu am găsit una, uite – mami, o vezi?

— Da, iubire, *superbă*...

Apoi se auzi ropotul de pași pe nisipul umed de lângă apă. Un alergător, își spuse somnoroasă Teressa, când auzi pașii trecând pe lângă ea, apoi oprindu-se. Un foșnet curios o făcu să întoarcă într-acolo capul. Deschise un ochi, pentru a vedea nisipul uscat mișcându-se sub pașii cuiva. Două picioare bronzate, musculoase, slip negru scurt pe șoldurile înguste, un torace cu păr blond-închis și luciul unui lanț de aur.

După întinericul somnolenței în timpul căreia încercase să țină la distanță tocmai acea imagine, lumina puternică o făcu să mijească ochii. Dar nu avea cum să-i scape atenția îngândurată pe care Ashe i-o acorda făpturii ei. Costumul bikini nu se potrivea deloc cu rolul violetei ofilite pe care-l jucase. Materialul roșu, lipit de piele, nu ascundea decât porțiuni foarte mici ale trupului, accentuându-i reliefurile săilor și al șoldurilor. Orice-i scăpase lui Ashe în timpul nopții, acum nu avea cum să mai treacă neobservat.

Ashe se așază pe nisip, rezemat într-un braț, privind-o cu o expresie ciudată.

— Încep să cred, Teresa, că ești un fel de gloabă care mănâncă jărat.

Teresa se ridică în capul oaselor, întinzând mâna spre tricoul de bumbac. Ochii lui îi cutreierau din nou trupul, făcând-o să simtă o fierbințeală care nu avea nicio legătură cu soarele. Întinzând o mână, îi țintui încheietura locului.

— Nu e nevoie să iei cortul ăsta pe tine. Dacă te deranjează, nu mă uit.

Tăcu o clipă.

— Deși nu le poți pretinde bărbaților să nu se uite la tine, Teresa. Ai un trup foarte frumos.

La auzul acestor cuvinte, o străbătu o plăcere intensă. Un trup frumos. Părea o punte până în vremea acelei zile arzătoare lângă piscină, cu Cecily flirtând în apă și afară. Un trup frumos. Verdictul o anula pe fata grasă și împiedicată care se juca de-a v-ați ascunselea

prin haine. Faptul de a-l auzi pe Ashe recunoscând-o îi oferea o satisfacție aproape destul de mare pentru a justifica toată acea înșelătorie nebunească.

Ashe îi eliberă mâna și, cu toate că nu mai făcuseră nicio încercare de a se îmbrăca, Teresa începu să frământa materialul. Admirația lui era un balsam pe sufletul ei, dar simțea nevoia de a se ascunde în blugi și tricoul voluminos. Abia acum își dădea seama că erau echivalentele actuale ale hainelor pe care le purtase pe vremea când era mai grasă. Își privi degetele cum mototoleau bumbacul. Părea să fi devenit un obicei — acela de a se ascunde de Ashe.

— Nici nu te-aș fi recunoscut, dacă nu-ți vedeam hainele pe nisip.

Se întinse lângă ea, iar Teresa zămbi nesigur. Avea de gând să stea acolo de vorbă cu fiica femeii de serviciu de la birou, în timp ce frumoasa Lara și ceilalți musafiri influenți așteptau la o zvărlitură de băț? Indiferent ce alte cusururi avea, Ashe nu era un snob.

— Cu ce te ocupi, Teresa? Sunt sigur că ai terminat școala pregătită pentru o meserie mai onorabilă decât curățenia prin birouri.

De fapt, timp de un an, după absolvire, studiasese știința computerelor. Dar nu-i putea spune asta, nici că avusese o funcție foarte bună, de programator, într-o companie importantă, înainte ca necesitatea de a lucra cu oamenii s-o orienteze spre munca de recepție și secretariat. Iar noua ei ocupație, care încă nu începuse, la unul dintre cele mai prestigioase hoteluri din Sydney,

nu se potrivea cu umila și sărmana Teresa Richards.

— Sunt dactilografă, minți ea, coborându-și ochii, pentru a se concentra asupra nisipului pe care-l cernea printre degete. În prezent, lucrez la o agenție, cu slujbă temporară.

— De ce nu te angajezi într-o funcție permanentă de birou?

— Am avut una, în Perth...

Își mușcă buzele. La dracu'! Nu voise să aducă vorba de asta, pentru a complica și mai mult lucrurile. Dar nu mai putea da înapoi. Ashe o întrebă unde locuise și lucrase acolo și de ce se întorsese la Sydney. Destul de stânjenită, Teresa spuse adevărul, dar cu mici omisiuni pe ici pe colo. În timpul șederii la Perth, Ea și Cecily locuiseră la Elaine Curtis, nașa lui Cecily. Și-o declară nașă proprie, eliminând numele surorii sale.

— ... și când mi-am dat semisia, m-am întors aici — acasă.

— Mă mir că părinții tăi ți-au dat voie din capul locului să pleci, spuse el, încruntat.

Teresa reflectă că ar fi fost și mai surprins să afle că nici nu mai avea părinți — și că, dintre cei doi înlocuitori pe care, din neatenție, și asumase, nu mai trăia decât unul. Atât de multe minciuni. Își înăbuși un sentiment de rușine. Ashe le merita. Ridică ochii, pentru a-l vedea privind-o.

— De ce ți-ai dat demisia?

— A trebuit să plec, fiindcă...

Se întrerupse, căutând un motiv de demisie potrivit

pentru o violetă ofilită.

— ... din cauza șefului.

— Ți-a făcut avansuri.

Teressa dădu din cap:

— Am plecat fiindcă, tot timpul... știți dumneavoastră.

Ridicol, își spuse, abia stăpânindu-și răsul.

— Pentru Dumnezeu, Teressa, ai douăzeci de ani. Cum se face că n-ai nici cea mai vagă idee cum să-ți porți singură de grijă?

Ochii îi stăruiră asupra gurii ei.

— Ai un iubit?

— Pe moment, nu.

— Nu te lăsa descurajată de acea experiență.

Teressa răsă:

— Nu *de-asta* n-am acum niciun iubit.

— Atunci, de ce?

Își trecu degetul mare și cel arătător peste tivul tricoului.

— Păi, ultimul băiat cu care am fost în vorbă era fotbalist.

Apoi ridică privirea, zămbind:

— Nu prea aveam ce să conversăm.

— Doar nu-și pierdea timpul povestindu-ți în amănunt meciurile?

— Nu tot timpul, recunosc eu. Dar multe din discuțiile lui Tony erau despre fotbal. Am învățat multe de la el.

— Așa?

Teressa strămbă din nas:

— Să nu mai am relații cu fotbaliști.

Ashe chicoti. În ochii lui se citea o expresie surprinsă, care-i plăcea destul de mult Teresei. Dar era clar că și-l imagina pe fotbalistul ei ca fiind un tânăr superficial, mai preocupat de sport decât de fete. Numai de l-ar fi putut vedea pe Tony, își spuse ea, stăpânindu-și răsul. Chip arătos, mușchi peste tot și numai îndărjire amoroasă, când nu schimba locurile la masa de seară pentru a-și contura cea mai recentă strategie de atac.

— Ați jucat și dumneavoastră fotbal, domnule Warwick – când erați mai tânăr?

Ashe dădu din cap, cu oarecare amărăciune:

— Am practicat mai multe sporturi. În ultima vreme, mai fac față la câte o partidă de tenis.

Nu-i plăcea să fie înscris în generația trecută, observă ea, cu oarecare amuzament.

— Da, și Tony spunea că probabil se va apuca de tenis, când va fi prea bătrân pentru fotbal. Sau chiar de golf.

Ashe se rezemă în coate. Privind-o lung, murmură:

— Simt cum îmbătrânesc cu fiecare minut. Sper să mă pot ridica în picioare fără ajutor.

Se săltă experimental, ca și cum s-ar fi așteptat să-i înțepenească șalele.

— Mhm, mai am câțiva ani în mine.

Teressa nu se putu abține să rădă:

— O, n-am vrut să...

— Nu-ți face griji, Teresa. Orgoliul masculin e exagerat de sensibil, zămbi el. Ține mine asta, pentru când ai să-ți găsești un prieten pe care vei dori cu adevărat să-l păstrezi. Și nu uita că nu toți suntem ca Reg și ca șeful tău.

— A, știu. Nici dumneavoastră nu sunteți așa, domnule Warwick.

Zămbetul i se șterse de pe buze.

— Crezi că nu vreau să te ating, Teresa? Nu fi chiar așa de încrezătoare.

Ochii lui îi cutreierară din nou silueta.

— Și vezi să n-apari în fața lui Reg Stretton, în echipamentul ăsta!

Capitolul 4

Era aproape ora trei, când Teresa reveni în casă. Cerul se acoperise de nori, iar o briză puternică sufla din când în când nisipul uscat în mici vârtejuri.

Casa era pustie și tăcută, și așa rămase. Frunzele smochinului se agitară prin dreptul ferestrei, în timp ce Teresa se așeză în fotoliu, cu o carte. Pregătise cele necesare la bucătărie și pusese masa pentru cină, iar până la sosirea oaspeților nu mai avea nimic de făcut. Ieși o dată din casă și fu surprinsă de forța vântului marin care bătea pe verandă. Deasupra mării, cerul se întunecase, anunțând furtună. La orizont se vedea o aură cenușiu-verzuie, iar zgomotul valurilor era propagat

asurzitor de vânt. Teresa închise ușa verandei. Nu-i prea plăceau furtunile, mai ales atât de aproape de ocean. Acolo, păreau oarecum și mai pustiitoare.

Ora cinci. Chiar și acordându-le o mică întârziere la masa de prânz, era timpul să se fi întors. Începu să plouă – cu stropi mari și grei, care băteau un tam-tam haotic pe verandă, după care se îndesiră într-un vuiet găunos rivalizând cu mugetul mării. Zgomotul unei uși trântite, urmat de niște pași, o făcu să iasă din dormitor, gata să înfrunte încă o seară în compania acelor oameni minunați. Dar în hol nu era decât Ashe.

Cămașa bej îi stătea descheiată aproape până la cingătoare. Era udă learcă și mănjită cu unsoare, la fel ca pantalonii. Pe batista înfășurată în jurul unei mâini se vedeau câteva pete de sânge.

— Ashe... domnule Warwick... ce s-a întâmplat? exclamă Teresa.

— O problemă cu mașina – am reparat-o, între timp. Am dat un telefon. Unde naiba ai fost, pe la patru?

Chipul îi era aproape la fel de neguros ca și cerul, iar Teresa nu înțelegea de ce-și descărca furia pe ea.

— În camera mea. N-am auzit telefonul – bătea vântul foarte tare.

Fără nicio introducere, Ashe îi spuse că invitații plecaseră în timpul după-amiezii.

— Cu toții? Întrebă ea, prostește.

— Da, da, cu toții. I-am dus cu mașina la iaht. Sigur, ar fi trebuit să-mi fac timp ca să trec până la lagună și să-ți spun că nu mai era nevoie de tine. În mod

normal, m-aș fi întors la timp pentru a te trimite acasă. Dar rabla aia de mașină m-a lăsat în pană, tu n-ai răspuns la telefon, și-acuma...

Se uită spre vremea urâtă de afară.

— ... e prea târziu ca să te mai duc, în condițiile astea.

Teressa rămase lângă el, cu privirea în gol.

— Au plecat mai devreme ca s-o ia înaintea ploii?

Erau singuri. Numai ea și Ashe.

— Da. S-au anunțat furtuni locale, iar Wallace a preferat să nu riște să rămână blocat aici încă o zi. Aș fi reținut-o pe Wendy, dacă bănuiam că...

Vorbea aproape de unul singur, continuând să se uite pe fereastră.

— Vor ajunge acasă cu bine?

Numai ea și Ashe...

— De-acum, au lăsat cu mult în urmă vremea urâtă.

Porni cu pas vioi spre etaj și reveni după un timp, cu părul ud după duș. Încruntat, găsi niște pansamente în trusa de prim ajutor din bucătărie.

— Vino să bei ceva, Teressa, o invită el.

Teressa îl urmă în sala de biliard.

— Lipește-mi-l te rog pe ăsta, îi ceru Ashe, moșmondind să-și aplice un leucoplast pe mână.

— Cum v-ați tăiat?

— Încercând s-o fac pe mecanicul, se răsti el, în timp ce Teressa îi lipea pansamentul peste tăietura din podul palmei. Al naibii Mercedes – niciodată nu s-a stricat. Și tocmai azi...

Teressa ridică privirea. Ochii lui de topaz, furioși, îi evitară pe ai ei.

— Mulțumesc.

Se duse la bar să toarne băutură în două pahare. I-l oferi pe unul, în tăcere. Era un Pimm's slab, iar Teressa îl acceptă, pornind agale să se uite la masa mare de biliard și tablourile de pe pereți.

— Poți să stai jos, Teressa. Nu te mușc!

— Nu?

Se așează în fața lui.

— Am și făcut-o, nu? mormăi Ashe.

Privirea lui îi cutreieră fața, oprindu-se asupra șuviței argintii din păr. Teressa nu se mai ostenise să-și pună eșarfa; nu mai avea niciun rost. În timp ce ridica picior peste picior, ochii lui Ashe coboră, observându-i jeansii, albiți dar strămți, și tricoul larg care nu reușea să-i ascundă complet silueta.

— Scuzele mele, Teressa. Ziua e compromisă, și nu sunt tocmai bine dispus.

Afară, vântul urla. Valurile se spărgeau pe plajă, sub casă. Părea incredibil că nu mai departe de aceeași dimineată nisipul scânteia sub cerul albastru.

— În legătură cu cina, domnule Warwick...

— Am contramandat la restaurant. Cum te pricepi la omlete, Teressa?

Teressa se imagină pe sine însăși robotind la bucătărie să-i pregătească mâncarea și trase concluzia că nu era tocmai pricepută. I-o și spuse.

— În cazul ăsta, o fac eu, răspunse Ashe.

Umorul îi reveni parțial, în timp ce prăjea omletele.

— Arată bine, domnule Warwick, comentă ea, când se așezară într-un capăt al mesei lungi din sufragerie.

Vinul clipoci, turnat în pahare.

— Numește-mă Ashe. Mă faci să mă simt bătrân, când mă „domnești” atâta.

— Dar nu sunteți bătrân! protestă ea, cu inocență.

— Am treizeci și patru de ani, Teresa.

Îl privi cu compasiune:

— A... Da. Mă rog, nu sunteți nici *tănăr*, așa-i?

— La douăzeci de ani, cred că mă găsești decrepit... mormăi el.

— Oricum, e bine că sunteți mai în vârstă, altfel oamenii ar putea să comenteze.

Ochii lui se îngustară:

— Să comenteze, Teresa?

— În legătură cu statul meu aici, la noapte.

— Și crezi că nu vor comenta, pentru că sunt mai bătrân? clătină el din cap. Dumnezeule, chiar atât de inofensiv par?

Ultimele cuvinte le murmurase în paharul cu vin. Bietul om, își spuse Teresa, ascunzând-și amuzamentul – aspră bruftului ală mai suferința amorului propriu.

— Mama ta n-o să se supere că ai stat peste noapte aici, cu mine?

— N-o să-i placă. Dar are o părere foarte bună despre dumneavoastră și nici în ruptul capului n-ar crede că ați... ăă...

— Cătă încredere!

Dintr-odată, Teresa și-l imaginează pe Ashe punându-i doamnei Richards întrebări despre „fiica” ei. Dacă afla că-l păcălise, avea să se înfurie. Pentru moment, lăsa problema în pace, dar hotărî că n-ar fi stricat să-și pregătească încă de pe-acum o cale de salvare. Cu cât Teresa Richards ieșea mai repede din scenă după acel weekend, cu atât mai bine.

— Dar oricum nu va conta dacă se supără, fiindcă în curând plec la Petrh, spuse ea. La nașa mea.

Furtuna își revărsa mânia asupra casei. Ploua torențial, zgomotul comprimând toată lumea la acel unic adăpost – un adăpost ciudat de intim. Când terminară de mâncar, Ashe întrebă brusc:

— Știi să joci snooker, Teresa?

Văzând-o că ezita, luă răspunsul drept „nu”.

— Vino. Am să te-nvăț.

— N-ai prefera să scii? întrebă ea, în timp ce Ashe aranja pe bilele în triunghi masa de biliard și freca vârfurile tacurilor cu cretă.

— Ar putea fi mai chibzuit, spuse el trăgănat, aruncându-i o privire.

Încrederea Teresei făcu un salt impetuos.

— Ai mai scris și alte romane, Ashe?

Ashe oftă.

— De la „Vânătorul” încoace, scrisul meu a mers destul de spasmodic, teamă mi-e. Următoarea carte șchioapătă. Sper să-mi iau în curând o vacanță de la Warlord, ca să mă concentrez asupra ei.

Îi dădu un tac scurt și aprinse lampa cu franjuri de deasupra mesei.

— Vino-aici, am să-ți arăt cum să începi.

Teressa urmări demonstrația. Ashe lansă bila albă în falangă, spărgând-o. Apoi, o strânse la loc și, un timp, îi arătă Teresei cum să țină tacul în mâini, formând cu stânga un pod de susținere peste marginea de fetru. Arsura de pe braț se vedea maroniu-rozacee, neatrăgătoare, în lumină. Ashe îi luă brațul și i-l întoarse.

— Azi ți-ai dat cu cremă? se interesă el și, când Teressa îl privi, degetele i se contractară, înfigându-se în carnea brațului ei.

— Da, e mult mai bine.

Buzele i se despărțiră, cu respirația dintr-odată tăiată, în timp ce Ashe se apleca și mai mult. Apoi, îi dădu drumul și frecă din nou tacul cu cretă, în timp ce Teressa încerca încă o lovitură.

— Nu, nu. Ține-ți picioarele mai îndepărtate și trage cotul mai înapoi, o învăță el.

În încercarea de a-și ascunde cunoștințele elementare de joc pe care le avea, Teressa era toată numai unghiuri și stângăcie. Damien fusese un entuziast al jocurilor de snooker și biliard, învățându-le pe ea și Cecily datele de bază ale jocurilor, încă de la o vârstă fragedă. Ar fi putut recunoaște că știa să joace, presupunea, dat asta ar fi necesitat o nouă rețea de minciuni, ca să inventeze antecedentele de snooker ale familiei Richards. Trase aiurea. Ashe răsă, rezemându-și

tacul pe masă.

— Uite, așa.

Venind în spatele ei, îi ghidă mâna stângă spre masă, iar pe dreapta în poziția corectă, după care dădu lovitura. Bila albă se repezi într-o alta, care căzu în buzunarul lateral. Mâna Teresei tresări sub apăsarea mâinii lui. În câteva secunde, toate simțurile îi intraseră în alertă. Iar ceva neclar din strânsoarea lui o înștiința că sentimentul era reciproc.

Ashe îi dădu drumul, spunând iritat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu târî așa vârful peste fetru – ai să-l rupi.

Își luă tacul.

— Și-acum – să-ți arăt...

Și mai făcu o demonstrație.

Teressa se hotărî să progreseze și, până la urmă, manifestă un talent atât de remarcabil, încât Ashe fu încântat. Reacționează modest dar satisfăcut, când îl laudă ca profesor. Teressa își stăpăni amuzamentul. Modul cum îl ducea de nas avea ceva îmbătător, mai ales acum, când Ashe credea că ea urma să plece în vestul Australiei. Dacă doamna Richards coopera, n-avea să afle niciodată cine era – dintr-odată, Teresei îi repugna ideea că Ashe ar fi descoperit vreodată. După acel weekend, relațiile lui cu ea aveau să se mărginească la două-trei întrebări parate avil de doamna Richards. Nu reușise să-i bage bețe în roate, așa că, de-acum încolo... nimic. Dar micile glume pe seama lui îi prilejuiau o mare satisfacție ascunsă.

Când terminară partida, furtuna tocmai începea al doilea asalt. Vântul își schimbă direcția, lovind cu stropi de ploaie pereții și ferestrele care se zgâlțâiau. Ashe aprinse o lumânare și o lăsă pe bar, pentru eventualitatea că se întrerupea curentul electric.

— Sunt închise toate ferestrele și obloanele? întrebă el dintr-odată.

— Nu știu...

— La naiba! Nu m-am gândit. Haide, dă-mi o mână de ajutor, să le închidem...

Închiseseră ferestrele de la parter și tocmai începeau cu cele de la etaj, când luminile se stinseră. Teresa, care era în hol, stătu pe loc un moment, complet dezorientată. Se simțea suspendată în spațiul negru.

— Ashe? îl chemă ea, cu voce ascutită. Unde ești?

Când o atinse, se agăță de el, ținându-se strâns. Parcă ar fi revenit cu picioarele pe pământ.

— Ei ei, nu-i nimic, spuse încet Ashe, conducând-o prin întuneric până când genunchii ei atinseră un obstacol. Așază-te. Merg să caut o lanternă sau o lumânare. Trebuie să fie pe-aici pe undeva...

Teresa îl auzi mișcându-se prin jur și, deși își încorda vederea, nu reuși să distingă decât nuanțe vag diferite de negru.

— A, aici e... La dracu'! S-a consumat bateria.

Un trăsnet făcu să vibreze casa, cu un zornăit amenințător în întuneric. Lumina deflagrației scaldă fereastra, iar Teresa se ghemui și mai strând pe divan.

— Detest furtunile... spuse ea, dorind să-și audă propria voce, ca și pe a lui. Era o frică prostească, infantilă. Slavă Domnului că n-o vedea chircindu-se. O lumină slabă o făcu să deschidă ochii și văzu că nu stătea pe un divan, ci pe un pat – patul lui Ashe. Barele de alamă ale tăbliilor victoriene luceau așa cum fuseseră destinate – în văpaia lumânărilor. Ashe stătea privind-o, cu expresia camuflată de lumina lumânării din mână, ce-i scăla de jos în sus chipul.

— Hai să mergem jos.

Teressa se ridică, în timp ce bubuia un nou tunet, iar tresărirea ei involuntară o făcu să lovească mâna lui Ashe. Acesta o înhăță, ținând-o să nu pătească ceva, în timp ce lumânarea cădea pe jos, stingându-se.

— Ai pățit ceva, mărăi Ashe, iar Teressa se agăță de el în întunericul ce se lăsase din nou.

După câteva momente, când Ashe se mișcă, îi simți răsuflarea caldă pe față. Apoi, brațele lui o încercuiră, cuprinzând-o strâns la piept. Teressa tremura din tot trupul. Se lipi și mai tare de el, astfel încât începu să-i simtă bătăile puternice ale inimii.

— Te-ai ars cu lumânarea? șopti Ashe, cu mâinile mișcându-i-se peste spatele ei.

— Nu.

Dar, desigur, existau mai multe moduri de a se arde. Chiar el i-o spusese – o prevenise. Încercă disperată să-și readucă aminte cine era Ashe, ce făcuse. Brațele ei îl înconjurau, strângându-l cu putere, și nu-i mai era teamă de furtună. Era un fenomen fizic, își spuse ea.

Ashe era un om putred pe dinăuntru, numai că n-o arăta. Mai era și atractiv, iar ea era doar o ființă omenească. Pieptul i se ridică și cobora profund, alături. Simți în păr o mângâiere, ca și cum i-ar fi atins capul cu gura. O mișcare instinctivă, și buzele ei îi întâlneau pielea, în apropierea gulerului. Nu, își spuse, nu putea simți așa ceva pentru Ashe. Nu *avea voie*. Dar trupul o contrazicea, ceea ce-i spuse că sentimentul era reciproc. Buzele lui îi atinseră tâmpla, iar Teressa își ținu respirația, fulgerată de o idee.

Ashe se îndepărtă brusc, aprinse un chibrit, apoi lumânarea, și coborâră la parter, în lumina ei palpăitoare. Umbrele lui se întindeau enorme, se unduiau și alunecau pe pereți. Umerii lați ai lui Ashe se încordaseră de tensiune – mergea ca și cum ar fi avut în el un arc forțat la limită. Acum, Teressa știa cum îl putea lovi. Îi venise în minte o idee de răzbunare mărunță, menită nu atât să-l doară, cât să-l frustreze. Dar era poetică, atât de poetică. Ce mod mai potrivit de a pedepsi un om lipsit de caracter exista, decât acela de a-i folosi propriile instincte? Întâlnirea din noaptea trecută și cea de dimineață, pe plajă, îi dăduseră ideea.

Ashe o plăcea. Erau singuri în casă, cu furtuna făcând prăpăd afară – un decor perfect pentru un bărbat și fata care-l atrăgea. Însă Ashe n-avea să capete ceea ce dorea, nici să-și folosească talentele persuasive – pentru că Teressa era tânără, încrezătoare și naivă. Iar Ashe Warwick, oricât era de mercenar și egotist, avea totuși o trăsătură onorabilă: nu seducea fetele care erau prea

tinere și încrezătoare. Teresa, însă, se întreba: oare *el* fusese sedus vreodată?

Ashe aduse policandru de argint din sufragerie, iar lumina lumânărilor transformă sala de biliard într-un spațiu plăcut în jurul barului. Instalația stereo tăcea, din cauza penei de curent, iar golul din afara luminii era umplut doar de vacarmul furtunii și al oceanului. Razele lumânărilor se reflectau în sticla paharului unde Ashe turna își scotch peste cuburi de gheață.

— Aș dori și eu unul, te rog.

— Scotch-ul e o băutură foarte tare. Mai bea un Pimm's.

— Te rog.

Teresa tresări, la auzul unui tunet.

— Am nevoie.

— Bine.

Îi turnă o cantitate mică de whisky în paharul pe jumătate plin cu gheață și i-l întinse.

— Dar nu te grăbi.

Apoi, Ashe se trânti pe o canapea de trei locuri, cu piciorul peste brațul tapițat cu piele. Teresa se așeză în celălalt capăt, privindu-l lung.

— Probabil mă crezi o proastă care se sperie de furtună.

Ei, asta *da*, introducere seducătoare, își spuse ea cu auto-ironie, dându-și seama că habar n-avea cum să seducă un bărbat.

Ochii lui o contemplară în tăcere.

— Nu strică să te temi de unele lucruri. Tu ești

puțin mai temătoare, în anumite privințe, decât ar trebui să fii, la douăzeci de ani. Cu timpul, cred că vei câștiga mai multă încredere – odată cu experiența. Inocența nu durează o veșnicie. E un miracol, s-o găsesc la cineva de vârsta ta...

— Nu sunt inocentă, Ashe. Cunosc realitățile vieții. Sexul.

O spusese cu un oarecare teribilism, iar Ashe răsă:

— Aha, suntem o femeie de lume, așa-i, Teresa?

— Am avut și alți iubiți înaintea lui Tony – au făcut dragoste cu mine.

Un nou hohot de răs.

— Câteva sărutări și pipăieli stângace nu contează.

— De unde știi că nu m-am culcat cu unii? protestă ea, înclinând capul într-o parte, în timp ce-i urmărea reacția.

Ashe se ridică, privind-o un moment în tăcere.

— Știu, și gata.

O bătu pe umăr și se duse să-și mai toarne un pahar. În timp ce se afla la bar, scoase dintr-un dulap un casetofon cu baterii. Introduse în el o bandă și începu să se plimbe prin cameră, în afara zonei luminate, sorbind din Scotch. Vocea lui Lou Rawls se luă la întrecere, în stil rock latin, cu cea a furtunii.

— Mi-ar plăcea să pot dansa pe o melodie ca asta, spuse Teresa, conștientă de prezența lui Ashe undeva în întuneric, în spatele ei. Inima începu să-i bată cu putere. Ca strategie de seducție, își spuse ea, era destul de schiloadă. Își turnă pe gât o gură de whisky.

— Și de ce nu poți?

— Păi, nu știu. Cumva, mereu ajung să-mi calc partenerul pe picioare.

Nu era adevărat, dansa absolut onorabil, dar în ultima vreme nu prea abordase alte genuri decât disco, sau își târșăise picioarele încercând să scape din îmbrățișările sufocante ale lui Tony.

Pașii lui Ashe se auziră foșnind pe mocheta pufoasă. În lumina unui fulger, Teresa îi văzu silueta profilată pe o fereastră.

— N-ai nevoie decât de exercițiu, spuse el.

Când ridică paharul și bău, cuburile de gheață clincăniră.

— Dansezi bine, Ashe?

Reapăru în lumină, pe neașteptate:

— Cât ce cât.

— N-ai putea să mă îneți?

Ashe o privi gânditor, își privi picioarele, apoi din nou spre ea. În sfârșit, puse paharul pe masă.

— De ce nu? O să ne treacă timpul mai ușor, până revine curentul electric.

Îi întinse o mână, ajutând-o să se ridice de pe canapea. Era o atingere impersonală – și vorbea cu glas indiferent.

— Relaxează-te, îi spuse el, bătând-o ușor cu mâna pe talie, ești prea încordată... nu te preocupa de pași, lasă-te doar condusă de mine...

Parc-ar fi fost un profesor. Nu ieșea deloc așa cum sperase Teresa.

— Dacă pășesc înainte așa...

Coapsa lui o atinse pe a ei, făcând-o să se retragă imediat. *Ea* era emoționată și crispată, nu el... adică, tocmai pe dos față de cum se așteptase.

— ... așa, e bine. Tu, pășești înapoi. Și, din nou...

Era groaznic. Teresa voia s-o strângă la piept, să-și lipească obrazul de al ei... se împiedică de mai multe ori. Cu adevărat. Dar Ashe o corecta cu o mână sigură pe talie și, în cele din urmă, ajunseră la un raport care ar fi putut fi plăcut, dacă lua lecții cu un instructor. Teresa ardea toată de frustrare. La etaj, Ashe păruse atât de vulnerabil, și totuși, acum era complet stăpân pe situație.

— Bun... spuse el după un timp, zămbindu-i, acum nu mă mai calci pe picioare. Cu partenerul potrivit, ai putea fi o bună dansatoare, Teresa.

— Cu tine mi-e foarte ușor, Ashe. Aș vrea...

— Ce-ai vrea?

— Ca băieții cu care mă întâlnesc eu să semene mai mult cu tine. Cu tine, mă simt... la largul meu.

— La largul tău?

Glast i se înăspri puțin. Măinile sale o strânseseră vizibil mai tare.

— În siguranță, vrei să spui?

Surzându-i, Teresa se gândi un moment.

— Da, cred că asta e.

— Este cea mai prostească idee care îți poate veni în legătură cu un bărbat, Teresa, spuse el, dur. Suntem aici, singuri. Nu poți presupune că ești în siguranță.

Dacă m-aș hotărî să... să fac dragoste cu tine, ce-ai putea să faci?

Teressa răse:

— De parc-ai încerca!

Mergea, își spuse, când Ashe se încordă și mai mult sub mantia încrederii ei.

— Te subestimezi, iar pe mine mă supraestimezi. Nu sunt un sfânt...

Măna i se strecură și mai departe pe mijlocul ei.

— Tu ești o fată fermecătoare – dezirabilă. Aș dori să fac mai mult decât să te țin doar în brațe, Teressa. La vârsta ta, ar trebui să-ți dai seama, o dojeni el. Majoritatea bărbaților ar vrea să meargă până la capăt, așa că nu te repezi cu încrederea.

— Am încredere în tine.

Ashe trase aer în piept, adânc, exasperat, și îl expiră încet. După un moment, se opri din dans.

— Va trebui să înveți să te ferești de necazuri, Teressa, spuse el cu glas răgușit și o trase cu putere spre dânsul, pentru a o privi drept în ochii ei mari și cenușii.

Îi atinse părul, îndesându-și degetele adânc între firele dese de la ceafă.

— Uite, ca acum.

Camera fu luminată de un fulger triumfător. Ropotul ploii izbucni în aplauze. Bubuiturile de tobă ale oceanului se auziră un moment, înaintea unui nou tunet.

— Ca acum? șopti Teressa.

Coborându-și capul, Ashe își lipi gura de a ei. Avea buzele blândă, neporuncitoare. Era sărutarea unui bărbat

cu experiență, dăruită unei fete neștiutoare, iar apăsarea sa caldă o mișcă mai intens decât reușiseră alte sărutări, mai lumești. Teresa se ținu de umerii lui, simțindu-i tensiunea când își aminti de tinerețea și inocența ei. Un moment, i se păru că era pe punctul să uite. Buzele lui se mișcă cu o autoritate adultă, înainte de a întoarce capul să le apese, în schimb, pe pielea delicată a gâtului ei. Dogoarea sărutului o făcea să mai dorească. Să fie sărutată de el ca o parteneră pe măsură, să fie mângăiată – iubită, în patul acela mare de alamă...

— Ashe... șopti ea, șocată de propria-i lascivitate. Și de faptul că uitase.

Brusc, Ashe o îndepărtă de el.

— Acum înțelegi ce vreau să spun, Teresa?

Plecă, iar Teresa auzi clinchetul carafei de whisky atingând paharul. Ashe nu se întoarce.

— Ia-o ca pe încă o lecție. Du-te la culcare. Și încuie ușa, dacă nu te mai simți în siguranță cu mine. Deși, nu va fi necesar.

Fuse o lecție, recunosc a doua zi Teresa, în timp ce trecea prin dreptul Aeroportului Mascot din Sydney, în drum spre casă. O lecție care o învăța că ideea de a căuta să se răzbune pe un om ca Ashe fusese smintită de la bun început. Dar, reflectă ea, în timp ce încetineea în traficul de pe Princes Highway, Nu se așteptase ca încercările ei nevolnice de a-l lovi aveau s-o facă să se simtă atât de vinovată, de nedumerită. Așa de... rușinată.

Totul mersese de minune, îi spuse ea doamnei Richards, care se repezi pe ușă imediat ce Teresa intră în casă. Oaspeții fuseseră foarte interesați, casa divină, toată lumea păruse să se simtă bine. Wendy Warwick juca în serialul „*Plaza Nine*”. Ei, ca să vezi! Și domnul Warwick? A, da, domnul Warwick păruse mulțumit de serviciile ei. Găsea că Teresa era o fată drăguță.

Dar Teresa nu se simțea deloc drăguță. Ba chiar, venise de la Deception simțindu-se înstrăinată de sine însăși.

Doamna Richards vorbea în extaz despre weekend-ul petrecut cu Maggie, Ron și nepoata ei Debbie, iar Teresa o asculta, încercând să-și adune curajul pentru a mărturisi cele câteva minciuni care puteau ricoșa asupra bieteii femei. Amănă, însă, văzând entuziasmul vecinei sale.

În seara aceea, întâmplarea făcu ca doamna Richards să plece la Warlord cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, astfel încât Teresa nu apucă s-o mai vadă. Nu putea decât să spere că Ashe nu lucra peste program. Dacă era la birou și începea să vorbească despre fiica împiedicată... Ce-avea să facă, dacă afla că îl mințise, că-l dusesese de nas intenționat?

Mai târziu, când Teresa îi deschise ușa, doamna Richards îi aruncă o privire ca pe vremuri.

— Domnul Warwick s-a scuzat pentru azi-noapte, spuse ea, în timp ce-și începeau ritualul ceaiului.

— Azi-noapte?

— În legătură cu încurcătura și faptul că a trebuit să rămăi acolo, singură cu el. Trebuie să spun că mi-a dat toate asigurările – a spus că nu te-a pândit niciun pericol.

Pericol.

— Aha. Așa a zis?

Thelma Richards acceptă o ceașcă de ceai.

— Și îl cred – cum i-am și spus, continuă ea, cu o sclipire în ochii ei albaștri. Părea să aibă impresia că aș fi mama ta. Mă rog – am fost atât de surprinsă, și pe urmă a sunat telefonul și n-am mai apucat să-i spun că nu sunt.

Slavă Domnului!

— Vă pot explica, doamnă Richards...

Și îi povesti totul, eliminând înclinațiile mai mercenare ale lui Ashe și propria ei dorință de răzbunare.

— Dar a *fost* logodit cu sora mea, odată, și m-am gândit că putea fi penibil dacă afla cine eram, fiind și domnișoara Moore acolo, și până să mă dezmeticesc, m-am pomenit în toată încurca Atura asta și n-am lămurit-o destul de repede.

— Nu mi-ai spus niciodată că-l cunoșteai, draga mea, prima oară când m-ai ajutat, spuse gânditoare doamna Richards. Dar, lasă, știu și eu cum se pot întâmpla asemenea confuzii.

Se gândea la propria ei minciună față de domnul Warwick.

— Însă va trebui să-i spun, Teressa, dacă mă

întreabă de-a dreptul. Totuși, o să pară o prostie...

— Crede că voi pleca în curând la Perth, adăugă Teressa. I-am spus-o tocmai ca să nu vă ia la întrebări. Peste o săptămână, va fi uitat totul. Și tare aș mai vrea să nu afle cine sunt. E atât de jenant.

Bătrâna nu părea convinsă.

— Țț, Țț, Țț! În fine, cred că putem lăsa lucrurile așa cum sunt...

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Richards.

— Zi-mi Thelma, draga mea. La urma urmei, aproape faci parte din familie.

În săptămâna aceea, Teressa avu câteva zile de lucru, prin intermediul agenției, și se bucură că era ocupată. Weekend-ul de la Deception îi apăsa conștiința. Într-o dimineață, pradă unui impuls, merse cu mașina să se uite la Cliffe House, cu speranța că avea să-i amintească de vremurile apuse, pentru a scăpa mai ușor de remușcările care o chinuiau. Coti pe strada familiară, cu un straniu sentiment de irealitate. Nu era nici atât de largă, nici atât de lungă pe cât și-o amintea. Porțile de fier forjat, acoperite cu ramuri de poinciana, erau deschise, lăsând-o să vadă parțial vechea locuință. Casa era albă și frumoasă, ornamentată și ridicolă, cu vulgaritatea inițială atenuată în timp, ca un fel de demnitate. Întocmai așa cum o ținea minte, dar mai mică.

Unde erau toate proporțiile pe care și le amintea – curbura suprarealistă, ca prin vis, a aleii și a peluzei,

înălțimea maiestuoasă a turnului ei? Purtase în suflet o imagine zugrăvită pe o pânză uriașă, când la fel de potrivit ar fi fost un simplu medalion. Reprezentase un fundal original întins pentru toate amintirile reale... mama ei, îmbrățișând-o și spunându-i să nu-și facă griji pentru felul cum arăta. „Ai treisprezece ani, iubito”, îi spusese ea, cu doar câteva luni înainte de a muri, „înfățișarea îți va purta singură de grijă. Ceea ce reușești să faci în interiorul tău, asta contează”. Și, ani de zile după moartea ei, Damien – flamboiant și adolescentin – alergând în grădina din spatele casei cu o sticlă de șampanie înspumată, strigând entuziasmat de câștigarea unei noi mize. În ziua aceea, sărise în piscină, cu tot cu șampania și cu hainele pe el. Și Cecily – petrecând cu prietenii pe gazonul din față, sub lampioane colorate... Cecily cea frumoasă și plină de viață, dansând în brațele lui Ashe până când el o învârtise sub umbrela coroanei de poinciana și o sărutase. Și ea însăși, privind din turn. Sărutul durase trei sau patru minute, iar Teresa se întorsese și coborăse în fugă scara în spirală, înainte de a se sfârși.

Porni mașina. Probabil că exagera. Ashe și Cecily ar fi rămas fără aer mult mai repede. Dacă-și putea amplifica așa amintirile despre care pe care o cunoscuse atât de bine, însemna că le putuse deforma și pe altele. Era un gând neliniștitor. Se îndepărtă. Revederea casei n-o ajutase deloc, căci se simțea frustrată și tristă, geloasă și plină de resentimente. Era foarte posibil ca mamei sale să nu-i placă de loc ceea ce reușise să facă

în interiorul ei.

Dineul familiei Merrow era o petrecere semiformalistă, cu opt participanți. Doamna Merrow purta un șirag de perle și diamante. Era prezent prietenul lui Jane, David Pointer, și Sidney și Georgia Bryant, prieteni ai gazdelor. Decorul se schimbase, dar oglinzile, nu – masive, cu rame aurite, cumpărate din Europa în timpul uneia dintre expedițiile lui Raine Merrow la vânătoare de antichități. Teresa aproape se aștepta să se vadă reflectată în ele pe ea cea de altă dată – o adolescentă diformă, îmbrăcată fără niciun rezultat în haine de la casa de mode. Clipi din ochi. Șase ani trecuți. Adio grăsime, adio sârme-n dinți. Adio și echipamente de la casa de mode, adăugă ea, cu amărăciune. Numai haine de gata și de la second-hand. Ce păcat că niciodată nu avusese parte și de una, și de alta, în același timp – înfățișarea de azi și alocația pentru îmbrăcăminte, de demult.

— O țineți minte pe Tess, le spuse Jane părinților ei.

— Tess, repetă doamna Merrow, cu o anumită prudență. Vai, de bine arăți.

Ochii ei stăruiră asupra rochiei gri-argintii și a șuviței asortate din păr.

— Nu ți-am spus eu că s-a schimbat mult? continuă Jane, radioasă. Joël o să aibă un adevărat șoc!

Auzind-o, mama ei nu păru deloc încântată, ceea ce o bucură pe Teresa. Încă nu uitase scuzele pe care le

prezentase Jane, încurcată, ca să refuze un weekend la Cliffe House, după ce începuseră necazurile lui Damien. Apoi, o auzise întâmplător spunându-i cuiva: „Mămica nu mă mai lasă să mă duc acolo...”

Conversară amabil fleacuri, bând vin de Xeres sec, până la sosirea lui Joël Merrow. Acesta intră fără să se scuze pentru întârziere, își îmbrățișă mama, care îl dojeni vag că-i deranja coafura, își bătu pe umăr tatăl și, în continuare, făcu un fel de tur regal al camerei, până ajunse la Teresa.

La douăzeci și șase de ani, Joël dobândise o atracție masculină aspră care nu fusese atât de vizibilă la nouăsprezece, când îl cunoscuse Teresa. Însă chiar și atunci fetele erau topite după el, atrase de atitudinea lui nepăsătoare și banii familiei Merrow, în case se îmbinau vechiul și noul. Acum, prin buna administrare a tatălui său, încă mai avea bani, precum și înfățișarea sumbră și obosită a unui om are mai mult se distrase decât muncise. Era o combinație fascinantă. Teresa își amintea că făcuse o pasiune intensă pentru Joël, în zilele ei cu grăsime și aparat dentar. Și mai ținea minte și cum, ori de câte ori o vizitase pe Jane, Joël glumea pe socoteala ei, deși îi cunoștea sentimentele. Prin urmare, simți un balsam pe vechile răni, când îi văzu ochii căprui plictisiți încălzindu-se cu interes.

— Tess? întrebă el cald. Te-ai schimbat.

— În aparență, replică sec Teresa.

— Dar erai o prichinduță așa de lălăie, își afișă Joël zămbetul de fante. Și mureai după mine.

— Oricine are dreptul la o greșeală.

Joël răse.

— Și pe dinătru te-ai schimbat! Nu mai ești la fel de timidă, Teresa.

— Numește-mă Teresa, îi ceru ea, amintindu-și, fără niciun motiv întemeiat, un glas profund spunând, demult, „Tess”.

O menajeră servi cina, în sufrageria decorată cu roșu și auriu. Cel puțin în seara asta, își spuse Teresa, era invitată, nu servitoare. Ridică paharul și își aminti de cina pe care o luase cu Ashe. „Numește-mă Ashe”, îi spusese el, cu glasul acela savuros, ca de chihlimbar. Duse o mână la tâmpla stângă, netezindu-și șuvița aurie oricum pieptănată impecabil. „Lua-l-ar dracu’!” își spuse, pradă unui val de furie. Nu avea niciun drept să aibă acel chip, trup și glas sexy. Cum putea arăta atât de bine pe dinafară, când pe dinuntru era complet putred? Poate că avea un portret în pod – o imagine cu burta, pungile sub ochi, părul rărit și înfățișarea dispeptică pe care le merita.

Mai târziu, se duseră în salon să-și bea cafeaua. Teresa evită oglinzile; propria ei imagine o deranja. Îi trecu în minte că nici portretul din podul ei n-ar fi fost prea atrăgător.

Joël îi arăta o atenție măgulitoare. O invită în oraș, iar ea se eschivă. Era o oarecare surpriză – un nou tribut adus schimbării din durdulia Tess în zvelta și rafinată Teresa – dar Joël era un tânăr răsfățat și străin de categoria ei. Fără îndoială, se obișnuise cu un cu totul

alt gen de fată.

— Am bilete la teatru, săptămâna viitoare... zămbi el și, în cele din urmă, Teressa acceptă. Joël arăta puținel cam ca un lup. N-ar fi fost deloc la fel de mulțumit dacă știa că primise întâlnirea cu el numai în speranța de a-i muta gândul de la Ashe.

Miercuri seară, când veni s-o ia, contemplând-o cu o privire toridă, Teressa avu o scurtă presimțire rea. La fel o privea și Tony, dar cu Tony putea să se descurce. Joël Merrow, fantele, cocoloșit ca un prinț încă din copilărie, putea fi cu totul altă poveste.

— Senzațional, Teressa, o laudă el, atingându-i ușor umărul, pentru ca apoi să coboare cu degetul în lungul brațului.

Purta rochia roz cu argintiu care, la Deception, rămăsese ascunsă. Ce-ar fi crezut Ashe dacă o vedea îmbrăcată cu ea...? Gândul îi produse un fior alarmat. Dacă se întâlnea întâmplător cu Ashe, într-o zi – sau într-o seară? Dacă o vedea arătând așa...? Joël zămbi, iar Teressa îl luă de brațul pe care i-l oferea. Ei, și ce dacă-l vedea pe Ashe? Cu atât mai bine. Avea să se simtă ca un prost desăvârșit. Iar pentru asta, merita să-și cultive puțin dezgust de sine.

Seara trecu lin ca mătasea printre degete. Cina dinaintea spectacolului fu superbă, piesa amuzantă, iar șampania din pauză, rece ca gheața.

— Știu un locșor ideal pentru cafea, îi spuse Joël, în

timp ce plecau de la teatru.

— Minunat!

Mașina se repezi de la bordură ca un cuguar gata să-și doboare prada, iar Teresa nu întrebă unde era locșorul ifdeal. Joël o luă de mână, cu degetele înlănțuite printre ale ei.

— Ți-ai luat la tine periuța de dinți? o întrebă încet, cu un zâmbet placid.

Teresa îl privi surprinsă, deși se așteptase la așa ceva.

— Locșorul ăla ideal, Joël... nu cumva e la tine acasă?

Păru mirat.

— Firește.

— Beau o cafea, dar n-am să mă culc cu tine.

Oprind mașina, Joël o privi cu uimire.

— Vorbești serios!

Expresia lui neîncrezătoare o făcu să zâmbească. Lui Joël nu i se refuzau prea multe – nici cafele, nici altele.

— Nu cred în amorurile sportive. Îmi pare rău dacă-ți făcuseși altă impresie.

Joël cedă elegant – atât de elegant, încât Teresa acceptă încă o invitație de a ieși cu el în lume. Dar nu-și putea alunga sentimentul că Joël o privea ca pe o provocare.

— Domnul Warwick m-a întreat aseară dacă nașa ta e o femeie de încredere, îi spuse Thelma, peste câteva

zile. Nu mi-ai pomenit nimic despre nicio nașă, draga mea.

O privea cu vinovăție, dar și cu reproș.

— Și ce i-ai spus?

— Păi... cum ziceam, nu-mi place să mint omul în față, așa că... am vorbit puțin la modul general, dacă-nțelegi ce vreau să zic...

Scena era aproape irezistibilă. Buzele Teresei tresăriră, când și-l imagină pe Ashe beneficiind de „conversația generală” a doamnei Richards. Dacă nici asta nu-l vindeca de curiozități, nimic nu mai avea șanse.

— I s-a părut ciudat că nu stai cu noi de Crăciun, așa că am făcut o aluzie că s-ar putea ca nașa asta din Perth să fie bolnavă la un picior, având nevoie de ajutorul tău.

— Ce-a răspuns la asta?

— A, m-a crezut, draga mea. Dacă există un lucru despre care pot discuta în detaliu, e boala de picioare.

Își ridică piciorul pe un taburet, mărturisindu-i că fusese cât pe ce să alunece pe dușumea, în seara trecută, la Warlord.

— Era prea lustruită, recunosc eu, coninuând prin a-i relata ultimele bârfe despre domnul Warwick și Lara Moore.

— Sper că e o fată drăguță – merită așa ceva.

— Crede-mă ce-ți spun, Thelma, Lara Moore e exact genul de fată pe care o merită domnul Warwick.

Descoperirea faptului că Ashe întrebase din nou despre ea era însoțită de vagi fiori de neliniște și teamă că ar fi putut afla ce farsă îi făcuse. Dar, desigur, n-avea cum să afle, își spuse Teresa joi seară, în timp ce uda plantele din ghivecele pe care le ținea aliniate pe palierul scării. Credea că în același weekend urma să plece în vestul Australiei, iar cu asta aveau să se termine toate întrebările lui despre mica și naiva Teresa Richards. Punct.

— Și zău că era și cazul... bombăni ea, aruncând o privire în jos când simți balustrada vibrând și făcând ilexul Hawaiian să se scuture de stropi pe piciorul ei.

Cineva urca scara. Teresa se ridică, ținând în mână un mic palmier în ghiveci, ale cărui frunze se ofileau la margini.

— Ei, nu cumva ai de gând să mori, nu? îl întreabă ea încurajator, când la cotitura scării apăru un cap. Lumina slabă de pe palier făcea să strălucească părul bej-argintiu...

Teresa scăpă ghiveciul. Acesta lovi balustrada și se rostogoli prin aer până jos, trecând chiar pe lângă omul care ridică privirea spre ea.

— Acum știi că n-am greșit adresa, spuse Ashe, zămbind.

Capitolul 5

Teresa înghiți în sec. Nu vorbea ca un om care știa

că fusese îmbrobodit. Nici nu arăta astfel. Arăt atrăgător, sexy și poate chiar o idee cam nervos, dar nu supărat. În tump ce urca ultimele trepte, se uită peste balustradă la nefericitul palmier.

— Să dăm vina pe pisică? o tachină el.

— Ashe! Ce cauți aici?

Buzele lui se răsfrânseseră puțin.

— Eram... în trecere, Teresa, și m-am gândit să intru ca să-mi iau rămas bun. Mă inviți câteva minute în casă.

— A... Da. Desigur.

Își șterse mâinile de blugi și deschise ușa. Ashe privi încruntat numărul apartamentului.

— În dosarul nostru scrie că stai la cincisprezece, nu la paisprezece.

— În dosar?

— La Warlord.

Eident, aflate adresa Thelmei de pe statele de plată – presupunând, în mod firesc, că și fiica ei locuia tot acolo. Teresa bălmăji ceva în legătură cu greșelile de dactilografieri... când îl văzu uitându-se prin apartament. Se afla pe-acolo vreun obiect care să poarte înscris adevăratul ei nume? Dar Ashe nu aruncă decât o privire în jur, apoi se întoarse spre ea. De ce venise? Nu părea să existe decât un singur răspuns.

— Arăți foarte drăguț, Teresa, spuse el, privindu-i blugii strâmți și bluza roz înnodată pe mijloc. Ce s-a-ntâmplat cu corturile?

Teresa zămbi cu stângăcie, ridicând din umeri.

— Vrei o cafea?

Ashe acceptă și veni s-o aștepte până termina, rezemat în ușa bucătărioarei. Din clipă-n clipă avea să observe că bucătăria ei era echipată doar pentru o singură persoană, nu pentru o familie. Din clipă-n clipă... Măinile îi tremurau ușor. La apariția lui, stângacea Teresa Richards revenea ca prin farmec.

— Iarăși a apărut motanul tău fantomă, o anunță Ashe.

— Ți-am spus eu că era un motan.

— Iar eu te-am crezut.

— Ba nu m-ai crezut! Ai presupus că fabulam. Că aveam un prieten imaginar, eventual?

— Păiii... mi s-a părea ciudat că nu-l mai văzuse nimeni, zămbi el.

Teresa scoase laptele din frigider, în timp ce Ashe continua, pe același ton ironic:

— Mie să nu-mi pui frișcă, Teresa. Nici măcar în cafea.

Cu un răs nervos, Teresa aranjă ceștile și niște biscuiți, pe o tavă. Ashe o duse în salonaș și o puse pe masă.

— Nepoftitul e hrănit de cuplul care vede de casă. Mă gândeam că poate vrei să știi.

— Da, mă întrebam... Ți mulțumesc, Ashe.

Scurta tăcere care urmă fu punctată de clinchetul porțelanului, în timp ce-și beau cafelele. Zgomotul înfundat al mașinilor de afară făcea ca încăperea să pară oarecum izolată. Teresa își aminti o senzație similară,

dar mult mai intensă, când afară urlase furtuna.

— Când pleci la Perth?

Lingându-și buzele, făcu un efort să mintă:

— Duminică.

— Trebuie neapărat, Teresa? Poate că părinții tăi vor să rămâi.

— A, nu... E mai bine așa pentru ei – aici nu prea avem spațiu. Și s-ar putea ca în Perth să-mi găsesc mai ușr de lucru.

Ashe puse ceașca pe masă. Atent. Dezinvolt. Iar Teresa știu ce urma să spună.

— Ți-aș putea oferi eu o slujbă, aici, Teresa.

Fără rost, îndreptă lingurița pe farfurie, apoi o privi:

— În curând voi reîncepe munca la carte și am nevoie de o dactilografă.

Teresa clătină din cap, înfoindu-și părul brunet. Teatrul jucat de ea avusese succes. Îi trezise interesul îndeajuns ca s-o urmărească, iar acum nu era pregătită pentru așa ceva. În panică, fu cât pe ce să-i spună să nu se înfunde și mai adânc în capcana prostească pe care i-o întinsese. Cel mai îngrozitor era că o parte din ea își dorea să se angajeze pentru el... ca să-l cunoască mai bine.

— Nu, Ashe, n-ar merge.

Ce proastă era! îl *cunoștea* deja. Iar Ashe nu merita considerația ei. De ce uita încontinuu asta?

Divanul scârțâi ușor, când Ashe se ridică. Teresa se ridică și ea, oprindu-se amândoi față în față.

— Deci, te-am învățat când trebuie să te retragi,

așa-i? răse el trist, apropiindu-se; îi înclină capul în sus: Teresa, ești o fată fermecătoare. Nu te repezi la primul băiat de care-ți închipui că te-ai îndrăgostit.

Câteva momente o privi în ochi, iar tot ceea ce credea Teresa că știa despre el se sfărâmă din nou în bucăți. Sărutarea pe care i-o depuse pe frunte era doar o suflare caldă pe piele. Când își lăsă mâna să cadă, Teresa i-o prinse.

— Nu mă săruți serios, de rămas-bun, Ashe?

Cuvintele îi scăpaseră involuntar.

— Ca să ai o amintire de la mine? răse el răutăcios, apoi o sărută pe gură. Buzele îi erau calde și ferme. Și se retraseră. Și se retrase și el.

Deci, asta era, își spuse Teresa. Se sfărșise. Acum își scosese din organism totul – vechea dorință de răzbunare, ura, frustrarea. Atunci, de ce se simțea atât de îngrozitor?

Peste câteva zile, sosi o scrisoare de la Tony – un Tony sfășiat de dor, care deplângea presiunile firmei care-l împiedicau să dea o fugă până la Sydney. „Voi veni imediat ce pot”, îi promitea în final, spre deznădejdea ei.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, scrisorile lui Tony deveniră mai frecvente. Primi încă o ilustrată și un răvășel măzgălit în grabă de la Cecily. „... Sper că nu te-ai încurcat cu Ashe”, îi scria ea. „Și, pentru Dumnezeu, nu-i mai pomeni numele în scrisorile către noi. Uneori, Mike e gelos, iar eu găsesc prea umilitoare

toată situația...”

Umilitoare – chiar și acum? Teressa citi mai departe, despre șederea lor la rude, lângă Venice. Cecily părea atât de fericită, și totuși numele lui Ashe încă mai putea s-o tulbure. Frământată, împături scrisoara.

Slujba de recepționeră la hotel fu suspendată temporar. Administrația hotelului îi propuse o dată de reluare a activității, în luna februarie, dacă putea aștepta până atunci. Teressa acceptă, urmând ca între timp să fie dependentă de muncile ei temporare.

Crăciunul sosi, apoi rămase în urmă. Teressa acceptă să sărbătorească Anul Nou cu Joël. Cu acea ocazie, îmbracă rochia primită cadou de Crăciun de la Cecily și Mike – un vis din colecția unui creator de modă din Roma, aleasă cu ajutorul priceperii lui Cecily și cumpărată din banii lui Mike. Era verde-pal, scânteietoare, cu un decolteu îndrăzneț tivit cu argint la fel de strălucitor ca șuvița din părul ei. La gât își prinse un colier subțire cu diamante de-al mamei sale, pe care îl purta doar rareori.

— În sfârșit, le ai pe toate, fato, își spuse ea, privindu-se în oglindă. Rochia, silueta potrivită, diamantele, petrecerea, și un playboy ca partener...

Dar mâna i se ridică la șuvița din păr și-i pieri tot entuziasmul.

Prietenii lui Joël, familia Westeott, organizaseră petrecerea la vila lor din Point Piper. Bătrânii familiei erau celebri pentru puterea lor financiară. Tinerii, pe care îi vizitau ei, erau mai cunoscuți pentru tocatul

banilor, decât pentru câștigatul lor.

Era o noapte caldă, dar briza răcoroasă fremăta prin perdelele ferestrelor înalte ce se deschideau spre terasa casei Westcott. Ospătarii circulau cu pahare de șampanie și tărie pe tăvi.

— Unii dintre oamenii ăștia sunt aici de azi dimineață, remarcă Joël, în timp ce li se serveau băuturile.

Teressa îl credea cu ușurință. Cățiva bărbați aveau chipurile înroșite și-i băteau pe spate pe noii sosiți, iar în altă cameră, parțial izolată de livingul enorm, un grup juca snooker, arătând de parcă n-ar mai fi ieșit de-acolo dinainte de Crăciun.

Își mută repede privirea dinspre jucătorii de snooker, dintr-odată agitată. Ochii i se repeziră spre invitați. Străini, cu toții.

— Hai să dansăm, îi propuse Joël și o luă în brațe încă înainte de a ajunge pe ringul de dans. Mmmm, miroși ca un milion de dolari, murmură el, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Teressa se retrase puțin, jenată de demonstrația în public.

— Calmează-te, draga mea, îi spuse el. Aici nu-ți pot amenința nobilele principii, nu-i așa?

Și își aplică buzele pe adâncitura gâtului ei.

— Brava băiat, Joël! strigă cineva, iar Teressa nu apucă să evite următorul sărut, de astă dată pe gură. Ceilalți dansatori se opriră să-i aplaude, iar Joël făcu o plecăciune. Teressa își aplică pe față un surăs rigid,

uitându-se după cea mai apropiată ieșire. Iar podeaua începu să se miște sub picioarele ei.

Nu era decât cineva care semăna cu el, își spuse, la vederea irizațiilor lumini în părul bej-argintiu al unui bărbat. Camera era plină de străini. Închise ochii, apoi îi deschise din nou, dar planșeul continua să cadă în gol, cu ea cu tot. Doi ochi de topaz o sfredeleau arzători. Era Ashe Warwick, un bărbat fără pereche în lume.

Se apropie de ei. Îl însoțea Lara Moore, care în primul moment se uită fără expresie, apoi nevenindu-i să creadă, când observă șuvița argintie din părul Teresei. Și nu era numai atât. După ei veneau Wendy și John, care la vederea ei făcură niște mutre de-a dreptul comice.

— Doamne sfinte, zămbi moleșit John. Asta-i Teresa.

Wendy se holbă la ea, apoi la Ashe.

— Teresa, scrâșni el, printre dinți.

— Ashe, dădu din cap Teresa în semn se salut.

Deci, tot se întâmplase, la urma urmei. Acum, avea să afle. Pulsul îi bubuia în urechi.

Lara îl strânse mai tare de braț, aruncând o privire de cunoscătoare peste rochia italienească a Teresei. Părea bănuitoare. Relația inofensivă dintre Ashe și menajera lui dobândise un aspect cu totul nou.

— Bine, e Teresa... și mai cum?

— Richards, răspunse Ashe, mutându-și privirea scăpărătoare dinspre coafura sofisticată a Teresei către diamante și decolteu. Joël îi întinse lui Ashe mâna.

— Joël Merrow, se prezentă el. Iar ea este Teresa Radcliffe, nu Richards.

— Radcliffe? se încruntă Ashe.

Ochii Larei se îngustară.

— La Deception nu arătai așa.

— La Deception? interveni binevoitor Joël, fără să simtă tensiunea în creștere. Pe coasta de sud?

— Am o casă acolo. Teresa nu ți-a spus că a petrecut un weekend cu noi, acum câțva timp?

Glasul lui Ashe era rece ca gheața.

— Un weekend parțial, scumpe, grație vremii. Totul s-a terminat duminică la prânz...

Lara se întrerupse, aruncând încă o privire spre imaginea transformată a Teresei.

— Ai *ajuns* acasă cu bine duminică, Teresa?

Nu primi niciun răspuns, ceea ce pentru Lara era suficient. Deja își retrăgea mâna de la brațul lui Ashe, când acesta se răsti:

— Nu. A rămas blocată în casă.

— E, nu mă-nnebuni!?

Wendy făcu ochii mari, în timp ce se pierdea împreună cu John printre dansatorii ce-i înghesuiau din toate părțile. Plin de farmec, Joël i se prezentă Larei, observând că nimeni nu se mai preocupa să respecte formalitățile, iar Ashe o conduse pe Teresa spre latura opusă a ringului de dans, după care o luă brutal în brațe.

— Trebuie să existe un motiv, spuse el, cu dinții încleștați, pentru mica ta prefăcătorie.

— Acum știi motivul, izbucni Teresa,

amintindu-și-l ea însăși, cu un val de emoție.

— Ba nu-l știu. Spune-mi de ce o fată care umblă cu un playboy ca Merrow se prezintă ca femeie de serviciu în biroul meu, apoi în casa mea, dându-se drept o...

Se întrerupse, trăgând scurt aer în piept.

— Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred... De ce? Despre ce e vorba?

Îi strânse mâna atât de tare, încât Teresa se strâmbă.

— Nu se vede cu ochiul liber? replică ea, într-o șoaptă feroce. Și să știi că meriți să te faci de răs, Ashe — dar recunosc că niciun moment n-am avut intenția să...

— Să ce? Îi mărăi el la ureche. Să ajungi atât de departe? Acum pot să-ți spun, Teresa, că în noaptea aia ai fost cât pe ce să ajungi prea departe...

Teresa începea să se teamă, pe măsură ce înțelegea cât de mult îl afecta înșelătoria ei. Pe obraji îi apăruseră pete roșii.

— Javră mică! Atatea provocări cu ochii holbați, și tot timpul erai una și aceeași cu asta de-acum, care se afișează în public cu Joël Merrow!

Își mișcă brusc mâna pe șalele ei, apăsând-o cu un gest aproape veninos, plin de furie reprimată.

— Ce *naiba* se întâmplă, Teresa, de ce te dai drept ceea ce nu ești, de ce ți-ai pus în cap să mă seduci? întrebă el, din nou cu un ghiont în spate.

— Te simți prost, Ashe? Sper că da...

— Prost? mărai el. Da, mă simt prost și naiv fiindcă am crezut că existai – fiindcă n-am văzut adevărul eforturilor tale de a mă ispiti. Ceea ce-mi amintește: cât de mult ai progresat la dans, Teresa! O dată nu m-ai călcat pe picior. Ce e, iubito? adăugă, când strânsoarea dureroasă a mâinii lui îi tăie respirația. Nu te simți bine cu mine? În siguranță?

— Poate că am mers prea departe, dar ceea ce ai făcut tu a fost și mai rău, mult mai rău. Ai merita...

— Numărul ăla înduioșător, la despărțire – i-ai putea da lui Wendy câteva lecții de actorie, o întrerupse Ashe. Și ce vrei să spui – ce-am făcut?

— Chiar ești bătut în cap, Ashe? întrebă ea, înecată de furie. Nici măcar acum nu-ți spune nimic? Numele de Radcliffe.

Ochii lui se strânsură.

— Radcliffe, repetă, meditativ. Am cunoscut o familie...

— Așa e. Damien, Cecily și... și...

— Tess.

Orchestra atacă „O noapte în Bangkok”. Dansatorii se învâртеau, băutorii se hlizeau și peste tot răsunau conversații, pe sub bubuitul tobei bas. Dar vechiul ei nume, rostit cu acel glas profund – la fel ca în urmă cu ani de zile – răsună în mintea Teresei pe fondul unei tăceri desăvârșite.

— Tess, spuse din nou Ashe. Tess Radcliffe?

Furia i se mistuise. Îi cercetă fața, căutând-o în trecut pe cealaltă Tess.

— Te-ai schimbat... tatăl tău și cu mine am fost prieteni buni... iar sora ta...

Teressa se desprinsese din brațele lui.

— Exact – tatăl meu. Și sora mea. Acum știi de ce!

Încercă să-l convingă pe Joël să plece, dar acesta se apucase de băut și insista că trebuia să rămână până la sosirea noului an. La un moment dat, încercă să plece singură, dar Ashe o opri.

— Dai bir cu fugiții, Teressa?

O răsuci cu fața spre el, în magnificul hol al casei Westeott.

— Fugi de Făt-Frumos înainte de miezul nopții? Ce e – toată eleganța asta se va transforma în zdrențe când va bate ceasul? Teressa Radcliffe, cea isteată și cunoscătoare într-ale lumii, se va preface în drăgălașa și timida Teressa Richards, în ora vrăjitoarelor?

O luă de braț. Glasul îi era unsuros, ca uleiul curgând peste mătase.

— Dă-mi voie să te conduc înapoi la... prietenul tău. Aș fi dezolat să fugi înainte de a ne fi sărutat de Anul Nou.

În acel moment, Teressa se hotărî ca la miezul nopții să-l evite cu orice preț.

— Uite-o, Merrow, anunță Ashe, eliberând-o. Am luat-o puțin cu împrumut, ca să vorbim despre vremurile de altă dată.

Joël îl privi bănuitor, în timp ce se îndepărta.

— Se pare că ați avut multe de discutat, Teressa.

— Într-adevăr, răspunse ea, cu o anumită ironie. E un vechi prieten de familie.

Cimpoaiele se tănguiau, fluierile de petrecere răsunau, iar peste Port Jackson bubuiau artificiiile. Dopurile săreau, peste masă începând să țâșnească jerbe de șampanie. Joël o sărută pe Teresa, apoi se avântă în mulțime, să cuprindă în brațe altă femeie. Un bărbat îi trânti Teresei un sărut pe obraz, din trecere. Abia îl observă, ocupată fiind să se ferească de Ashe în jocul stroboscopic al luminilor. Apariția scurtă a lui John O'Brien cu Lara în brațe ofăcu să se retragă la marginea sălii, căutând din ochi profilul familiar și părul bej-argintiu. Oftă ușurată când luminile se stinseră, descoperirea devenind imposibilă. Înainte de a fi apucat să elimine tot aerul din piept, auzi un glas la ureche:

— La Mulți Ani, Teresa.

Saltul instinctiv din loc, ca să scape, fu zădărnicit. Se simți prinsă și trasă spre el. În întuneric, începu să se zbată, lovindu-l cu călcăiele, dar Ashe o ținea strâns.

— Nu vrei deloc să sărbătorim împreună, Teresa, o dojeni el. Și eu, care aveam atăta încredere...

Își lipi buzele fierbinți de ceafa ei.

— Bunul Ashe – un tip de modă veche, care nu seduce fete nevinovate...

O mușcă ușurel de lobul urechii.

— Dar am calculat că trebuie să ai cel puțin douăzeci și doi de ani și nu ești deloc naivă, așa e, Tess? „Nu mă săruți serios, de rămas-bun, Ashe?” o imită el,

răsucind-o în loc. Mă tem că n-am făcut-o cum se cuvine, Teresa. O fată ca tine n-are nevoie de eforturi diluate...

— Ashe... dă-mi drumul...!

— E timpul să luăm o hotărâre, Teresa, continuă Ashe, ironic. *Eu*, tocmai am luat-o pe prima. La mulți ani, draga mea.

În drum spre casă, când Joël coti pe altă stradă, Teresa își dădu seama că oribila noapte nu se terminase încă. Străduindu-se să-și păstreze calmul, îi ceru s-o ducă acasă.

— Nu mă simt prea bine, adăugă, cu deplină sinceritate.

— Haide, Teresa, poți lăsa baltă numărul cu îngerul-de-gheață. Înțeleg că ai petrecut o noapte cu Warwick, așa că poți petrece una și cu mine.

— N-am petrecut nicio noapte cu el – nu în sensul la care te referi tu. Nu s-a întâmplat nimic...

Joël pufni, neîncrezător.

— Întoarce mașina, te rog, Joël, altfel...

— Altfel ce, iubito? răse el. Hai să nu ne certăm. Ne putem distra bine, noi doi – îți promit că se va *întâmpla* ceva, dacă petreci noaptea cu *mine*... fi-ți-ar! exclamă, văzând două faruri și un girofar aprins, în oglinda retrovizoare. Poliția. Aoleu, fir-aș al dracu'!

— A, domnul Mellow, îl salută ofițerul, aplecându-se la fereastra mașinii. Mi s-a părut mie că v-am recunoscut stilul de a conduce – fără-ndoială,

iarăși vă credeți pe circuitul de la Bathurst. Mă tem că va trebui să vă cerem să ne umflați un balon de Anul Nou, domnule...

Era cel mai nimerit final al nopții, își spuse Teresa, în timp ce cobora din mașina poliției, în fața casei. Și cel mai nenorocit început de an.

În prima marți din noul an, luă cina cu Thelma.

— Pari obosită, chicoti femeia. Probabil din cauza căldurii.

Dar nu din cauza căldurii avea Teresa cearcăne sub ochi; ci dintr-a hotărării de Anul Nou a lui Ashe.

Tocmai terminau de mâncat, când se auzi o bătaie în ușă, iar Thelma făcu o mutră.

— Sper că nu e iarăși omul ăla cu enciclopediile...

Deschise ușa, întrebând reținută:

— Da?

Imediat, însă, se însufleți, fâstăcită:

— Vai de mine, da zău că nu m-aș fi așteptat! Domnul Warwick!

Teresa sări de pe scanul, văzându-i silueta înaltă în cadrul ușii.

— Bună seara, doamnă Richards, salută el, privind cu răceală spre Teresa, peste capul bătrânei.

— Nu poftiți, domnule Warwick? Teresa și cu mine tocmai am terminat masa.

În timp ce închidea ușa, îi adresă Teresei un gest prevenitor, de la spatele lui Ashe.

— Tom a plecat deja, iar eu trebuie să pornesc

curând spre Warlord.

Teressa îi luă privirea plină de subînțelesuri ca pe un avertisment de a continua cu ficțiunea privitoare la soțul ei.

— A, da. Și ce mai face *Tom* în ultima vreme? întrebă Ashe pe un ton de conversație, care-i stârni Teresei un fior de teamă pentru bătrână. Ashe aflate adevărul despre Tom.

— Mai are unele dureri, din când în când. Știți cum e. Un ceai, domnule Warwick? Teressa, pregătește un ceainic proaspăt, vrei, draga mea?

— Thelma... începu Teressa, iar bătrâna se încruntă muștrător.

— Tineretul din ziua de azi, îi spuse ea lui Ashe. Pe vremea mea, mergea și un simplu „mamă”...

Zămbetul i se șterse de pe buze, când observă expresia nemulțumită a lui Ashe.

— S-a-ntâmplat ceva, domnule Warwick?

— Da, doamnă Richards, s-a întâmplat. Nu aveți nicio fiică numită Teressa. Și nici soț nu mai aveți.

Ochii Thelmei se umplură de o asemenea spaimă, încât Teressa veni lângă ea, ocrotitoare.

— Ashe, nu e nevoie s-o amestecăm pe Thelma.

— S-a amestecat singură. Farsa ta m-a determinat să studiez mai atent dosarul firmei Universal Cleaners, și am descoperit alte minciuni. Nu-mi place să mă inducă în eroare oamenii care lucrează pentru mine. Dar, oricum, discuția asta poate să mai aștepte.

Se uită la ceas.

— Întrucât nu peste mult vei pleca spre sediul meu, doamnă Richards, voi vorbi cu Teresa la ea acasă.

Teresa simți umerii Thelmei înmuindu-se sub brațul ei, iar furia i se întetî. Și vinovăția. Numai prostia ei o băgase pe biata femeie în acea încurcătură. Ridicând bărbia, îl privi pe Ashe drept în ochi.

— Intră, Ashe. Ușa e descuiată.

Ashe o privi îngândurat, apoi ieși.

— Nicio grijă. Am să-i spun că n-a fost vina ta, o asigură Teresa pe doamna Richards. Ar fi trebuit să te-anunț că mi-a aflat adevăratul nume. Îți explic eu mai târziu.

Ușa apartamentului era deschisă. Ashe aștepta lângă etajeră, cu un exemplar al romanului său în mână.

Capitolul 6

— Deci, măcar asta n-a fost minciună, spuse el. Totuși, ai jucat puțin cam gros, nu-i așa, Teresa – cu mâna pe inimă și expresia aia rugătoare, „n-am înțeles eu chiar *tot*, domnule Warwick” – ce pramatie mai ești!

— Numai la atâta te așteptai, nu? Iar expresia rugătoare a părut să dea rezultate, nu? Te-am măgulit destul ca să-mi mai dai o șansă, în loc de a angaja pe altcineva să-ți servească oaspeții.

Ashe împinse cartea la loc pe raft.

— Deci, ascuți și pe la uși, se vede? Ai auzit când

încercam să te înlocuiesc? Grozavă mai ești, Teresa.

Colțurile gurii i se arcuiseră în jos, cu dispreț.

— Ce-a fost, un pariu?

— Un pariu?

— Una din farsele alea de care le place să se țină lui Merrow și neisprăviților ca el?

— O farsă! se încruntă Teresa. Nu mai sunt elevă, Ashe. Și n-a fost nicio farsă. Iar Joël, n-o fi el perfect, dar măcar spune cinstit ce dorește.

— Nu zău? replică Ashe, pornind spre ea. E de neam nou, se pare. El te cheamă și tu sari – drept în patul lui.

Teresa se retrase, dar mâna lui se repezi s-o apuce de braț.

— Mi-ai spus că știi totul despre sex – și eu, ca un idiot, credeam că te referi numai la teorie.

Degetele i se înfipseră în carnea brațului.

— Ați răs bine pe seama mea, Teresa? Pe seama unui om destul de bătrân ca să aibă mai multă minte, dar și destul de puști pentru a dori să creadă în inocență, acum, în veacul ăsta iluminat?

Și o smuci spre el.

— N-am discutat nimic despre tine cu Joël...

— Te și cred! Despre o piesă de epocă, așa cum sunt eu – un om care respectă inocența și credul cât încape. Oare numai printr-o coincidență m-ai ales ca să-ți bați joc de mine – sau te-ai hotărât să mă faci de răs din cauza sentimentelor tale pentru mine, cu ani în urmă?

— Numai printr-o coincidență mi-am luat un apartament lângă cineva care lucra pentru tine. Oricum aș fi ajutat-o pe Thelma, dar eram curioasă să văd cum arăți acum. Și pe urmă – îi aruncă ea o privire sfidătoare – mi-a fost servit pe tavă un mod de a te face de răs.

Nările lui Ashe se dilatără.

— Te-ai bazat pe firea asta încrezătoare, pe care mi-o arunci în față la tot pasul, și pe onoarea mea de modă veche, la care faci aluzie mereu. Și tot timpul...

O trase spre el – încet, calculat. Teresa s-ar fi simțit mult mai în siguranță dacă o brutaliza.

— ... tot timpul, scumpă Teresa, m-ai provocat – m-ai excitat. Periculos joc.

— Dă-mi drumul, Ashe.

— Te-am avertizat că nu-s un sfânt.

Glasul îi coborâse cu o octavă, iar acest ton scăzut o speria incomparabil mai mult decât o criză de furie.

— În timp ce-mi făceai orgoliul ferfeniță, m-ai făcut să te doresc, și mi-era rușine de asta...

Ochii lui îi contemplară umerii goi.

— Când te-am văzut în cămașa aia de noapte, am constatat cu dezgust că mă holban la tine. Știai... murmură el, în timp ce-și desfăcea mâna peste o latură a gâtului ei, știai că prin cămașa aia se vedea totul...?

Încet, încet, începu să-i mângâie clavicula, înlăturând breteaua rochiei de vară. Teresa trase adânc aer în piept, când îi atinse curba superioară a sânelui – încercă să se retragă, în timp ce Ashe cobora materialul pentru a dezvălui și mai mult din pielea bronzată și

urma albă a costumului bikini.

— Și mi-am spus – e minunată... tinerețea și inocența au o frumusețe a lor proprie... Apoi, mi-am spus: „Parcă mi-aș dori să *nu* fie atât de tânără și inocentă...”

— Ashe... nu... șopti ea, șocată de propriile sale reacții.

— Numai că nu era complet unilateral, nu-i așa, Teresa? În noaptea aceea, am crezut că mă înșelam când ai părut dornică să te iau în brațe. Teresa cea cu experiență găsea rolul ingenuiei puțin cam obositor uneori, mm?

— Te urăsc! izbucni ea. Cum poți vorbi atât de... atât de moralizator, de parcă *tu* ai fi partea vătămată?

— Dar chiar eu sunt partea vătămată. Îți dai seama ce mă deranjează nu? M-am ales doar cu două sărutări cuviincioase, când aș fi putut avea totul. M-am comportat ca un gentleman, când nu era nevoie.

Și adăugă, mai încet:

— Când nu *este* nevoie.

Amenințarea lui implicită o făcu să înghită în sec.

— Tocmai mi-ai demonstrat – chiar și *tu* ai momente mai de soi. Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am arătat unul. Dar n-a durat prea mult, nu-i așa? I-ai oferit servitoarei tale sfioase și naive o slujbă foarte suspectă, de dactilografă. Nu-mi spune că nu sperai și câteva beneficii colaterale. Și ești deja ca și căsătorit cu averea familiei Moore!

— I-auzi...!

În jurul gurii lui se așternuse o paloare vizibilă, iar ochii îi luceau că ai unui tigru.

— Ce imaginație bogată ai, Teresa. Slavă Domnului că tatăl tău nu mai poate vedea ce s-a ales de tine.

— Tatăl meu? Să nu-ndrăznești să-l pomenști pe tatăl meu! Puțin ți-a păsat de el. Toată lumea l-a părăsit, iar tu unde erai?

— Am regretat și eu asta, se răsti Ashe. Dar era inevitabil ca drumurile noastre să se despartă. Am venit la înmormântare.

— Nu mai *spune*! Ai fost la *în*mormântare! Și asta le drege pe toate, cred? strigă Teresa, cu vocea spartă. Funeraliile lui au fost doldora de ipocriți, Ashe Warwick. Tu n-ai fost decât încă unul care a stat sub soare în ziua aia.

— Erai un copil. Foarte mulți oameni au încercat să-l ajute pe Damien, în moduri pe care tu nu le-ai fi înțeles...

— Că mult s-au mai străduit! Și nici n-au încercat prea mulți. Iar tu – tu ai fost cea mai mare dezamăgire. Nici nu-ți dai seama cum a fost, să-l văd ofilindu-se, în timp ce tu îți arătai adevărata față. Urma să aibă în sfârșit un fiu, fie și doar prin căsătorie. Iar apoi, i-ai părăsit și pe el, și pe Cecily...

— Adevărata față...? repetă încet Ashe.

— În ziua aia când te-ai răzgândit, ai lăsat un adevărat haos în urma ta, Ashe. Oi fi fost eu un copil, dar eram cea care a adunat cioburile. Cecily aproape

că-și ieșise din minți – au apucat-o istericalele, când ai intrat în cabinetul tatii ca să-i spui că logodna se contramandase.

— Nu zău? replică el, sec.

— Pentru tata, asta a fost picătura care a umplut paharul. Doar nu-ți închipui că ți-a crezut pretextele alea răsuflăte, nu? Incompatibilitate, și alte aiureli.

— Speram că le creadă, murmură Ashe, cu capul în piept.

— Nu te-ai așteptat s-o întrebe pe Cecily?

— Doar nu i-o fispus adevăratul motiv!

— Ba fii sigur că i i-a spus. Numai după ce el a insistat că *ea* trebuia să fi fost de vină pentru contramandarea căsătoriei. N-ai luat-o deloc pe ocolite, așa-i Ashe? Cecily știa perfect de ce ai părăsit-o.

Ashe o fixă cu ochii săi tulburători. Își ținea pumnii strânși lângă trup.

— Și *de ce* am părăsit-o?

— Fiindcă îți doreai o moștenitoare. Și, cu relațiile tale financiare, știai încă de pe-atunci că avea să moștenească infim de puțin. A avut nevoie de mult timp ca să treacă peste asta. Chiar și acum, când e măritată cu un bărbat pe care-l iubește, nu poate uita umilința. Tot ce-am făcut eu ca să te simți prost e un fleac... dacă găseam o cale, aș fi făcut mai mult...

Se întrerupse ca să respire, cu pieptul palpitându-i. Ashe îi întoarse spatele. Părea să privească rafturile bibliotecii, cu umerii adunați înainte.

— Deci, din cauza asta, te-ai hotărât să mă

pedepsești, Teresa, spuse el, cu glas greu, după care se răsuci spre ea. Dar nu e numai atât, așa-i? Trebuie să fi fost mai mult, ca să te faci să joci teatrul ăla cu servitoarea.

— Nu e numai atât?! aproape că răcni ea. Nu ți se pare un motiv suficient? Ei bine, este. Mai mult decât suficient ca să mă facă să-mi mușc limba și să zic da să trăiți, nu să trăiți, am înțeles să trăiți, și să-i pun apa-n baie iubitei tale bogate. Suficient ca să-ți dărăm toată viața asta minunată, comodă și plină de succese, fie și numai pentru a-mi aminti cum a fost, sau cum ar fi putut să fie dacă mă maturizam destul de repede ca să fac parte și eu din ea...

Nu mai avea cuvinte. Nu intenționase să spună nimic din toate astea.

Ashe dădu din cap, grav.

— Înțeleg. Deci, nu e numai noblețea de a o răzbuna pe Cecily, așa-i? Mai e la mijloc și simpla invidie.

Inspiră adânc, coborând glasul.

— A fost un ghinion nenorocit și-mi dau seama cât de nedrept ți se pare, dar nu e vina mea, să știi, că tu nu ai bani, iar eu, da.

— Asta n-are nicio legătură, negă Teresa, deși în adâncul ei știa că Ashe avea dreptate.

Din cealaltă parte a camerei, Ashe o privi în ochi:

— Întotdeauna ai căutat motive ca să mă antipatizezi, Teresa.

— Nici n-a fost nevoie să caut prea mult, nu? îl

acuză ea. Ceea ce mă răcăie cel mai tare e că o iei de la început. Dar, cel puțin, Lara Moore e capabilă să-și protejeze interesele. Încă nu s-a răzgândit? se interesă ea, cu speranță.

Ashe se încruntă.

— Ți-ai pus în cap să iști gâlceavă între Lara și mine. Dumnezeuule mare, nu-mi vine să cred. N-ai decât douăzeci și doi de ani. Unde naiba ai fost, ce-ai făcut, de-ai dobândit asemenea talente?

— A fost *foarte* supărată că petrecusem noaptea aia la Deception, cu tine?

— Foarte, răspunse el, sec.

— Lasă, Ashe, îl ironiză Ashe. Lac să fie, că broaște... Totuși, mai întâi ai grijă să-i faci o revizie financiară lui tăticu', nu? Sigur, acum când o duci așa de bine pe cont propriu, cred că mai poți coborî ștacheta. Te-ai mulțumi și cu o avere moderată...

Ashe o privi peste spătarul divanului unde se adăpostise, într-un loc cât de cât inaccesibil.

— Veninoasă limbă mai ai, Teresa, și s-ar putea să nu fie numai vina ta. Dar n-am să te las să scapi așa, cu una cu două.

Teresa răsse:

— Și ce-ai să faci, Ashe, ai să mă reclami la poliție? Ai să spui că te-am făcut să te porți ca un om civilizat, măcar o dată în viață, și nu suporti umilința?

Reacționează prea târziu. Ashe o prinse la capătul divanului.

— O limbă *foarte* veninoasă, repetă el, trăgând-o

mai aproape.

Și își lăasă gura peste a ei, într-un sărut cu totul deosebit de primul, atât de cast, și de acel prolog brutal din noaptea de Anul Nou. Acesta era un sărut ferm, hotărât și oarecum cercetător, ca și cum ar fi explorat mai mult decât doar forma gurii. Yardman Transport se zbătu, dar Ashe o ținea strâns, iar apăsarea caldă a buzelor lui le deschise pe ale ei, silind-o să răspundă.

— Dar, poate, nu irecuperabilă, continuă el, încet.

— Te urăsc, Ashe!

— Da, bine, mi-ai mai spus, replică Ashe, netulburat. Și-acum, când putem să continuăm relația asta mult mai satisfăcătoare, Teresa?

— Să continuăm?

— Măine seară.

Se așeză, dând din cap, ca și cum și-ar fi notat întâlnirea în calendarul minții.

— Trec pe la șapte – să te iau la cină, la mine acasă...

— Nu!

— ... îmbracă ceva atrăgător. Fără costume de-alea de-ale Orfanei Annie...

— N-am de gând să te mai văd vreodată! țipă ea, perplexă în fața insistenței lui imperturbabile.

— Ba fii sigură că da, Teresa. Ai să mă vezi de multe ori, de-acum încolo...

— Nu-i adevărat!

— ... fiindcă oi fi fiind tu o mincinoasă șmecheră, iresponsabilă, poate chiar promiscuă, dar ții la anumite

lucruri. La sora ta... o privi el, meditativ. Îi ești foarte loială lui Cecily. Și... mai este și doamna Richards.

Toată atitudinea sfidătoare a Teresei se prăbuși. Nu-i mai rămăsese decât îngrijorarea și regretul.

— Ea n-a avut niciun amestec. Nici măcar nu i-am spus că te cunoșteam, decât după ce m-am întors de la Deception. Și nici chiar atunci nu i-am dezvăluit totul.

— De ce?

Teressa ezită.

— Fiindcă... Ea te consideră un om minunat. Și nu vreau să fiu eu cea care s-o deziluzioneze.

Ashe tăcu un timp îndelungat. Părea să se gândească la altceva și, când Teressa vorbi din nou, ridică scurt capul, ca și cum ar fi uitat de prezența ei.

— N-a spus nicio minciună propriu-zisă pe seama mea, Ashe.

Buza lui se răsfrânse.

— Și ți se pare că asta rezolvă totul? O aluzie, minciuna prin omisiune, prin insinuare? Soțul ei a murit, iar ea continuă de-un an de zile să-mi vorbească despre durerile lui de șale.

— De aproape *doi* ani! preciză Teressa, cu tărie. Și cum de n-ai observat că Tom nu mai apăsese? Cum de nu ți-a trecut niciun moment prin minte că era posibil să lucreze de una singură – măturând atatea birouri de cinci ori pe săptămână, fiindcă altă meserie nu cunoaște și are nevoie de bani?

Ashe își trecu o mână peste față, cu un gest obosit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu conduc o

companie financiară. O văd pe doamna Richards doar din când în când. De ce naiba să fi *bănuir* că era ceva în neregulă, când îmi vorbea despre Tom ca de obicei? Alții se ocupă de contractele pentru servicii, dar dacă voia, ar fi putut să vină la mine și să-mi explice problema. Și când colo, a ticluit o minciună complicată, ca să mă amăgească – la fel ca tine. Iar treaba asta nu-mi place deloc, Teresa.

— Las-o în pace, Ashe – te rog!

— Sigur c-o las în pace. Nu e decât o bătrână, de care tu te-ai folosit ca să te răzbuni pe mine. Nu mă voi lipsi de serviciile ei – ba chiar, am să-i găsesc ajutoare, iar ea nu va pierde niciun ban...

Cuvântul „dacă”, deși nerostit, plutea în aer.

— Cu condiția ca eu să fac ce spui.

— Exact, confirmă senin Ashe.

— Mă șantajezi.

— Dacă preferi.

— Am... am să-i găsesc eu altă slujbă!

— A semnat contractul cu „Thomas Richards”.

Teresa îl privi lung.

— Vrei să zici... a falsificat semnătura lui Tom?

— Exact.

— Ashe, doar n-o să... nu *poți* s-o acuzi de fals în acte...

Ashe ridică din umeri:

— E o infracțiune.

— Ai *fi* în stare! Doamne, inuman mai ești!

Se răsuci pe călcăie, începând să se plimbe prin

cameră. Încercând să-l lovească, își întinsese singură o capcană.

— Bine, voi veni mâine seară. Dar să știi că lucrez peste program.

— Lasă-ți mașina acasă. Vin să te iau de la serviciu, spuse el, nepăsător. Dă-mi adresa.

Nu mai avea încotro.

Toată ziua următoare, Teresa își spuse că Ashe Warwick avea să fie ocupat la birou cu probleme mai importante decât o fată care-și bătuse joc de el. Dar, la ora șase când ieși de la serviciu, îl găsi așteptând-o, în Mercedesul său Bordeaux. Nu mai părea furios – ba chiar, arăta foarte relaxat. Teresa se simțea într-un pericol mai mare ca oricând. În timp ce plecau, degetele i se ridicară la șuvița argintie, cu un gest nervos pe care Ashe îl observă imediat.

— Ai spus că asta a început să-ți crească la șaptesprezece ani. E adevărat, sau n-a fost decât alta dintre poveștile tale?

— E adevărat.

Îi aruncă iarăși o privire, dădu din cap și tăcu mult timp înainte de a continua:

— Ai în perspectivă o slujbă permanentă, Teresa?

— Abia în februarie.

— Cu ce funcție? Presupun că ai făcut pe modesta, când ai recunoscut cu umilință că erai dactilografă.

— Voi lucra la recepție și relații cu publicul.

Auzind numele hotelului, Ashe înălță din

sprâncene.

— Impresionant – dar nu la asta m-aș fi așteptat. Din câte-mi amintesc, erai foarte bună la matematică... și nu mi-ai spus tu odată că voiai să lucrezi cu computerele?

Teressa se simți complet descumpănită. Era uimitor că reținuse atatea lucruri despre ea, în acea perioadă – iar că acum și le amintea, cu atât mai mult. O făcea să fie stânjenită.

— Am lucrat un timp la computere, dar până la urmă am ajuns la concluzia că preferam o funcție unde să am de-a face cu oamenii.

Tăcu, apoi izbucni:

— Nu mă așteptam să-ți mai amintești ceva despre mine – pe-atunci, de cele mai multe ori nici nu mă observai.

Ashe zămbi nostalgic.

— Te țin foarte bine minte. Aveai niște ochi atât de expresivi. Îi observam ațintiți asupra mea și...

Îi aruncă o privire.

— Doi ochi foarte frumoși.

— Și sărme-n dinți, completă ea, sec.

— Purtai părul scurt și sălta când îți mișcai capul...

— Eram ștearsă, insistă Teressa, simțindu-se oarecum obligată să-și înșire cât mai brutal propriile defecte.

— ... erai destul de grațioasă...

— Eram destul de *grasă*, pufni ea.

— Mergeai ca o fată zveltă, cu capul sus... numai

că, atunci când mă vedeai, obișnuiai să-ți privești picioarele; și eram nemulțumit, țin minte, că nu te uitai la mine...

Se opri brusc, iar Teresa își aminti cât de supărat fusese la Deception, pentru că nu îl privea.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, Teresa Richards avea multe din Tess. Poate că de-asta am plăcut-o...

Degetele Teresei frământau șuvița de păr argintiu. Era prea aproape, își spunea ea, mult prea aproape. Dar aproape de ce anume? Preferă să ocolească întrebarea.

— Jucam teatru. Tănăra Tess a dispărut de mult, spuse ea, categorică.

— Mai vedem noi, murmură Ashe printre dinți.

Și, după un timp:

— Întrucât până în februarie nu ai nicio slujbă, poți lucra pentru mine.

Teresa se întoarse spre el, cu ochii mari:

— Nu poți vorbi serios.

— Ba sunt cât se poate de serios. Am să te plătesc chiar. În cea mai mare parte a timpului, vei avea de scris la mașină. Îți voi mai cere câte o cafea, din când în când. Scriitorilor le place să bea cafea cât e ziua de lungă... o cită el, cu gravitate. Dar, desigur, știi asta.

— Nu vreau să lucrez pentru tine.

— Și totuși, vei lucra.

Nu menționează numele Thelmei. Nu era nevoie.

— Dar tu ești ocupat în timpul zilei, îi aminti Teresa.

— Am aranjat să-mi iau liber ca să termin a doua carte. Ții minte că ți-am oferit slujba asta în... ăă, împrejurări ușor diferite.

O privi din nou, zâmbind.

— Ce noroc, că știi să bați la mașină!

Dar, își spuse ea, cu o răutate neașteptată, habar n-avea cât de bine știa să dactilografieze. Ideea îi plăcu. Ashe se putea trezi cu o dactilografă indolentă, care făcea zeci de greșeli de ortografie. Poate că, după o zi, două, avea să-i piară cheful.

După ce trecură podul, Ashe coti la stânga.

— Parcă locuiai la Harbord, spuse Teresa.

— A, ți-a spus doamna Richards despre apartament, așa-i? M-am mutat.

Casa se afla la doar câteva minute distanță, pe o alee îngustă deasupra căreia copacii formau o boltă de ramuri. Era o clădire veche de cărămidă, cu etaj, îmbrățișară drăgăstos între copaci, arbuști și cărcei de iederă ce se cățarau până la ferestrele de sus.

— Ai turn! exclamă Teresa.

Ușa de la intrare era curbată, pentru a se potrivi în peretele protuberanței excentrice care se înălța până mai sus de acoperiș, cu un coif de țigle în vârf.

— Vei scrie stând în fereastra lui de sus, îi spuse Ashe, deschizând ușa. Așteptam o prizonieră pentru turnul meu.

Intrând, Ashe văzu că falsul turn era un alcov voluminos, atașat livingului. Un covor mare acoperea parțial dușumeaua de gresie, iar pe pereți erau prinse

alte covoare asemănătoare, cu tablouri, și o tapiserie. Într-o nișă stătea o fermecătoare pendulă veche. Ticăitul ei forma un fundal sonor blând și calmant pentru întreaga cameră.

— Cum ți se pare? o întrebă Ashe.

— E... altceva decât aş fi crezut.

Teressa nu se așteptase să-i placă atât de mult.

— Nu stau de multă vreme aici. Vrei să vezi și restul?

Teressa dădu din cap, urmându-l în sufragerie. Lumina de-afară se infiltra prin vitraliul de deasupra unei ferestre înalte. Dincolo de o arcadă se afla bucătăria, mică, pardosită cu gresie și dotată ireproșabil. Ashe o conduse la etaj, unde deschise o ușă.

— Dormitorul meu, spuse el, nepăsător.

Un pat masiv, cu o cergă în tonuri crem și bej. În jurul lui, draperiile prinse chiar sub tavan cădeau în falduri bogate până la podea. Teressa asimilă totul în câteva secunde și se retrase. Ashe îi adresă un zâmbet ironic.

Pereții rotunjiți de la etaj ai „turnului” înconjurau un birou, o masă mai mică, o mașină de scris și o bibliotecă.

— Nu e un turn adevărat, comentă Teressa, cu gândul la grația italianată a turnului ei de la Cliffe House.

— Nu. Dar nici tu nu ești o prizonieră adevărată, nu-i așa? sublinie el, sec.

Turnă de băut în două pahare, îi oferi unul și o luă

de braț.

— Vom sta pe terasă, până se încălzește mâncarea.

Se așezară, privind în tăcere desișul de copaci străpuns ici și colo de cât un palmier înalt.

— Spuneai că Cecily s-a măritat, zise Ashe după un timp. Vorbește-mi despre soțul ei.

Cu oarecare plăcere, Teresa îi descrise calitățile lui Mike, aspectul său arătos și succesul afacerilor de familie.

— Hmmm, rumegă Ashe răspunsul. Pare un băiat de treabă. Să sperăm că va putea să... De cât o cunoaște pe sora ta?

Nu era treaba lui. Și nici celelalte lucruri despre care o întrebă, dar Teresa îi răspunse totuși.

— S-a măritat destul de târziu, observă el. Cât are Cecily acum – douăzeci și șase de ani?

— Nu mulțumită ție a amănat atât de mult. După moartea tatii, când am plecat la Perth, muream de grija ei. A avut atât de mulți...

Se întrerupse brusc.

— Iubiți? completă simplu Ashe.

— După felul cum ai tratat-o tu, îndrăznesc să spun că n-a mai avut încredere să lege relații serioase cu bărbații. Când l-a cunoscut pe Mike... în vine, am fost ușurată că în sfârșit își găsisse pe cineva care o putea ajuta să uite totul...

— Și de tine cine avea grijă, în timp ce-ți făceai griji pentru comportamentul surorii tale?

— Nimeni, se răsti ea. În Perth, am locuit doi ani la

nașa lui Cecily, după care ne-am mutat într-o garsonieră.

— Deci, *exista* o nașă, reflectă el. De ce n-ați stat la rude? Îmi amintesc că aveți o mătușă, și nu era și un unchi după mamă?

— A, mătușa noastră duce o viață foarte pretențioasă. Poate ar fi primit-o pe Cecily, dar nu și pe o adolescentă simplă, cu problemele penibile ale creșterii – iar unchiul nostru tocmai se însurase pentru a treia oară, iar ideea unor oaspeți permanenți în casă nu-l prea încânta. Elaine dorea sincer să stăm la ea – și, oricum, abia așteptam să plecăm din Sydney.

Întrucât sora ei era majoră, și-ar fi putut găsi o locuință proprie, dar Cecily nu avea stofă de tutore și o știa.

— Dacă vă plăcea așa de mult această Elaine, de ce ați plecat?

Avusese loc o ceartă – de fapt, mai multe. Elaine Curtis și Cecily nu puteau comunica. Bătrâna obiecta față de prietenii fetei, iar amestecurile ei deveniseră insuportabile. Teressa o regreta într-un fel, pentru că Elaine avusese o influență moderatoare asupra lui Cecily.

— Tu ai avut prieteni în Perth, sau ai fost atrasă în anturajul surorii tale?

Suna ca o critică, iar Teresei i se zbărliră țepii pe spinare.

— Prietenii ei erau și ai mei, evident, minți ea, amintindu-și de acele zile îngrijorătoare dinaintea

perioadei Manetti.

— Asta explică multe, mormăi Ashe, luându-i paharul cu un gest nervos, pentru a-l duce în casă să-l umple din nou.

Când i-l înapoie, plin doar pe jumătate, remarcă:

— Nu ți-am pus atâta Scotch cât cred că ți-ar plăcea, judecând după dușca pe care ai tras-o la Deception.

— A, de-aia aveam nevoie – ca să-mi fac curaj. Nu în fiecare seară încerc să...

— Să seduci un bărbat? Nu, în mod normal n-ai fi avut de ce să insiști.

Își învârti băutura în pahar.

— Ești o jucătoare, Teresa, la fel ca tatăl tău. Ai fi fost dispusă să-ți asumi pierderea, dacă pariul se întorcea împotriva ta?

Teresa nu avusese nicio îndoială că era în siguranță. Încrederea în onoarea și autocontrolul lui o nedumerea acum și mai mult.

— Are... vreo importanță?

— Da, cred că are. Ești o taină pentru mine – nici timidă cum era Tess, nici la fel de convingătoare ca sora ta. Dar am de gând să te descopăr.

Nu-i plăcea deloc ce auzea. În living, pendula bătu de opt.

— De ce?

Chipul lui era sumbru.

— Îi sunt dator tatălui tău. Și ție, într-un fel. Se pare că nu mai există nimeni care să te scoată din mocirlă.

Teressa rămase cu gura căscată de uimire.

— Ai... ai de gând să mă reformezi?

Răsul ei îl făcu să se întunece și mai mult la față.

— Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate! Să mă reformezi!

— Crezi că nu ai nevoie de niciun ajutor? O fată care n-a mai avut parte de îndrumări părintești corespunzătoare de la treisprezece ani, când a murit mama ta? A, Damien a fost un om minunat, mi-a plăcut enorm, dar nu-și prea petrecea timpul cu tine, Teressa. Ai fost lăsată prea mult singură, apoi în grija surorii tale. Iar acum ești o puștoaică iresponsabilă, mincinoasă și șmecheră, care s-a încurcat cu un anturaj nefast.

— Și ai de gând să mă iei sub aripa ta? Tocmai tu, nici mai mult, nici mai puțin! Asta ce-i, o încercare tardivă de penitență pentru ce canalie ai fost acum șase ani?

Fălcile lui Ashe se încleștară.

— N-are importanță de ce o fac. Cât despre cele de-acum șase ani... Nu-mi vine să cred că n-ai ghicit că era mai mult la mijloc...

— Cum adică – mai mult...?

O respirație adâncă îl făcu să-și înalțe umerii. Ținu mult timp aerul în piept, apoi îl expiră.

— Lasă. Hai înăuntru. Cred că cina e gata.

Capitolul 7

Măncară în tăcere. Fără muzică, doar cu foșnetul copacilor și al crinilor de la fereastră, rumoarea îndepărtată a traficului și câte o sirenă de vapor răsunând peste apă. Și, ca de pe altă lime, tic-tacul pendulei. Teresa era tot mai încordată.

— După cină, ce urmează? izbucni ea. Vreau să zic...

Ashe își boți buzele.

— A, nu știu. Nu m-am hotărât. Un ceai? O cafea? Te tentează vreuna din ele?

— Nu – adică, da... adică...

Își linse buzele.

— Te gândești să mă reții aici peste noapte?

Zăbind, Ashe se duse la bucătărie. Reapăru în fereștrău pentru servit:

— Nu *toată* noaptea.

Se înapoie cu o fructieră, farfurii și două cuțite pentru fructe.

— O piersică?

Teresa luă una și o aruncă în farfurie, fără să-i pese de pulpa delicată a fructului.

— Cum îți permiți? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

— Au prefera o prună? Nu trebuie decât să spui, o dojeni el, întinzând-i vasul. Teresa îl împinse în lături.

— Toată fățarnicia asta, cu reformarea mea și salvarea de influențele indezirabile! auzi, cică-i e dator tatălui mei să aibă grijă de mine!

— Credeai că asta înseamnă că nu-mi mai trezești

interesul, Teresa? Pe plan fizic, mai bine zis.

Ashe începu să curețe de coajă o piersică. Încet, sigur, cuțitul desprindea coaja într-o spirală tot mai largă.

— Ești dezgustător!

Măna lui nu șovăi o clipă.

— Tu ești de vină, inflamându-mă cu ochii ăștia mari, cenușii, și cu trupul tău sexy și încrezător. A fost o mare ușurare să descopăr că nu mai ești fata lipsită de experiență care făcuse o slăbiciune pentru mine acum șase ani.

Se lăsă tăcerea.

— Nu-i adevărat! protestă Teresa. Nu te puteam suferi!

— Așa credeai. Dar toate acele înroșiri ale feței, împiedicările de scaune... toate privirile tenebroase pe care mi le aruncau la masă, sau când Cecily se comporta prea demonstrativ. O slăbiciune, categoric.

Tăcere.

După o vreme, Teresa murmură cu voce mică:

— Hai că ești ridicol.

Ashe nu răspunse, ridicându-și doar ochii de topaz spre ea. Teresa se ridică de la masă, trântindu-și șervetul. Sigur că avea dreptate. Toată acea antipatie pătimășă, justificată în cele din urmă, ascunsese o slăbiciune gigantică.

— Oricum, ce contează? Chiar dacă – *dacă* – aș fi făcut o pasiune pentru tine, n-a însemnat nimic.

Și totuși, abia acum înțelegea cât însemnase.

Când se întoarse să-l privească, piersica era pe farfurie, complet curăţată de coajă.

— Cred că ai avut multe de discutat cu domnul Warwick, încercă Thelma Richards s-o iscodească a doua zi, când Teresa se întoarse acasă de la slujba ei temporară.

— Da, am stat de vorbă despre vremurile de altă dată.

Absentă, îi descrie casa de lângă Lavender Bay şi slujba pe care i-o oferise Ashe. Bătrâna o asculta intrigată. Ochii ei albaştri sclipeau bănuitori. Teresa începu să întrezărească ideile care-i umblau prin minte.

— N-am avut pe masă lumânări sau trandafiri, Thelma. După cină, ne-am distrat cu un joc video.

Thelma era de-a dreptul uimită.

— O drăcie din alea electronice, cu piuituri, explozii şi nu mai ştiu ce?

— Una din alea, zămbi Teresa, văzându-i expresia.

— Ei, ca să vezi! Oricine are un hobby, cred, dar un om ca domnul Warwick... cu atatea responsabilităţi... nu ţi-l prea imaginezi găsindu-şi timp ca să se prostească, nu-i aşa?

Acea dispoziţie spre joacă o deranjase pe Teresa. După comentariile ambigue despre intenţiile lui, când Ashe propusese să bea cafeaua şi coniacul în living, o cuprinsese teama.

— Îţi plac jocurile, Teresa, spusese el în stilul său ironic.

În locul genului de luptă de case se temuse, Teresa se pomenise cocoșată peste o manșă electronică, încercând cu disperare să evite nava lui Ashe, care o ataca, și totodată s-o doboare. Cafeaua se răcise, în timp ce astronavele și rachetele șuierau, țiuiau și explodau. În ciuda tuturor semnelor contrare, Ashe o duse acasă înainte de miezul nopții.

— Luni, la nouă, mai spuse el, în timp ce urcau scara spre apartament. Și adu-ți niște haine de schimb. Seara, vom lua masa în oraș.

— Poate că am deja o întâlnire, replică Teresa, revoltată de tonul lui dictatorial.

— Dacă e vorba de Merrow, spune-i că n-o să vă mai vedeți.

Îl refuzase deja pe Joël o dată, după petrecerea de Anul Nou, dar nu asta conta.

— Nu-mi poți organiza toată viața, numai pe baza greșelii făcute de Thelma.

— Spune-i.

— Da'... da știi că ești imposibil de arogant?! Ce-i asta, o grijă paternă cum că Joël e „un prieten nepotrivit”? Sau simplă gelozie? adăugă ea sarcastică, înainte de a apuca să se stăpânească.

— Să zicem că e câte puțin din amândouă. Dar grijile mele nu au nimic părintesc, Teresa. Să nu faci greșeala asta.

— Și cine a învins? îi risipi Thelma șirul amintirilor.

— Cine a învins?

— La jocul acela, draga mea.

— A. El, bineînțeles.

Thelma era extaziată de noua formulă de lucru la Warlord. Ashe repartizase un tânăr să o ajute în muncă, doar cu o modificare minoră a contractului.

— Un băiat așa de drăguț! îl lăuda Thelma.

Se numea Len și, din câte putu deduce Teresa, nu avea alt cusur decât că purta o brățară.

— Iar domnul Warwick e așa de amabil. Astă seară, am stat mult de vorbă cu el.

— Despre ce?

— Ei, de una, de alta... Îmi va procura autograful surorii sale. E un om *așa* de drăguț, dacă stai să te gândești cum l-am păcălit.

Numai de-ar fi știut tot adevărul, își spuse Teresa, turnând ceaiul.

— Și pe creatoarea de modă am văzut-o în seara asta, îi dezvălui Thelma.

— Pe Lara Moore? În biroul lui?

— Da. A venit să-l aștepte. Cred că au plecat împreună la cină... trebuie să spun că mă mir, după cele de-aseară... încheie ea, cu o privire complice spre Teresa.

— A, nu s-a întâmplat nimic, Thelma. E doar... doar un prieten de familie.

Deci, se părea că era nevoie de mai mult decât o noapte cu altă fată pentru a veșteji farmecele lui Ashe în ochii moștenitoarei. Teresa începu să amestece ceaiul

cu furie. Un porc lipsit de scrupule, își spuse ea. Cum își putuse imagina o clipă măcar că se schimbbase.

Joël o căută din nou. Ordinele autocratice ale lui Ashe în privința lui continuau s-o usture și fu ispășită să stabilească o întâlnire cu Joël numai pentru a-și declara independența. Dar Thelma era alături, așa că nu putea să riște. În plus, Joël însuși își pierduse în mare parte atracția, după noaptea de Anul Nou. Prin urmare, îl refuză din nou. Cu amabilitate. Tânărul nu păru descurajat.

— Ai să te răzgândești până la urmă, Tess, îi spuse, cu o supremă încredere în sine însuși.

Și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns că Ashe se făcea stăpân pe viața ei, iar Joël îi plănuia fudul prăbușirea, Teressa primi încă o scrisoare de la Tony, vestea bună era că primise o ofertă de transfer la un club fotbalistic din Melbourne, pentru sezonul următor. Managerul echipei, Tony și încă un jucător aveau să se deplaseze curând la Melbourne, pentru a discuta oferta. Vestea proastă era că putea trece și prin Sydney, ca s-o vadă.

— O, Doamne, murmură Teressa.

Asta-i mai lipsea. Dar poate că Tony avea să fie destul de ocupat cu problemele din Melbourne încât să nu mai poată veni.

Luni dimineață, menajera lui Ashe îi deschise ușa din turn.

— Val Briers, se prezentă ea, începând o turuială

continuă, care-i amintea Teresei de Thelma Richards. De trei ani fac curat la Ashe. Acum, că s-a mutat, am ceva drum de mers până aici, dar merită. Nu se găsesc mulți oameni ca el.

— Într-adevăr, confirmă Teresa, fără convingere.

Înainte de a ajunge la cabinetul din turn, Val se impusese deja ca încă una dintre adoratoarele lui Ashe. Ea și Thelma s-ar fi înțeles de minune. Se părea că Ashe îi găsise celui mai tânăr fiu al ei o slujbă.

— Len n-a avut deloc noroc cu angajatul și devenise foarte pesimist. De cum își va lua permisul comercial, va deveni șofer pentru Graham.

Graham era soțul ei, un camionagiu de cursă lungă independent.

— Până atunci, postul ăsta pe care i l-a găsit Ashe la Universal a picat cum nu se poate mai bine.

— La Universal? repetă Teresa.

Desigur, noul și binevoitorul ajutor al Thelmei. Nu cumva se numea Len?

— O cunosc pe doamna Richards, șefa firmei.

Val dori imediat să afle dacă doamna Richards era mulțumită de Len.

— Foarte, o asigură Teresa, văzând cu coada ochiului că Ashe apăruse în ușa cabinetului. Mi-a spus că e un băiat foarte drăguț și săritor.

Val plecă vesele și, după ce Ashe închise ușa studioului, auziră sunetul aspiratorului de praf și trilurile ei cântând în falset.

Teresa îl privi tăcută. Avea din nou pe el jeanșii de

prelată și un tricou decoltat care lăsa să i se vadă părul de pe piept și medalinul. Pentru un om dispus să se preteze la șantaje, părea cu siguranță să răspândească multă fericire în jur. Thelma, Len, Val...

La ora unsprezece, Val le aduse o tavă cu cafele. În timp ce cobora din nou, îi auziră de pe scară notele disonante din „*Love me Tender*”.

— Ia spune-mi, îi ceru Ashe, în timp ce Teresa îi turna cafeaua, accidentul ăla cu Reg Stretton. A fost serios, sau ai făcut-o ca să-mi sabotezi ospitalitatea.

— M-a *ciupit*, crede-mă.

— Și te-ai oferit să-mi arăți urma, îi aminti ea, privindu-i șoldurile. Acum îmi doresc să mă fi uitat.

— Reg Stretton e un „pipăitor”. De vreo două ori, se arătase peste măsură de amical, iar când m-a ciupit, m-am enervat. Dar aș fi putut salva frișca.

Ashe părea amuzat.

— Hmmm. A meritat-o, cred. Presupun că pe urmă n-a mai făcut nicio încercare.

— Nu.

Cu un chicotit, Ashe ridică la gură ceașca de cafea.

— Arată-mi foile pe care le-ai bătut până acum, îi ceru el.

Teresa le puse pe birou.

— O adevărată profesionistă, o lăudă Ashe, parcurgând paginile. Știi, eram sigur că aveai să greșești intenționat, ca să-mi demonstrezi cât am greșit aducându-te aici.

Teressa tresări, deznădăduită:

— Dar așa și voiam...! Of, fir-ar să fie, am *uitat*!

Se tănguia atât de tare, încât Ashe hohoti de răs, cu capul pe spate. Până la urmă, zămbi și ea. Hazul situației și amuzamentul lui erau irezistibile.

După-amiaza trecu fulgerător. Teressa auzea pendula bătând orele, dar abia dacă le dădea atenție. Era absorbită de mașinațiile personajelor lui Ashe. La fel ca prima carte, și aceasta descria o lume pe care autorul o cunoștea bine. Orașul, manevrele financiare, luptele pentru putere – cuceritorii și învinșii. Damien jucase, pe rând, ambele roluri, își spusese ea, cu tristețe. La ora cinci, Ashese întinse și declară că era destul.

— Aș mai putea scrie două pagini... spuse ea.

— Nu, ajunge atât.

— N-ar dura mult... protestă Teressa, iar surprinderea lui demonstrativă față de sărguința ei o făcu să zâmbească. Bine, sunt curioasă să aflu ce se mai întâmplă, recunosc eu.

O privi cu ochi mari.

— Glumești?

— Nu, serios. Mor de curiozitate să aflu cine asigură spatele financiar și de ce trage Flynn sforile înaintea următoarei ședințe de consiliu...

Ashe păru mulțumit.

— Sigur, adăugă Teressa, n-am înțeles *toate* cuvintele...

De astă dată, însă, amintirea celor întâmplate la Deception nu-l mai irită.

— Termenii cei mai lungi am să ți-i explic la cină, îi spuse el, cu blândețe. Ți-ai adus haine de schimb?

Își adusese rochia roz cu argintiu. Cumva, părea inevitabil ca într-o bună zi s-o poarte pentru Ashe – așa cum își imaginase în acel weekend nebunesc. Când coborî, Ashe își îndepărtă de buze paharul cu băutură, studiind-o tăcut.

— Bravo, o felicită el.

Din cine știe ce motiv, Teresa se enervă.

— La Deception, mă gândisem să-ți întâmpin oaspeții în rochia asta, îl informă ea.

— Și ce te-a oprit?

— Thelma Richards. Deja o implicasem involuntar și nu voiam să-i creez și alte probleme.

— Involuntar? Doar aveai planurile gata pregătite, când ai venit la Deception?

— Nu aveam alt plan decât să mă numesc Teresa Hunter.

— Hunter? Întrebă Ashe, ridicând din sprâncene.

— Da, după cartea ta. O ironie privată. Uitasem de inițialele de pe geantă. Când le-ai văzut, mi s-a șters totul din minte. „Richards” a fost un fel de răspuns dat în disperare de cauză.

Ashe răsă:

— Și așa te-ai pomenit fiica Thelmei – nici nu mă mir că te-ai mirat atât de tare când am spus că avuseseseși frați!

Teresa ținea minte. Își amintea cum se repezise la parter, dupăce-l văzuse ieșind din baie gol. Se înroși la

față. Ashe răse din nou:

— Putea să fie și mai rău. Dacă n-aveam un prosop la îndemână?

Poate datorită vinului, sau a ambianței din restaurant, în seara aceea Teresa vorbi destul de mult. Despre romanul lui Ashe, mai ales. Constatase că dactilografierea unui manuscris era incomparabil mai interesantă decât ocupația ei temporară.

— Atât de multe întrebări, Teresa – trebuie neapărat ca toate să se refere la cartea mea?

— Despre ce altceva să te întreb?

Ashe își lăsa privirea în jos.

— Nu asta-i întrebarea, replică el, enigmatic.

Privind spre orchestră, Teresa spuse:

— Țin minte că Cecily a spus că, pe vremuri, ai cântat la baterie.

Păru surprins.

— Îți amintești asta? M-am lăsat cu mult timp înainte de a o fi cunoscut pe Cecily. La optsprezece ani, mă credeam un al doilea Ringo Starr. Făceam parte dintr-o formație... proastă de-a binelea, clătină el din cap, amintindu-și, apoi răse. Mă porecliseră „Shirl”.

— De ce?

— Din cauza părului. Când îl port lung, mi se buclează. Deci, „Shirl” – de la Shirley Temple.

— Și cât de lung îl aveai? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Ashe se bătu cu degetele pe umăr:

— Până aici.

Aruncându-și capul pe spate, Teresa izbucni în răs:

— Nu se poate, îți arde de glumă. Elegantul Ashe Warwick? Niciodată!

— E adevărul, răspunse el, ridicând paharul cu lichior. Plete și ochelari de soare. A fost o fază de scurtă durată. Tatăl meu nu m-a încurajat deloc.

— Și apoi ți-ai început studiile financiare?

Dădu din cap:

— Din fericire. Cu bateria, nu mi-aș fi putut câștiga în veci existența.

— Ți-a fost greu să preiei firma, la moartea tatălui tău?

Ashe își înclină paharul, privind cu conținutul se rostogolea și aluneca pe fund.

— Cred că a fost cel mai greu an din viața mea. A trebuit să le dovedesc multor oameni că preluam conducerea pentru că o meritam – nu doar fiindcă eram un Warwick. Unii au fost foarte greu de convinși.

Teresa tăcu. În urmă cu ani de zile, își dorise ca Ashe să-și frângă gâtul când avea să devină director administrativ al companiei Warlord. Confruntată cu gândul că luptase ca să-și dovedească valoarea, chiar și dintr-o poziție inițial puternică, dorința ei părea dintr-odată nedemnă.

— Elegant! repetă Ashe, strâmbându-se. Doar nu mă găsești elegant?

— Nu-ți place termenul?

— Aș prefera altele.

- Ca de pildă?
- Chipeș ca un drac, sexy, de neuitat...
- Cu siguranță, ești...
- Se întrerupse brusc, pentru a continua apoi:
- Într-unul din felurile astea.
- Care?
- Ăă, am uitat.
- Răzând, Ashe se ridică:
- Hai să dansăm.

Capitolul 8

Teressei i se cam învărtea capul. Din cauza vinului, dar și dintr-a lui Ashe. Restaurantul se rotea în jurul lor, cu încetinitorul. Când trecură prin dreptul estradei, un spot luminos atinse capul lui Ashe, argintându-i părul. Teressei îi scăpă un chicotit, apoi încă unul, și își rezemă fruntea de umărul lui, încercând să-și stăpânească răsul.

— Shril! bolborosi ea, pentru a simți și chicotitul lui Ashe. Formația cum se numea?

— I.O.U.<ȘF – Inițialele formulei *I Owe You*, „îți sunt dator” (n.tr.) >. O denumire foarte adecvată, comentă el, sec.

— Dar tatăl tău avea bani.

— Nu obișnuia să-i arunce în stânga și-n dreapta. Amândoi părinții mei credeau în principiul independenței. Mama mea mai crede și acum – după

moartea tatii, și-a deschis un magazin de confecții în orașul ei natal. Eu a trebuit să stau pe picioarele mele – să-mi merit poziția actuală.

— Și anume...?

Ashe, concentrat, se aplecă s-o privească iscoditor.

— Fac ceva parale – o mică moștenire, drepturi de autor, câteva investiții inspirate și multă muncă grea.

— Ai fi putut să fii bogat și fără niciun efort, dacă tatăl meu nu era ruinat.

— Ba n-aș fi putut. Adu-ți aminte, Cecily și cu mine am rupt logodna.

— Dar asta numai fiindcă și-a pierdut... începuse Teressa, apoi își mușcă buzele. Neplăcutul subiect risipise toată intimitatea momentului. Își dori să fi putut să totuie uiytării – să uite că Ashe o cunoscuse vreodată pe Cecily, că... Formația trecu iarăși pe lângă ei, într-o rotire amețitoare.

— Ashe... începuse ea, pe un ton întrebător.

Ashe o strânse și mai tare la piept. Chipul îi era chiar lângă al ei, și-i simțea respirația caldă pe buze.

— Da? o întrebă, părând să știe deja întrebarea.

— Cecily și cu tine ați fost amănți?

O îndepărtă de el. Nu la asta se așteptase, se vedea clar. Pe față i se citi mirarea dar, după un moment, și satisfacția.

— Nu, răspunse el, peste capul Teresei. N-am fost.

O duse acasă cu mașina lui.

— Ești prea afumată ca să conduci.

— N-am nimic. Mașina mea...

— E la loc sigur, în garaj. Măine dimineață trimit eu un taxi să te-aducă. Din contul meu, bineînțeles.

— Ai cont deschis la o companie de taxiuri?

— Din necesitate, răspuse el, grav. Toate moștenitoarele îmi pretind să le asigur taxiuri. Ocupația de vânător-de-zestre e foarte agitată. N-am timp întotdeauna să le duc eu cu mașina.

Teressa chicoti:

— E ridicol ce spui.

— Chiar așa, Teressa?

Era o noapte blândă de ianuarie. Lumina lunii strălucea în părul lui Ashe, făcându-l să pară de argint curat, iar Teressa ar fi vrut să-l atingă.

Ashe îi deschise poșeta, găsi cheia și descuie ușa.

— Îți fac o cafea, spuse el, căutând pe dibuite comutatorul.

Teressa îl ocoli, să aprindă lumina.

— Nu e nese... necec... ne-ce-ssar...

Hohotul lui scurt de răs se transformă în mormăit, când Teressa îl călcă pe picior, venind de-a berbeleacul.

— Nu e ne-ce-ssar, hai? repetă el, prinzând-o în brațe.

Se clătină, căzând la pieptul lui.

— Ashe, șopti și-și apropie gura de a sa.

Ashe rămase nemișcat, în timp ce Teressa îl cuprindea cu brațele pe după gât, deschizându-i buzele cu ale ei. Se simți înviorată și surescitată când respirația lui se accelerează, iar gura începu să reacționeze.

— Vino... o chemă el răgușit și o duse spre divan, unde se așeză cu ea în poală. Apoi se aplecă și începu s-o sărute, încet, profund, pe când mâinile îi lunecau peste rochia roz cu argintiu, pentru a-i mângăia pielea fină a coapsei, curba înaltă a sânilor, prin materialul mătăsos. Teresa îi scoase cămașa din pantaloni, începând să i-o descheie cu degete tremurătoare.

— Iarăși mă seduci, Teresa? murmură el. Pe cine nu-l poți învinge, treci de partea lui – asta e?

— Nu știu ce vrei să spui, oftă ea, cuibărindu-se mai aproape, cu mâinile pe sub cămașa lui descheiată. În cap îi răsuna o muzică și, când închise ochii, văzu niște culori superbe, înșirate pe cerul unei nopți minunate. Lumea își depănase anii în jurul ei și, în sfârșit, era destul de matură pentru ceea ce-și dorise dintotdeauna...

— Acum ce mai urmărești, Teresa, hmmm? o întrebă Ashe, mușcându-i mărunț urechea. Să pui mâna pe banii mei?

Era o idee atât de ridicolă, încât Teresa izbucni în râs.

— Vrei o nouă șansă de a trăi pe picior mare? Petreceri, haine, bijuterii...?

— Nu, șopti ea. Mi-am dorit asta, dar a trecut.

Era ceva mult mai simplu. Brațele lui încercuind-o, și un sărut care să se prelungească la nesfârșit. Asta-i era dorința. Ashe o strânse la piept, scăldându-i gâtul într-un oftat.

— Fă-ți singură cafeaua aia. Dacă mai stau aici, s-ar

putea să-ncep să te cred...

Dimineată, se trezi cu dureri de cap. Până și să-și deschidă ochii o durea. Fu recunoscătoare să fie luată de taxiul promis de Ashe, dar revederea casei lui n-o bucură la fel de mult. Îi deschise Val Briers.

— A venit sora lui Ashe, anunță ea veselă, fără să-i dea prin minte că nici volumul vocal și nici vestea nu erau pe placul Teresei.

Wendy apăru pe scară, coborând în fugă spre living. Clipi din ochi spre Teresa, deși se vedea clar că știa despre vizita ei.

— Bună, o salută ea, cu un zămbet forțat. Ashe vorbește la telefon. Aia de la birou nici când își ia concediu nu-l pot lăsa în pace.

Teresa înghiți în sec.

— Probabil ai fost surprinsă să afli că lucrez pentru fratele tău.

— După figura pe care ne-ai făcut-o la Deception, nu mă mai surprinde nimic. Sper că n-ai de gând să intri în *show business*. M-ai putea lăsa fără slujbă.

— Îmi pare rău. Am făcut-o fiindcă...

— Ashe mi-a explicat. Trebuie să spun că a devenit mai logic, când am aflat că ești sora lui Cecily. Probabil semenii mult cu ea.

Auzind asta, Teresa se încruntă. Nu suna deloc ca un compliment.

— Ți-o amintești pe sora mea? Întrebă ea.

— Sigur. Aveam șaptesprezece ani, cred, când

Ashe a început s-o aducă în casă.

Wendy îi aruncă o privire rece.

— Era nebun după ea și niciunul dintre noi nu putea... mă rog, probabil e mai bine c-au descoperit înainte de căsătorie că nu s-ar fi potrivit. De mai multe ori au fost cât pe ce să anuleze logodna, până au desfăcut-o definitiv.

— N-am știut.

Teressa încercă să-și amintească. Din când în când, Cecily venea acasă de la câte o întâlnire cu Ashe și se repezea la etaj, tunând și fulgerând. „Gălceville amorezilor”, răsesse Damien. Își amintea că nu putea suferi această expresie. Rușinată, își aduse aminte chiar și de plăcerea vagă pe care i-o produceau neînțelegerile dintre ei. Dar, la urma urmei, pe-atunci nu avea decât șaisprezece ani.

— Ashe a fost aproape distrus, continuă Wendy, pe un ton aproape acuzator. Îi pot spune că, pe vremea aia, îmi cam venea s-o strâng de gât pe sora ta.

Deci, era clar că Ashe născocise o explicație pentru familia lui.

— Ți-a spus de ce-au rupt logodna?

— Nu, niciodată n-a vrut să vorbească despre asta.

— Și cred că nici acum n-ar vrea, replică sec Teressa.

— Dar asta nu înseamnă că n-am ghicit. Norocul lui Cecily că Ashe ținea atât de mult la tatăl vostru, altminteri...

— Altminteri, ce...?

— Ei, acum nu mai contează, răspunse Wendy ridicând din umeri și se cocoță pe pervazul lat al unei ferestre. Ashe nu va mai repeta aceeași greșeală. Sper.

O privi gânditoare pe Teresa.

— Mi-a spus că ți-a oferit slujba asta în amintirea vechilor vremuri și fiindcă până luna viitoare n-ai decât o muncă temporară. Așa este?

O tenta să-i spună cum de ajunsese acolo. Despre Thelma Richards și motivele nu tocmai nobile ale fratelui ei. Dar Teresa nu putea să nu-și amintească și cealaltă latură a lui Ashe.

— Da, așa e. În amintirea vremurilor de altă dată.

Wendy se lăsă să alunece de pe pervaz, zâmbind. Teresa se întoarse, pentru a-l vedea pe Ashe la baza scării. Acesta îi susținu privirea câteva secunde, înainte de a se îndrepta spre sora lui.

— Deci, cu tine și Drew, toate merg ca pe roate, până la urmă, surăse el, cuprinzând-o cu un braț. Nu ți-am spus eu c-avea să se rezolve?

Wendy îl sărută pe obraz:

— Într-adevăr – și cu același prilej, i-am făcut și lui John un bine. Nimic nu se compară cu puțină concurență, pentru a ajuta oamenii să se hotărască!

Aruncă o privire spre Teresa.

— Deși nu sunt sigură cum stai tu, în privința asta...

Ashe o conduse până la ușă. Când se întoarse, îi spuse Teresa:

— I-ai fi putut spune că te-am silit să lucrezi pentru

mine.

— I-aș fi putut spune mult mai multe.

— Și de ce nu i le-ai spus?

— Păi, nici eu nu știu. Pune-o pe seama mahmurelii. Nu mi-e prea ușor să mă concentrez, când toată seara am turnat în mine vin.

— Aseară, nu te inhiba deloc, îi atrase el atenția.

Înroșindu-se la față, Teresa porni spre scară. Mai reținea câte ceva din timpul nopții – o senzație ciudată, sau un crâmpeli de amintire, dar impresia rămănea cețoasă.

— Cum a reacționat Merrow când i-ai dat papucii? se interesă Ashe, în pauza de sandvișuri și cafea.

Teresa ridică din umeri. Nu-i prea dăduse papucii – cel puțin, nu oficial.

— Are vreo importanță.

— Nu. Cu condiția să nu-l mai vezi, adăugă el, pe un ton tăios ca oțelul.

— Am spus că n-am să-l mai văd, se răsti Teresa. Nu vreau ca Thelma Richards să ajungă la tribunal.

Ashe o privi ciudat, apoi gura i se înăspri, când spuse:

— Ține minte asta, și ne vom înțelege perfect.

— Adaugă „*baby*” la sfârșit, și-ai să suni exact ca Humphrey Bogart, completă Teresa, cu dispreț. Dacă tot vrei să te dai dur.

Un moment, Ashe păru gât să zâmbească, dar se stăpâni, cu o expresie aproape amenințătoare.

— Când îmi doresc ceva, pot fi foarte dur.

Da, direct de la Hollywood, își spuse Teresa, privindu-l nedumerită. Poate că toată acea undă melodramatică exista doar în mintea ei.

Termină de lucru la cinci și câteva minute. Privind peste teancul de coli, Ashe dădu din cap aprobator.

— Ai viteză, comentă el.

— Și precizie.

— N-ai făcut decât una sau două greșeli.

— Voi încerca să nu mai fac.

— Așa ceva e imposibil. Unele lucruri sunt ușor de interpretat greșit, mai ales când nu ești la curent cu începutul povestirii.

— Cel puțin, greșelile mele sunt minore, replică rece Teresa.

Ashe se rezemă de spătar.

— Și ale mele?

— Nu am căderea să spun. *Tu* ești autorul.

Împreunându-și mâinile la ceafă, Ashe luă o poziție care-i întindea cămașa peste piept, scoțând în relief musculatura proeminentă a brațelor.

— Ce faci diseară? o întreabă el.

— Mă spăl pe cap.

— Aha. Atunci, ne vedem dimineață, Teresa.

Când ajunse acasă, Thelma tocmai pleca la Warlord. Teresa mănă o cină congelată, fără interes, luptându-se în minte cu sutele de noi fațete ale lui Ashe pe care le văzuse în ultimele două zile.

Cineva bătu la ușă. Aproape că se aștepta să fie Ashe – dar era Joël, charismaticul Joël, cu un buchet de orhidee învelite în celofan.

— Pentru tine, iubito, spuse el cordial, lăsându-i florile în brațe, și intră în casă.

— Joël, nu poți să...

Intenționat, lăsă ușa întredeschisă. Poate avea să înțeleagă aluzia.

Joël, încă, nici pomeneală.

— Să zicem că e un simbol de împăcare după noaptea de Anul Nou. Crede-mă, nicio clipă n-am vrut să-ți începi anul într-o mașină a poliției.

— Știu, răspunse ea scurt. Dar, întâmplător, era de preferat, față de locul la care te gândeai tu.

În ochii lui negri se zări o licărire iritată. Citadela nu căzuse și nici nu dădea semne de șubrețire. Teresa puse orhideele pe divan și se întoarse spre el, hotărâtă să-i grăbească plecarea.

— Îți mulțumesc pentru flori, Joël, dar...

— Dar nimic, iubito. Doar știi ce simt pentru tine... de ce nu te lași în voia sentimentelor?

— Joël, a fost distractiv, dar nu mai suntem pe aceeași lungime de undă.

Joël o apucă de mână.

— Am putea fi – în weekend-ul ăsta. Numai noi doi, pe un iaht. Ne putem plimba în lungul malurilor din Hawkesbury...

O trase spre el, iar Teresa își rezemă mâinile pe pieptul lui, ca să-l respingă. Joël o privi insistent în ochi,

coborând glasul cu o octavă. Avea un registru major foarte senzual.

— Vom face escale pe cele mai izolate insulițe... nu știi ce-i aia viața, dacă n-ai făcut dragoste în aer liber...

— Ar fi doar o problemă, Merrow, interveni un glas rece, din prag.

Ashe deschise complet ușa și intră. Aruncă o privire spre orhidee, apoi se concentrează asupra lui Joël.

— Teressa petrece weekend-ul cu mine.

Joël îi dădu drumul. Buzele i se comprimară.

— Nu-i așa, Teressa? insistă Ashe.

— Păi... da... băigui ea, ridicând o mână pe măneca lui Joël. Iartă-mă, Joël...

Ar fi preferat să încheie totul între patru ochi. Joël, care avea de furcă deja cu temperamentul, trebuia acum să se lupte și cu amorul propriu.

— Gândește-te, Tess, stăruie el, cu un rânjet de lup. Doar știi că te-ai distra mult mai grozav cu mine, decât cu un vechi prieten de familie.

Și porni spre ușă, aruncând doar o privire spre chipul furios al lui Ashe.

— Sună-mă, iubito, dacă ai chef de puțină zbenguială.

Ashe trânti ușa în urma lui.

— Deci, m-ai bărfit cu el, spuse răspicat, cu un calm rău prevestitor.

— În niciun caz! Ți-am spus doar...

— Un „vechi prieten de familie” cu idei de modă

veche – dar mă tem că de mine nu mai scapi, Teresa. Poți lăsa baltă orice distracții cu Merrow aveai în vedere.

— N-aveam nicio... și-n fond, ce cauți aici? strigă ea, furioasă să constate că era în defensivă. Am și eu dreptul la *puțină* intimitate!

— Nu contează de ce am venit, o repezi Ashe, sfredelind-o cu privirea. Te-ai hotărât că merită o distracție mai interesantă decât spălatul pe cap, Teresa? continuă el, înhățând-o de încheietura mâinii. A trebuit să-l vezi iar pe Merrow, deși ți-ai dat cuvântul?

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Îi dădu un pumn în umăr. Cine se credea, să se facă stăpân peste viața ei personală? vru să-i mai ardă una, dar Ashe se lăsă scurt în jos, iar inerția o făcu să-și piardă echilibrul. Imediat, o apucă pe după genunchi și și-o aruncă peste umăr, ca un pompier. Holul se întoarse cu susul în jos. Teresa începu să-i care la pumni în fund și coapse, încercă să strige – să facă orice... Tocmai când trăgea aer în piept, Ashe o trânti pe pat.

— Ai chef de puțină zbenguială, iubito? imită el trăgănat tonul lui Joël.

Și, scoțându-și sacoul, îl aruncă pe jos.

— Ashe, ce faci...? se bălbăi Teresa, trăându-se de-a-ndăratelea pe pat.

Ashe o apucă de gleznă și o trase spre el.

— Lasă fițele de fecioară neprihănită, scumpete – pe-astea le-am fumat de mult, mai știi?

Îngenunche pe pat, dându-i drumul pentru a-și

strecura mâna sub fusta ce se strânsese deasupra genunchilor. Ochii îi scăpărau.

— Și în casă poate fi mișto... continuă cu glas răgușit, mângăind-o pe coapsă, pe șold... și se lăsă cu tot trupul peste ea. Gura îi ajunsese pe gâtul ei, pe ureche, apoi la buze, fierbinte.

Țipetele ei de protest piereau înăbușite... iar zbaterea slabă de împotrivire încetă în clipa când simțurile i se răzvrătiră sub buzele și mâinile lui Ashe, care alunecau printre material și piele. Ashe înălță capul, privind-o. Respira sacadat, cu buzele întredeschise... umede...

— Nu te mai apropia de Merrow, mărâi el, în timp ce mâna i se abătea peste abdomenul ei, începând apoi să coboare...

— M-am ținut de cuvânt, îngăimă Teressa, sperând să-l oprească înainte de a-și pierde cu totul mințile. I-am spus că nu vreau să ne mai vedem, dar nu se lasă...

Mâna lui Ashe se întinse peste șold, cu degetul mare mișcându-se în cerculețe chinuitoare...

— E fratele prietenei mele și nu mi-e ușor să-l descurajez...

Găfâi, când degetele lui îi atinseră partea interioară a coapsei. Apoi, continuă cu voce ascutită, stridentă:

— Nu vreau să-i pierd prietenia, certându-mă cu Joël... Trebuie să am tact... Ashe!

Se agăță de brațele lui, pentru a-l face să se oprească.

— Doamne, uite că iarăși o fac, bombăni el. Vreau

să cred în tine...

Și, de astă dată, sărutul fu gingaș și dulce. Teresa se relaxă, în timp ce Ashe se ridică.

— Dacă stau să mă gândesc, nici n-avom mai aștepta sfârșitul săptămânii, continuă el. Vom pleca la Deception joi.

Teresa sări în sus, aranjându-și hainele.

— La Deception? Doar nu vorbeai serios?

— De ce nu? Te gândeai să-ți petreci weekend-ul cu Mallow.

— Nu mă poți obliga să merg!

Ridicându-se în picioare, Ashe își luă sacoul și se îmbracă.

— Oare care-o fi pedeapsa pentru fals în acte publice? se întrebă el, meditativ. Probabil că doamna Richards ar beneficia de circumstanțe atenuante, datorită vârstei. Pe de altă parte...

Îi privi cu ochii îngustați frământarea neputincioasă, apoi ieși agale din dormitor.

— Nenorocitul! strigă Teresa pe urmele lui. Nu știi cum reușești să duci de nas atăția oameni. Sora ta și femeile de la curățenie sunt topite după tine. Nu te-ar crede în stare de șantaj, pentru un delic minor...

Ashe răsă scurt.

— Pe când tu mă crezi în stare, și asta-i tot ce contează.

Din ușă, mai spuse:

— Venisem să te invit la un film, dar am impresia că n-ai chef. Deci... pe mâine la aceeași oră, Teresa.

Iar poimăine, plecăm la Deception. Împachetează-ți haine pentru câteva zile. Și ai grijă să iei și costumul ăla bikini sexy, și cămașa de noapte transparentă. Dar, fii așa de bună și nu-ți mai lua corturile alea moleșite pe care le-ai purtat data trecută.

Teressa apucă obiectul cel mai la îndemână și-l aruncă după el. Ashe se feri, închizând ușa pe jumătate. Cu un foșnet, celofanul se rupse, iar orhideele lui Joël căzură grămadă. Capul lui Ashe reapăru un moment de după ușă, privind florile.

— Țț țț, ce păcat, comentă el și, prăpădindu-se de răs, închise ușa.

În jurul orelor unsprezece, când Teressa îi dădu noul teanc de file dactilografiate, Ashe remarcă impresionat:

— În ritmul ăsta, n-o să ne mai rămână nimic de lucru pentru Deception. Drept pentru care, nu va fi nevoie să luăm și mașina de scris cu noi, mâine.

Teressa înghiți în sec. Încercase să nu se gândească la planurile lui pentru sejurul la Deception. Expresia ei deconcertată îl făcu să rădă:

— Liniștește-te, Teressa, o iau oricum. La urma urmei, altfel cum ne-am omorî timpul?

Reluându-și munca, Teressa îi aruncă o privire piezișă. Ce schimbare uluitoare, de la asprimea implacabilă din seara trecută, la dispoziția glumeață de azi!

— Ești sigur că n-ai pe undeva prin pod un portret

de-al tău? îl întrebă ea.

Ashe se încruntă:

— Un portret?

— Trebuia să se ducă undeva tot putregaiul... mormăi Teressa.

— Aha, oftă el, m-am prins – Dorian Gray. Cred că trebuie s-o iau ca pe un compliment, deși al dracului să fiu dacă am primit vreodată unul mai alambicat!

Când Val le aduse cafeaua, Ashe vorbea la telefon. Acordurile mutilate din „*Jailhouse Rock*” se întrerupseră brusc în ușa.

— Ashe mi-a spus că soțul tău s-a internat în spital. A suferit un accident? o întrebă Teressa.

Încântată, Val se și repezi să-i explice. Nu, nu un accident, ci niște dureri insuportabile de la o discopatie la ceafă. Amânase operația luni de zile, negăsind un șofer de încredere care să continue activitatea în lipsa lui.

— Norocul nostru că Ashe ne-a găsit unul prin relațiile lui – un om de toată isprava. Și-acum, Graham e iarăși bine și nici nu știi ce ușurare simt când îl văd plecând la muncă, declară Val, ridicând ochii spre tavan. Bărbații sunt niște pacienți îngrozitori!

Și ieși, salutându-l mutește pe Ashe, care continua să vorbească la telefon. Acesta ridică o mână în semn de rămas-bun.

— Val te găsește extraordinar, îi spuse pe un ton de acuzație Teressa, când termină convorbirea. Cică nu

există mulți oameni ca tine.

Ashe zămbi:

— Pe unii îi poți duce de nas tot timpul...

Apoi, îi întinse niște foi scrise de mână.

— Trebuie să mă duc până la birou. Trec să te iau mâine dimineată pe la opt jumate? mai întrebă el, din ușă, așteptând un oment înainte de a ieși.

Părea să se aștepte la o nouă ceartă în legătură cu plecarea la Deception. Teresa nu-i dădu prilejul.

Capitolul 9

Părea să fi trecut o viață de la acea primă călătorie la Deception. Le ieși în întâmpinare o femeie rotofeie și prietenoasă – cea ai cărei copii bolnavi de pojar îi dăduseră Teresei ocazia de care profitase atât de prosteste. Când intrară, Gwen le prezentă camerele pregătite – două, observă ușurată Teresa – și-i dădu repede lui Ashe raportul despre tot ce munciseră în casă ea și soțul ei, de la ultima lui vizită acolo.

— Văd că vechea magie Warwick acționează și asupra lui Gwen, comentă Teresa, din capul scării. Ce prinț desăvârșit ești cu personalul său casnic!

— Și cu *tine* am fost un prinț, Teresa, când ai făcut parte din personalul meu? o întrebă Ashe, punându-i geanta în cameră.

— Nu... începu ea, și imediat își dădu seama că era de nesinceră. Mă rog, în ansamblu, cred că ai fost

destul de... drăguț.

— Tare trebuie să te mai nemulțumit. Nimic nu e mai enervant decât un inamic care insistă să fie „drăguț”.

După masa de prânz, Ashe o conduse spre laguna cu ape liniștite.

— Credeam că vrei să înoți în valurile oceanului, comentă ea, surprinsă.

— Crezi tu multe, Teresa. Și, uneori, le mai și nimerеști.

Își aruncă prosopul pe nisip pentru a o lua la fugă pe nisipul bătătorit și aspru de la marginea apei. Teresa îl privi până trecu de dig, dispărând dincolo de catargele iahturilor. Apoi, se întinse pe prosop, apărându-și ochii de soare cu un braț. Sunetele lagunei o adormeau.

La auzul unui zgomot neașteptat lângă ea, își dădu brațul jos de pe ochi, pentru a vedea neclar silueta lui Ashe. Era aproape o reluare a primei întâlniri de pe plajă.

— Stai aici, o opri el, ținând-o culcată, când Teresa se rezemă în coate.

În timpul fugii, se răcorise la un moment dat în apă. În timp ce o privea după pofta inimii, Teresa se îmbujoră la față.

— Roșești cumva, Teresa? o întrebă ironic Ashe, ridicând o mână pentru a-i explora ușurel adânciturile de lângă clavicule. Sau încerc eu să mă amăgesc?

Coborând languros, degetele lui porniră peste pantele de deasupra sânilor. Teresa trase aer în piept,

scurt, adânc, când un triunghi al sutienului bikini se ridică în palma lui.

— Mmmm, murmură admirativ Ashe. Se spune că nu e bine să te întorci, dar cred că nu-i adevărat.

Cu ochii întredeschiși, își plimbă degetul mare peste sfârcul ei, până când acesta se întărește sub materialul întins. Trase de cele două bretele, iar cele două triunghiuri roșii se desprinseră. Când o împinse ușurel pe spate, Teresa mai avea pe ea doar slipul.

— Ashe, dă-mi...

Întinse mâna după sutienul care atârna provocator în mâna lui, apoi căzu pe nisip. Ashe se aplecă spre ea, iar mâinile sale Teresei îi străbătură brațele în sus, spre umeri, afundându-se apoi în părul lui des, umed.

— ... uite ce scoică am găsit, mămico!

Vocea ascuțită părea un fuior de sunet într-o lume a oftaturilor înăbușite și a bățăilor de inimă înfundate.

— Mămico! Aici e o doamnă care n-are...

— Bine, Andrew, gata. Hai să mergem...

Ashe o acoperi pe Teresa cu prosopul.

— ȚȚ, ȚȚ, ȚȚ! Nerușinato, l-ai șocat pe Andrew! Nicăieri nu pot să te duc!

Răse, când Teresa îl împinse pe nisip și-și înhăță sutienul costumului.

Înainte de cină, Teresa ieși pe verandă. În aer plutea mirosul proaspăt dinaintea ploii. Când se apropie de ușile dormitorului pe care-l ocupase prima dată, văzu că înăuntru se afla un vizitator.

— Nepoftitule, murmură ea, îngenunchind să mângâie blana bej-argintie a motanului.

Acesta deschise un ochi, apoi se ridică, otreând.

— Ești un sentimental bătrân – arogant și independent, dar bun la suflet...

Când pe gresia verandei se auziră pași, Nepoftitul o tuli.

— Nu mă place, comentă Ashe.

— Mă și mir. Semănați.

Ashe privi după Nepoftit, care se strecura printre tufișuri.

— Semănăm – eu și un motan?

— Aceiași ochi, aceeași culoare a părului, zămbi Teresa.

— Nu-mi măgulește amorul propriu, să mi se spună că semăn cu un cotoi vagabond!

— E un motan frumos! protestă ea, iar Ashe făcu o mică plecăciune de mulțumire la adresa complimentului indirect.

— Oricum, tot nu mă place.

— Pisicile pot fi foarte exigente.

— Nu, e doar gelos.

Ashe o luă de braț, pornind cu ea pe după colțul casei, spre intrarea principală.

— Pentru cazul că-i acorzi aceleași privilegii și gazdei care seamănă cu el.

— Privilegii?

— Nu cumva nu mi-ai spus, dar a dormit în patul tău?

Măncară salată de fructe de mare și zabaglione, preparate de Gwen, iar apoi strănsă împreună masa. Puseseră vasele în spălător și tocmai făceau cafeaua, când de afară se auziră niște miorlăieli tănguitoare.

— Pare să fie motanul tău cel posesiv.

Ashe deschise ușa, iar Nepoftitul se repezi înăuntru, clipi de câteva ori și se așază. Avea blana palidă umezită de ploaie.

— Mă întreb unde se duce când plouă, medită Teresa, mângăind motanul. N-ai un coș sau altceva unde ar putea dormi?

— Vrei un coș pentru pisici, murmură obosit Ashe. S-ar putea să dureze.

În timpul căutărilor, Ashe găsi o cutie cu cărți și caiete din școală. Teresa îl găsi pe canapea, cu o colivie pe genunchi, întorcând captivat paginile unui album de fotografii.

— Care ești tu? Stai să ghicesc...

Se aplecă peste o poză cu echipa de tenis a școlii. Șiruri de băieți, de vreo paisprezece ani, în echipamente albe, cu blezări și șepci cu insigne.

— Țasta, desigur! îl arată ea pe căpitanul echipei – înalt, blond, musculos, încă de la paisprezece ani.

Ashegemu:

— Aș vrea eu. Țala-i Ritchie Graham.

— Serios?

Degetul Teresei parcurse șirul, apoi reveni. Un zămbet familiar o făcu să ezite, dar trecu mai departe.

Ashe îi aduse mâna înapoi.

— Nu poți fi tu! exclamă ea, trăgând albumul mai aproape. Bine, dar erai...

— Cam grasuț, oftă el. Obişnuiam să ți-o spun, când veneam pe la voi în vizită.

— Nu te-am crezut cu adevărat. Părai doar dornic să mă consolezi... Mereu am bănuir că, nu ştiu... mă luai de sus. Ca şi cum greutatea mea ar fi fost o glumă.

Ashe ridică din umeri:

— Erai atât de sensibilă. Cred că n-a fost prea inspirat din partea mea – să-ți spun că era doar o fază trecătoare.

— Îți era milă de mine.

— Nu milă, înțelegere. E o diferență. Știam prin ce treceai. Doamne, cât aş mai fi vrut să arăt ca Ritchie Graham! Îmi spuneam că aş da colecția mea de discuri şi ciocanul de cricket cu autograf, numai să arăt ca el.

Teressa îl privi. Deci, şi în sensul ăsta se înşelase. Ashe nu se distrase niciodată pe seama siluetei şi a ruşinii ei; încercase sincer s-o ajute.

— Şi eu îmi doream să arăt ca altcineva, spuse ea, amintindu-şi totul foarte clar. Dar eu nu m-am gândit niciodată să renunţ la ceva în schimb.

Ashe îl privi lung.

— N-ai crezut-o niciodată, Teressa, așa-i? N-ai crezut că dorințele tale s-au împlinit în schimbul lui Damien şi al tuturor celorlalte care s-au întâmplat?

— Evident că nu, ar fi ridicol! clătină ea din cap, cu tărie. Păgân, aproape!

Își ridică mâna la șuvița argintie, dar Ashe i-o îndepărtă.

— Nimic din ce-ai fi putut să faci – sau să nu faci – n-ar fi schimbat evoluția lucrurilor. Nimic.

— Da, știi. Tu când ai început să te schimbi, Ashe? Îl privi ea din nou pe elevul durduliu din fotografie.

— Cam la un an după ce-am făcut poza asta. La optsprezece, arătam exact pe dos – un lungan slăbănog, cu mărul lui Adam cât toate zilele.

— Și plete, îi aminti ea. À propos de plete, cred că după scaunele alea e o baterie de tobe.

— Tobele mele? Nu știam că mama le-a păstrat...

Murmurele lui fură însoțite de zgomote, în timp ce înlătura alte amintiri. Peste cincisprezece minute, asamblase în hol toată bateria.

— Nu mai au bețe, observă el și iarăși intră în magazie, pentru a ieși cu bețele și periile.

Și un coș pentru pisici. I-l întinse, destul de spăsit:

— Știam eu că este unul, pe-aici pe undeva.

Dar Nepoftitul refuză coșul. Dormi pe jos, în fața tobelor, până când Teresa și Ashe urcară la etaj. Văzându-l, Teresa își aminti de comentariul lui Ashe despre „privilegii” – dormitul în patul ei.

— El s-a mulțumit cu mai puțin astă seară, spuse Ashe, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ajunseseră în capul scării, când adăugă:

— Eu, însă, n-am de gând.

— Cum? Ce vrei să spui? insistă Teresa, în timp ce se apropiau de capătul holului. Capătul holului, și

dormitorul cu patul cel mare de alamă și sunetele măriila fereastră.

— Vreau să spun, Teresa, că astă seară intenționez să iau ceea ce mi-ai oferit înainte, în deplină siguranță.

Oprindu-se, o cuprinse cu brațele, pentru a o privi în ochi.

— Fiindcă în seara asta știu că nu mai ești o fată de douăzeci de ani, care roșește... Și, adăugă el, cu o blândețe amenințătoare, ai o datorie la mine.

La parter, Teresa recunoscuse deja că era improbabil să-și petreacă noaptea singură. Dar să facă dragoste fiindcă-i era *datoare*? Era un adevărat șoc, după căldura plăcută a serii.

— Ba nu... încercă ea să se împotrivească.

Ashe o luă pe sus și intră în dormitor, închizând ușa cu piciorul. Apoi, o lăsă jos și răsuci cheia în broască.

— Nu poți face asta, Ashe...

Se retrase cu câțiva pași.

— Nu? Și cine mă oprește.

— Am să țin.

— N-o să te-audă nimeni.

Repezindu-se pe neașteptate, o prinse în brațe.

— Și-n plus, nici n-ai să ții, adăugă el, cu o satisfacție înfumurată. De ce nu ne-am face noi comozi, mmm?

Teresa se pomeni pe pat, lângă el.

— Culcă-te, îi șopti Ashe.

— Nu vreau...

Îl împinse într-o parte și alergă la ușă. În timp ce

atingea cheia, Ashe o ajunse, apucându-i mâna ca într-o cătușă de fier.

— Draga mea Teresa, ai uitat de prietena ta Thelma? Ce trist ar arăta, în sala tribunalului! Dar, dacă ești dispusă să cooperezi...

— Nu fi ridicol, Ashe, își smulse ea brațul în mâna lui. Nu te poți folosi de asta ca să mă obligi să fac orice, și-o știi foarte bine.

— Ba pot, Teresa. Te-am făcut să vii aici, nu? Și mai am mult până să termin cu tine, draga mea.

În glas îi revenise aceeași notă de dramatism.

— N-o face pe zmeul cu mine, Ashe, mărăi Teresa, în timp ce începea să piardă lupta. Se relaxă brusc, iar când Ashe slăbi strânsoarea, îi dădu un șut în fluierul piciorului.

— S-ar putea să-ți pară rău pentru asta, Teresa, spuse el, aplecându-se să-și frece locul lovit.

— De ce? Ai de gând să te repezi la telefon și să anunți poliția despre jalnicul fals în acte publice al Thelmei? Hai că mă faci să răd!

O privi cu ochi îngustați.

— Crezi că glumesc?

— Da, și ai mers prea departe. N-o să-ți mai țină.

— Și de ce nu?

— N-ai să depui nicio plângere contra Thelmei. Nici nu știu cum de-am putut crede că ai face-o. Așa că să nu-ți închipui că mă poți intimida.

— Ei, pe dracu'! exclamă el.

— Credeai că mă poți păcăli la nesfârșit, Ashe?

continuă Teressa, cu voce usturătoare. Probabil mă crezi căzută-n cap, dacă-ți închipui că am putut lucra, la tine acasă, fără să-mi dau seama că nu era decât o cacealma cât toate zilele.

Revenindu-și, Ashe se repezi la ea, apucând-o de mijloc.

— Nu e nicio cacealma, să știi. Nu te lăsa indusă în eroare, numai fiindcă mă port frumos cu Val.

— Te porți frumos? Ești de-a dreptul topit, asta ești. Ajutor pentru soțul ei, o slujbă pentru fiu! Până și Lara știa că ești un adevărat filantrop cu personalul tău.

— A, dar Lara mă iubește cu toate defectele mele. Haide, iubito...

O trase mai aproape. Teressa se zbătu și, cu o forță surprinzătoare, îl făcu să-și piardă echilibrul. Ashe căzu în fund, cu picioarele desfăcute și mâinile în spate, amortizând impactul.

— În adâncul tău, ești cremă de vanilie, Ashe, aruncă ea, cu dispreț. N-ai stofă de ticălos.

Și, în acel moment, înțelese. Totul fusese teatru. Toate acele amenințări onctuoase și durități hollywoodiene fuseseră destinate s-o facă să-și dea seama cât de nepotrivit era pentru rolul de personaj negativ. Nu putea să fi fost un vânător de zestre. Nu el, cu toată educația primită, care pune accentul pe independență, pe nevoia de a se impune, de a sta pe picioarele lui. Înveci nu și-are fi petrecut viața căsătorit cu o femeie numai pentru banii ei. Atunci, cum de Cecily crezuse așa ceva?

— Poate că ai dreptate, spuse el, ridicându-se de pe podea, cu o licărire de triumf în ochi, în timp ce descuia ușa și o conducea în camera ei. Sunt de o bunătate incurabilă.

— M-ai înșelat! îl acuză Teressa a doua zi dimineață, la micul dejun. Toate figurile alea de tip dur, amenințările à la Bogart – totul a fost teatru.

Ashe răse.

— Nu ești singura cu talent la actorie. Și să știi că mi-a plăcut. Poate ne găsește Wendy două roluri, în serialul ei?

Mai târziu, se duseră să facă o baie în lagună, apoi lucrară la carte vreo două ore. După-amiază, plecară.

— Am câteva angajamente în weekend-ul ăsta, spuse Ashe, iar Teressa încercă să nu se gândească la Lara. Nu i se părea logic ca între ei să mai existe vreo relație. Dar logica nu-i oprea accesul subit de gelozie.

— Și eu am o mulțime de treburi, se grăbi ea să răspundă, ca să n-o creadă decepționată.

— Muncă, sau distracție?

— N-am s-o iau spre Hawkesbury, dacă asta te îngrijorează.

Ashe zămbi:

— Ți-am spus eu că sunt gelos.

— Fac curat în apartament, citesc din ultimul Ludlum – muncă, și distracție. Dar tu?

— La fel. Câte puțin din amândouă.

În drum spre casă, pe Teressa o frământau

îndoielile. „N-a fost numai atât”, spusese Ashe, despre despărțirea de Cecily. Ajunsă în fața ușii, găsi câteva pretexte ca să-l rețină pe loc și, în cele din urmă, se sili să-l întrebe:

— Ashe...

Își linse buzele.

Ashe o privea nemișcat. Aștepta.

— Da?

— De ce te-ai despărțit de Cecily?

— Știi motivul. Ți-a spus Cecily.

Teressa clătină din cap:

— Nu-i adevărat. Probabil, a înțeles greșit – sau a interpretat greșit, amintește-ți că trecea printr-o tensiune îngrozitoare. Cu toții treceam.

Ashe întinse mâna, atingându-i șuvița argintie de păr, coborând, până când degetele lui îi cuprinseseră ușurel gâtul.

— Motivele ne privesc numai pe Cecily și pe mine, spuse el încet, nu și pe altcineva. Nici chiar pe tine, Teressa. Dar răspunsul, iubita mea, e mai puțin important decât întrebarea.

O sărută ușurel pe buze și plecă.

După ce stătu mult pe gânduri, Teressa îi scrisese surorii sale, fără să-i respecte rugămintea de a nu mai pomeni numele lui Ashe.

„Am ajuns să-l cunosc destul de bine”, scrisese ea.
„Nu e deloc așa cum credeam...”

Poate că asta avea s-o determine pe Cecily să vorbească.

„S-ar putea să ne vedem destul de des, pe viitor”.

Părea atât de sigur și îndrăzneț, scris negru pe alb.

Luni dimineată, vederea din fereastra turnului lui Ashe era încetoșată de ploaie, dar în cameră se simțeau vibrații calde.

— Ai vrea... să vii diseară la cină? îl întrebă ea, într-o doară înainte de masă.

— La tine?

Ochii lui Ashe se luminau de plăcere.

— Îți datorez o cină sau două.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar curând trebuie să plec la birou și mă tem că se va prelungi până seara.

— A. Da, sigur. Știu cum e...

Se simțea dezamăgită, înfrigurată, dintr-odată nesigură de ceea ce însemna căldura din ochii lui. O deprima faptul că prima ei invitație era întâmpinată cu un refuz.

Înainte de a pleca la Warlord, Ashe o ridică de pe scaun, cuprinzând-o cu brațele.

— Ce plănuiai să-mi gătești diseară? o întrebă.

— Escalop de vițel. Cu smântână.

— Cu smântână? zămbi el. Nu-i cam periculos?

— Numai dacă oaspeții mă ciupecsc de fund.

— Eiii... murmură Ashe, plimbându-și mâinile peste fesele ei. Asta ar fi o idee...

— Nu ești genul, îl asigură Teressa.

Peste o oră, telefonul sună. Vocea femeii era

familiară – puțin mai caldă decât ultima dată când o auzise, dar inconfundabilă. Lara Moore.

— ... A, cred că ești... cum te cheamă... Teresa?

— Exact, răspuse ea fără intonație. De data asta, n-avea cum să-i mai fi uitat numele.

— Trebuie să recunosc, ești abilă, spuse Lara. Dar nu cred c-ai să intervii în vreun fel între mine și Ashe, așa-i? Totul a ieșit exact cum am vrut eu.

Teresa strânse cu putere receptorul în mână.

— Evident.

— E acasă?

— Mă tem că nu.

Lara oftă.

— Mă rog, era ceva în legătură cu cadoul...

— Caută-l la birou.

Un cadou? Crăciunul trecuse de mult. Ziua lui...?

— Nu contează. Voiam să discutăm ceva, dar oricum ne vedem diseară.

Dar în seara aceea Ashe era ocupat la birou, nu? Muncă și distracție, în weekend, spusese el. O întâlnire cu cineva care ținea regim...

Iar Lara Moore ținea regim. Teresa privi ploaia de-afară. Val continua să cânte „*You Am t Nuthin but a Hound Dawg*”...

Capitolul 10

Când ajunse acasă, Thelma Richards puse imediat

măna pe ea, luând-o la unul dintre ceaiurile ei rituale. Teresa o ascultă zâmbind, doar pe jumătate atentă, cum sporovăia despre familie, despre Dan, a cărui felicitare de Crăciun, dacă o trimisese, nu sosise. Continuă neobosită conversația, prin ușa întredeschisă a dormitorului. Teresa o auzea fragmentar:

— ... logodna e sămbăta viitoare, am auzit. Dar îndrăznesc să cred că domnul Warwick ți-a spus. E o surpriză, nu-i așa? Și se potrivesc de minune, din câte înțeleg. Mi se pare că și-a creat o rochie specială pentru asta. E frumos să fii creatoare de modă, nu – poți avea câte un model original pentru orice ocazie... Da ce-i, iubito, ce s-a-ntâmplat? Ești palidă ca o stafie, iar eu turui verzi și uscate...

Teresa o încredință că se simțea bine. Thelma plecă la Warlord, iar ea se întoarse acasă.

Revăzu totul încă o dată – chinuitor, pas cu pas, și nu avea niciun sens.

Cineva bătu la ușă. Jane, probabil, își spuse ea plictisită, sau vânzătorul de enciclopedii care îi pisa neobosit pe locatarii blocului. Deschise ușa și se pomeni cuprinsă într-o îmbrățișare care-i tăie respirația. Un damf de bere Swan o învălui, însoțit de o senzație familiară.

— Tony... gemu ea, ce cauți aici?

Tony se cam clătina.

— Teresa, frumusețe mică... răse el, împingând-o în casă.

Era beat mort, dar nu chiar atât de beat încât să uite

să închidă ușa înainte de a o săruta.

— Te bucuri că mă vezi, scumpo?

Teressa oftă, desprinzând-se din îmbrățișare.

— Da, sigur că mă bucur. Îți fac o cafea.

Dar Tony avea alte idei. În bucătărie, o încolți și, când Teressa reuși să-și ferească fața la timp, o sărută zgomotos pe gât.

— Teressa, termină!

— Mmm, ești delicioasă, declară Tony, devorându-i urechea.

Era beat, dar încă tânăr și în formă, pe măsura oricărui bărbat, necum a unei fete. Începu s-o ducă spre dormitor.

— Dă-mi drumul, Tony! țipă ea. Ce-ar spune mama ta?

Aceste cuvinte îl cam puseră pe gânduri, și o lăsă pe pat – dar o urmă, aruncându-și un braț peste trupul ei.

— Hmmmm, ce pat bun ai... mormăi el drăgăstos în pernă.

Teressa rămase nemișcată. Peste câteva minute, fu răsplătită cu un sforăit. Teressa adormise.

— Phiuuu!

Se ridică încet în picioare, privindu-și vizitatorul. Brunet, cu păr buclat și pielea măslinie, arăta ca un băiețuș simpatic, adormit. Teressa oftă.

— De ce n-oi fi putut găsi tu o italiancă drăguță prin podgoriile tăticului?

Își lăsase geanta lângă ușă. Teressa o aduse în casă și îl mai privi o dată. Se stinsese ca o lumânare. Dacă

rămănea așa, nu avea probleme. Dar, dacă se trezea cu chef de amor...

Când Thelma veni acasă, Teresa se duse la ea și-i explică problema.

— Chiar dacă l-aș sili să plece, nu știu dacă și-a rezervat cameră la vreun hotel. În plus, e cumnatul soră-mii și nu vreau să supăr familia dându-l afară. Aș putea dormi la tine pe canapea în noaptea asta?

Thelma o primi încântată. Totuși, însă, Teresa nu se putu odihni. Rămase trează toată noaptea, încercând să separe adevărul de minciună.

A doua zi dimineață, când plecă acasă, Thelma încă mai dormea, dar pe Tony îl găsi treaz – și lucid. Stătea posomorât în living, ținându-se de cap.

— Ai uitat să te bărbierești, îi spuse ea, intrând în dormitor, să se schimbe pentru lucru.

Auzi bătaia în ușă și se duse să deschidă. Thelma trebuia să fie, dornică să vadă cum se comporta musafirul.

Dar Tony deschisese ușa înaintea ei. Avea încă un obraz acoperit cu cremă de ras, briciul în mână și, pe el, doar pantalonii strâmți și un prosop în jurul gâtului.

În fața lui, pe palier, apăru Ashe.

— Tu cine ești? Întrebă el, scurt.

— Tony Manetti. Vrei cu Teresa?

— Așa credeam, se răsti Ashe, privind-o peste umărul lui Teresa. O clipă, Teresa văzu strălucirea unei furii de topaz, urmată de o înăsprire rece ca gheața.

— Te caută cineva, Teresa, spuse Tony cu o

expresie ciudată, ca și cum ar fi perceput vibrațiile.

— Mulțumesc, Tony. E... șeful meu, răspunse ea, iar Tony îi mai aruncă o privire lui Ashe, înainte de a intra înapoi în baie.

— Tony. Deci, ăsta-i plicticosul tău de fotbalist, comentă Ashe, dezgustat. Pare să aibă anumite calități evidente, pe care le-ai omis. A stat aici azi-noapte?

Glasul îi scrășnea ca oțelul pe pietre. Trăsese deja concluziile. Era de-a dreptul amuzant, cum putea să se-arate atât de moralizator, când el însuși făcea un joc dublu.

— Da, răspunse Teresa. Îl invitasese la cină, cu cea mai vizibilă declarație de dragoste în ochi, iar el fusese ocupat. Definitiv.

— De ce?

Teressei îi trecu prin minte ideea că ceva nu era în ordine. Dar disprețul lui o împungea, usturător.

— Te-am invitat la cină, iar tu ai fost... prea ocupat.

Ashe nu reacționează la sublinierea sarcastică a ultimelor cuvinte. O privea tăcut, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Am fost cât pe ce să fac o greșeală monumentală, spuse el, în cele din urmă. Și nu credeam s-o mai repet vreodată.

Se răsuci și călcăie și plecă. Teresa trânti ușa pe urmele pașilor lui care răsunau de pe scară. Nu era prima oară când se dăduse drept ceea ce nu era, în fața lui Ashe.

Dar avea să fie ultima.

După ce îl cază pe Tony la un hotel, Teresa o chemă pe Thelma la ea, dornică de puțină companie nepretențioasă.

— Draga mea, nu arăți deloc bine, observă bătrâna. Sper că prietenul tău italian nu ți-a creat probleme, nu-i așa?

— Nu, acum s-a dus la un hotel. Azi nu lucrez, adăugă Teresa, ca răspuns la întrebarea nerostită din privirea Thelmei. Nu voi mai lucra pentru Ashe... ăă, pentru domnul Warwick.

— Nu? Aseară, vorbea de parcă ați fi...

— Aseară? Unde l-ai văzut, aseară?

— Păi, în birou, draga mea, răspunse Thelma, nedumerită. Înainte să plec eu, a venit un domn american. Și ce gras era! Domnul Warwick urma să-l ducă la cină, la unul dintre restaurantele acelea dietetice. Ce păcat, nici măcar un concediu nu-și poate lua fără ca să...

— Dar aseară avea întâlnire cu Lara Moore. Chiar ea mi-a spus, la telefon.

Thelma își țuguie buzele.

— Ei, dar iubitului ei nu i-ar fi plăcut deloc așa ceva.

— Cui...?

— Logodnicului. Știi doar – ți-am spus aseară, draga mea. Știai că urma să se logodească, nu, cu partenerul ei de afaceri? John și nu mai știu cum. Vezi

că nu te poți baza pe bârfe? O vreme, am crezut că urma să se mărite cu domnul Warwick.

Ochii ei albaștri o studiară pe Teresa cu șiretenie.

— Probabil și tu credeai așa, draga mea.

Ibricul începu să șuiere, scuipând nori de abur. Thelma o dădu ușurel pe Teresa la o parte din drum și închise aragazul.

Teresa amână explicația timp de o oră. În cele din urmă, formă numărul de-acasă al lui Ashe.

— Da? răspunse el scurt.

Înghiți în sec.

— Ashe, Teresa sunt. În legătură cu azi dimineață...

— Azi dimineață, Teresa? Nu te mai gândi.

— Dar vreau să-ți explic de ce...

— Te rog, scutește-mă de detalii. Mi-ai spus foarte clar. Eu eram prea ocupat, și ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva.

— Ashe, nu sunt ceea ce crezi.

— Ești acum, replică el. Ți-am crezut prima figură cu inocența și, un timp, am părut gata s-o cred și pe-a doua. Istoria se cam repetă, nu?

— Nu m-am culcat cu Tony.

— Nici nu credeam, răspunse Ashe, expediind prin telefon o rafală de viscol. Părea extenuat.

— Nu! exclamă ea. N-a fost așa – crede-mă...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te-ai gândit mai bine, Teresa? Îți dorești să fi

jucat cinstit, la urma urmei? Nu-s o partidă rea, nu-i așa – cum ți-ai dat atâta osteneală ca să afli. Și, iată și un accent final care s-ar putea să te atragă. Dacă azi dimineață te găseam singură, acum mi-ai fi putut purta inelul. Evident, dacă te interesa un gest atât de demodat. Distracție plăcută cu musculosul tău prieten!

Telefonul se închise brusc.

Iar Teressa izbucni în plâns.

Ziua de marți se târî ca melcul. Apoi, cea de miercuri. Și joi. Nicio veste de la Ashe.

În luna următoare, pe la șase seara, Teressa primi răspunsul măcar la una dintre întrebările care, într-un fel sau altul, o frământau de la șaisprezece ai.

Cecily o sună din Italia, pe o linie cu intermitențe.

— Ți-am primit ultimele scrisori, începu ea, fără niciun preambul. Ce naiba te-a apucat, cu Ashe? Cum adică, ai să te vezi des cu el? Cred că până acum a dat totul pe gură. Și mi-a promis că n-o s-o facă, fiindcă tu și tata erați așa de-ai naibii de pudibonzi!

— Pudibonzi?

Teressa înghiți în sec.

— Ce legătură are asta cu...

— Voiam să mă distrez și eu puțin. Iar Ashe era de-a dreptul constipat, în unele privințe – mereu ocupat, mereu dornic să aștepte...

Vocea i se stinse. Teressa își apăsă receptorul la ureche.

— ... să se fi născut acum câteva secole.

Firul suna a gol. Cuvintele creșteau, se pierdeau...

„Eu eram prea ocupat, și ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva... Istoria se cam repetă, nu?”

— Ai avut o aventură, în timp ce erai logodită cu el, spuse ea, cu voce frântă.

— Doamne, parc-ai fi Elaine! exclamă Cecily. Trăim în secolul douăzeci, să știi – iar eu n-aveam decât douăzeci de ani și voiam să mă *distrez*. Mă cunoști doar.

— Încep să mă întreb dacă te cunosc. Ashe s-a ținut de cuvânt, Cecily – nu mi-a suflat o vorbă.

Apoi, vocea Teresei deveni ascuțită:

— L-ai înșelat, ceea ce a fost destul de rău, dar cum ai putut să spui și *minciuni* despre el. Cum l-ai putut lăsa pe tata să creadă că-l interesau banii? Dumnezeu, îmi vine... îmi vine să te *omor*, Cecily!

Sora ei era complet descumpănită.

— Tess, ce ai de te-nfurii așa?

— Îl iubesc, fir-ai să fii! îl iubesc! strigă Teressa, de la un capăt al lumii la celălalt.

— O, Doamne...

Prin cine știe ce minune, Cecily părea să înțeleagă implicațiile. Teresei îi venea să facă moarte de om.

Încă nu se hotărâse ce avea de făcut, când sună telefonul.

Glasul lui Ashe, vorbind repezit din receptor, o făcu să pălească la față.

— Prietena ta, Thelma, a avut un accident.

Și îi dădu numele spitalului.

— În spital? repetă ea. Cât de grav e, Ashe?

— S-ar putea să-și fi fractural șoldul. Afurisita a lustruit pardoseala a oglinda, și a alunecat. Și-a făcut-o cu mâna ei.

— Vine imediat, spuse grăbită Teresa.

Capul cărunt al Thelmei Richards părea nespus de mic, pe pernele albe uriașe. Își ținea ochii închiși și avea fruntea ridată de durere. Cu ochii închiși, abia vorbea:

— ... și flori, pe deasupra; sunteți un om așa de drăguț, domnule Warwick. De multe ori am spus-o – generos, am zis, și un bărbat *adevărat*.

Deschise ochii și o văzu pe Teresa.

— O, draga mea, ce prostie am făcut – ți-a spus domnul Warwick?

— Mi-a spus. Te doare, Thelma?

— Puțin, draga mea. Mi-au dat ceva contra durerii și mi-au făcut radiografii.

Ashe nu zămbea, dar era tras la față, cu cearcăne sub ochi. Răceala, însă, îi dispăruse din privire. Teresa simți un nod în gât.

— Ashe, începu ea, în dimineața când ai venit, n-a fost ce credeai...

Ridicând privirea spre el, văzu că nu era nevoie de nicio explicație.

— Mi-a spus Thelma, răspunse el, scurt. Ia-ți rămas bun. Avem de vorbit.

Luară un taxi și se duseră la Warlord, pentru a-și continua drumul cu mașina lui. Ashe era încordat ca un

arc. Teressa își simțea și ea nervii întinși la limită.

Merseră în tăcere până la el acasă.

— O cafea? o întrebă scurt Ashe, după ce intrară în living.

— Cred că mi-ar prinde mai bine un Scotch, răspunse ea.

Pendula ticăia somnoroasă. Ashe se duse la bucătărie și reveni cu niște cuburi de gheață.

— Mi-a spus ce crezuseși, spuse el, aspru. Că mă logodeam cu Lara, sau nu știu ce alte prostii la fel. De unde ți-a venit ideea asta aiurită?

Teressa luă o înghițitură de whisky și tuși.

— Nu mi-ai spus niciodată că *n-aveai* nimic eu ea. Ori de câte ori o pomeneam, mă lăsai să cred că era ceva între voi.

Ashe se răsuci în loc, dezgustat.

— Și din cauza asta, m-ai lăsat și tu să cred că-ți trăseseseși alt bărbat pentru noaptea respectivă?

— Tu ai ales explicația asta, în clipa când l-ai văzut pe Tony. M-am simțit destul de jignită ca să merg și eu cu prefăcătorie. Și nici nu înțelegeam de ce m-ai crezut atât de ușor. Dar azi... am vorbit cu Cecily.

— Ce...? ridică brusc Ashe capul.

— Mă mințisem singură în privința ei. Azi, însă, a trebuit s-o privesc în față pe adevărata Cecily.

Coborî privirea în pahar.

— Teressa, spuse el încet.

— Ți-ai respectat o promisiune veche de ani de zile, dar invențiile ei mă împiedicaseră să-mi dau seama cum

erai de fapt – până când am fost din nou la Deception.

Ashe dădu să spună ceva, dar Teresa ridică o mână:

— O clipă. Mai am ceva de adăugat...

Își turnă pe gât restul de whisky. Acoolul concentrat i se răspândi prin trup, fierbinte ca focul.

— Te iubesc, horcăi ea, înecată, în timp ce pendula începea să bată de nouă.

La al treilea dangăt, Ashe întinse mâinile spre ea.

— Teresa, dragostea mea...

O cuprinse în brațe.

— Cum mă mai poți iubi, după tot ce ți-am spus săptămâna trecută – când te fapt tu mă sunași ca să lămurești totul...

Cu buzele în părul ei, gemu:

— Sunt un neghiob orb și gelos, ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Într-adevăr, încuviință ea, cu voce tremurătoare.

Ashe o luă de mijloc, o trase spre el, iar când o sărută, Teresa simți o nesiguranță delicioasă.

— Am știut întotdeauna că nu te-aș fi putut suferi pe post de cumnat, șopti ea. Dar nu mi-am îngăduit să recunosc adevăratul motiv.

— Deci, mărturisești că făcuseși o pasiune pentru mine?

— Cred că asta a fost, inițial – deși n-ar fi durat mult, dacă-ți aflu porecla. Pe vremea aia, bărbații numiți Shril nu mă prea impresionau.

Ashe gemu:

— Presimt că s-ar putea să regret că ți-am spus povestea asta.

— A, fii sigur! răsese ea. Așteaptă numai să le-o povestesc copiilor noștri...

— Nu te repezi... încă nu te-am cerut...

— Scuză-mă...

— Primești să fii soția mea?

— Da.

Ashe îi zămbi, înlăturându-i părul de pe față cu un gest tandru.

— Nu e cea mai romantică cerere în căsătorie.

— Nu, oftă Teresa. De fapt, îmi doream muzică, lumini colorate și o rochie magică, de-un milion de dolari, pentru seara când aveai să-mi spui că mă iubești.

— Ești dezamăgită?

— Dorințele nu se compară...

Își retrase capul, răsând:

— Sper că nu visez – mă ciupești, ca să fiu sigură?

Chicotind, Ashe se ridică, ținând-o în brațe.

— Bietul Reg Stretton, spuse el. S-ar ciupi singur, ca să vadă dacă *el* nu visează, când am să i te prezint ca doamna Warwick.

— Doamna Warwick, repetă Teresa, meditativ. Îmi place cum sună.

O duse la etaj, unde o așeză pe patul acoperit cu cerga.

— Pentru rochia de-un milion de dolari e cam târziu... spuse el și o lăsă un moment, pentru a apăsa un comutator.

Din boxe începu să se reverse o melodie.

— Uite-ți muzica.

— M-hmm...

Zăbind, Teresa îl cuprinse cu brațele pe după gât, când Ashe reveni pe pat.

— Și luminile colorate?

— Răbdare, iubito. Ajungem noi și acolo...

— *Sfârșit* —